Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

KOMMUNISTI

№ 11 (95) Kesäk. 15 p:nä. 1932

SISÄLTÖ

Prikaatit kollektiivitaloudessa.
Kirje Kaukaasiasta. — *J. Stalin.*
Karjalan valistustyön nykyinen tila ja sen tehtävät — *H. Rautio.*
Suomen armeijan reorganisoiminen — *T. Antikainen*
M. N. Pokrovskij Neuvostoliiton kansojen historioitsijana *J. Lemetti.*
Katsauksia:
Toukok. 1 p. kapitalistimaissa.
Ranskan presidentin murha.
Terroriteot Japanissa

1932
Valtion kustannusliike KIRJA
LENINGRADIN OSASTO

UUSIA KIRJOJA

Valtion kustannusliike Kirjan Leningradin osaston kustannuksella on ilmestynyt alempana mainitut kirjauutuudet:

MAANPUOLUSTUSKIRJALLISUUTTA:

N. Semenov. **Räjähdyttämistyöt.** Sivuja 45, hinta —: 45
Punainen armeija ja laivasto. Sivuja 57, hinta —: 35

OPPIKIRJALLISUUTTA:

B. V. Ignatjev. **Kehitysoppi** (kollektiivitalous-nuorisokoulun kirjoja). Sivuja 87, hinta sid. 1: —

A. Aro. **Maanpinnan historia** (kollektiivitalousnuorisokoulun kirjoja). Siv. 108, sid. 1: 25.

V. Salo ja A. Rautio. **Sosialismin rakentajat** (alakoulun kolmannen vuoden luku- ja työkirja, jälkimm. osa). Siv. 192, sid. 1:65

W. K. Dashchleger. **Kuvauksia teollisuustekniikan kehityksestä** Siv. 184, sid. 2:15.

POLIITTISTA KIRJALLISUUTTA:

O. V. Kuusinen: **Kommunistisen Internationalen ja sen osastojen tehtävistä** (puheita ja kirjoituksia). Siv. 308, sid. 3: 15.

T. Antikainen. **Suomen proletariaatin taistelusta.** Siv.. 62, hinta —: 10

Teollisuuden kehitys v. 1931 ja tehtävät v. 1932. (NKP(b):n XVII konferenssi). Sivuja 202, hinta —: 70

Toisesta viisivuotissuunnitelmasta (NKP(b):n XVII konferenssi) Sivuja 204, hinta —: 65

J. A. Aleksejev ym. **Tov. Stalinin 6 ehtoa kollektiivitalouksien tuotannossa** — Siv. 86, hinta — :40.

PAI:n keskusneuvoston VIII istunnon vahvistamat teesit tov. Losovskin alustukseen — Siv. 48, hinta — : 40.

KAUNOKIRJALLISUUTTA:

N. Pozharski. **Kiea.** (Kaukaisen Idän erikoisarmeija) Sivuja 161, hinta 1: 25

Ragnar Rusko. **Matti Mittakaava.** Sivuja 59, hinta —: 40

Kevätvyöry (Neuvostoliiton suomenkielisten proletkirjailijain kevätjulkaisu). Sivuja 226, hinta 2: —

Ludvig Kosonen. **Marssimme eteenpäin** (runoja). Siv. 46, hinta —: 35

KOMMUNISTI

№ 11—(95)
v. 1932. Toukokuu

NKP(b):n LENINGR. ja KARJALAN ALUEKOMIT. POLIITTISTALOUDELLINEN KUUKAUSIJULKAISU.

TOIMITUKSEN OSOITE: LENINGRAD, Harkovskaja 7. V/K KIRJA, puh. 173-11.

Prikaatit kollektiivitaloudessa

JÄLEMPÄNÄ julkaisemme tov. N.Anisimovin kirjoituksen prikaatityöstä kollektiivitalouksissa. Tämä kysymys on saatava kaikkialla maaseudun puoluejärjestöissä, nuorisoliittolaisten keskuudessa sekä kollektivistien laajoissa joukoissa perusteellisesti selvitetyksi ja käytännöllisesti toteutetuksi. Puolueemme keskuskomitean päätös 4/II—32 kollektiivitalouksien taloudellis-organisatoorisesta lujittamisesta asettaa prikaatit kollektiivitalouksien tuotannollisen työn ja toiminnan perusrenkaiksi. Nyt kolmannen bolshevistisen kevään tehtävissä oli meillä ensimmäinen ratkaiseva käytännön koe, jossa tuli näkyviin prikaatien kuntoisuus ja myöskin ne ahtaat paikat, mitkä meillä ovat prikaatitoiminnan edelleen kehittämisen tiellä. Tällä hetkellä ei vielä ole aineistoa tarkastellaksemme sitä, miten Leningradin alueen ja Neuvosto-Karjalan suomenkieliset kollektiivitaloudet ovat tämän kokeen kevätkylvöissä läpäisseet, mutta jokatapauksessa on tällaisen tarkastavan yhteenvedon suorittamiseen varustauduttava kaikkien piirien elimissä ja ennenkaikkea puoluejärjestöissä.

Eräs asia on kuitenkin jo selvä: puolueemme tunnus prikaatityön muodostamisesta kollektiivitalouksiemme tuotannollisen toiminnan perusrenkaaksi on osottautunut täysin soveltuvan myös niihin olosuhteisiin, missä suomenkieliset kollektivistit toimivat. Prikaatityöllä on saavutettu huomattavia voittoja niin hyvin kollektiivitalouksien maataloustehtävissä kuin sielläkin, missä kollektivistit ovat oikein toteuttaneet prikaatityötä metsätöihin osallistuessaan tai suorittaessaan kalastusta. Jo viime vuodelta on hyviä esimerkkejä siitä, että prikaatityötä toteuttamalla päästiin hyviin tuloksiin. Niinpä kollektiivitalous *Luna* Kuivaisten piirissä kohotti heinänkorjuun aikana huomattavasti työsaavutuksiaan. Ilman prikaateja se ei olisi voinut lainkaan suoriutua niistä tehtävistä, mitkä kollektiivitalous itselleen asetti. Prikaatisysteemi johti kontrollilukujen ylittämiseen. Siihen yhdistyy sosialistinen kilpailu eri prikaateissa ja prikaatien välillä. Vastakohtana voidaan mainita useita talouksia, jotka eivät ole pyrkineetkään määrätietoisesti järjestämään prikaateja, vaan laskeneet ne hajoamaan, ja tulokset ovat olleet sen mukaiset, kielteiset. Useiden kollektiivitalouksien tämän keväinen rehupula tosiasiallisesti pohjautui huonoon työn järjestelyyn heinänkorjuun aikana.

Alueemme suomenkielisissä kollektiivitalouksissa on useita samansuuntaisia esimerkkejä, joista tov. N. Anisimov kirjoituksessaan kertoo. Esim. kollektiivitalous *Valo* Tuutarissa päätti toteuttaa "järkiperäistä" karjanhoitoa järjestämällä karjanhoitoprikaatit dekaadeittain. Jokaisen kymmenpäivän jälkeen muuttui uusi prikaati karjaa hoitamaan. Samantapaisia ilmiöitä on kaikkialla viime vuodelta. Nämä esimerkit myös kaikkialta kertovat pelkkiä

kielteisiä tuloksia. Tämä jo sinänsä osoittaa, että taistelu puolueen keskuskomitean päätöksen toteuttamisesta pysyvien, koko maatalousvuodeksi järjestettyjen prikaatien perustamisesta on saatava laajalle joukkopohjalle. Kaikkialla on pyrittävä tällaisiiin prikaateihin.

Prikaatityötä lujittaessamme emme saa hetkeksikään unohtaa sitä, että taistellessamme prikaatien järjestämisen puolesta me samalla olemme velvolliset *yhdistämään tämän taistelun eroittamattomaksi osaksi toveri Stalinin kuuden ehdon käytännössä toteuttamiseen.* Kesäkuun 23 päivänä tulee kuluneeksi vuosi tov. Stalinin historiallisen puheen pitämisestä. Tämän vuoden aikana on myöskin kollektiivitalouksissa muodostettu taistelu näiden historiallisten voiton ehtojen toteuttamisen puolesta laajaksi joukkotaisteluksi. Kuitenkin tässäkin yhteydessä on todettava se, että tässä toteuttamistaistelussamme emme ole kylliksi eläytyneet näiden historiallisten ehtojen perusajatukseen. Ei ole vieläkään saatu aikaan sitä, että todella kaikki päivän tehtäviemme "pienet" asiat asetettaisiin näiden ehtojen toteuttamisen yhteydessä oikein ja päättävällä konkreettisuudella esille. Meitä vielä kiusaavat yleisyyden ja ylimalkaisuuden heikkoudet. Tätä todistaa osaltaan sekin, että sanomalehdistömme ei ole riittävällä konkreettisuudella päivän aineistoa ja kokemuksia hyväksikäyttäen selvittänyt prikaatityötä ja sen saavutuksia.

Nyt asettaisimme suomenkielisten puolue- ja nuorisoliittojärjestöjen, kollektiivitalouksien ja eriluontoisten yhteiskunnallisten järjestöjen ratkaistavaksi velvoittavana kysymyksen perusteellisesta prikaatityön omaksumisesta. Tässä tulee kysymykseen saavutettujen tulosten tarkastaminen toisaalta, johon jo edellä viittasimme. Mutta tämä vaatii myöskin sitä, että meidän opiskelutyössä tulee tälle kysymykselle antaa sille kuuluva kunniasija. Seuraavassa julkaisemamme tov. Anisimovin kirjoitus on otettava tutkittavaksi opiskelukysymyksenä. Tämän opiskelun yhteydessä on tarkoin tuotava esille omat kokemukset, analysoitava ne, ja kun näin tutkien selvitämme itsellemme prikaatityön yleisen merkityksen ja konkreettiset saavutukset, niin se yhteenveto, mikä tällä tavalla saadaan, tulee merkitsemään erittäin paljon kollektiivitalouksiemme taloudellis-organisatoorisessa lujittamisessa. Perusrenkaan lujittaminen, siihen oikealla tavalla tarttuminen on ratkaiseva osa koko kollektivisoimisliikkeen lujittamisesta.

Piirien puoluekomiteain ja asianomaisten kollektiivitalouspiiriliittojen tulee tehdä kaikki mahdollinen tämän kysymyksen oikealla tavalla päiväjärjestykseen asettamiseksi. Edellämainitsemamme tov. Stalinin puheen vuosipäivä, kuuden historiallisen voiton ehdon ensimmäinen vuosipäivä, järjestettäköön kaikkialla sellaiseksi ponnahduslaudaksi, jolta lähtien hyökätään eteenpäin uusiin saavutuksiin ja uusiin voittoihin. Meidän on opittava uudella tavalla tekemään työtä, uudella tavalla johtamaan. Yhä kasvavat etenevän rakennustyömme vaatimukset asettavat tämän kiertämättömästi eteemme myöskin sosialistisen maatalouden alalla. Prikaatityön bolshevistinen järjestäminen kollektiivitalouksissamme on tärkeä ja suurimerkityksellinen osa tästä työstämme.

* * *

Jo mainitsemassamme artikkelissa tov. Anisimov kirjoittaa:

Köyhien ja keskivarakkaiden talonpoikaisjoukkojen lopullisesti käännyttyä sosialismin tielle on Neuvostoliitto muuttunut maailman suurimmaksi maanviljelysmaaksi. Kollektivisoimisen perustalla, kehittämällä neuvostotiloja ja laajasti sovelluttamalla konetekniikkaa työväenluokka

on kollektivisteihin nojaten ja yhdessä heidän kanssaan saavuttanut suuria menestyksiä maatalouden ja maataloustyön tuottavaisuuden kohottamisen alalla.

Maaseudulla on lopullisesti revitty rikki kapitalismin juuret, millä on ennakolta ratkaistu kapitalististen ainesten täydellinen likvidointi ja luokkien täydellinen hävittäminen koko maassa.

Työmme praktiikan tutkiminen kaikkien näiden saavutusten yhteydessä kuitenkin puhuu päättävästi siitä, että maatalouden sosialistiseen muotoon sisältyviä mahdollisuuksia me emme osaa käyttää läheskään täydellisesti hyväksi.

Sosialistisen rakennustyön tempot voisivat olla vieläkin korkeammat, saavutuksemme vieläkin suuremmat, jos me olisimme oppineet paljon suuremmassa määrin käyttämään hyväksi suuren sosialistisen maatalouden mitä valtavimpia etuisuuksia.

Niiden etuisuuksien realisoiminen muodostaa perussisällön kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellisessa lujittamistyössä, mikä on meidän puolue-, neuvosto-, kollektiivitalous-ym järjestöjen keskeisin tehtävä maataloustuotannon sosialistisessa uudelleenjärjestelyssä.

Kollektiivitalouksien järjestöllistaloudellinen lujittaminen on eroittamattomasti sidottu entisen talonpojan — pikkuomistajan — kollektiivitalouksissa tapahtuvan sosialistisen uudestikasvattamisen tehtävään.

Tämä kollektivistin uudelleenmuokkaus on osattava suorittaa — ei yhtäläistyttämällä kollektiivitaloutta ja neuvostotilaa erikoisena talousmuotona eikä pitämällä samana kollektivistia ja työläistä, vaan ottamalla ehdottomasti huomioon kollektiivitalouden ja neuvostotilan, kollektivistin ja työläisen erikoisuudet. Kollektiivitaloutta rakentaessa lähdemme tosin siitä, että kollektiivinen talous on järjestettävä suuren sosialistisen laitoksen periaatteille, jotka perinpohjin eroavat pienen individuaalisen talonpoikaistalouden perustana olevista periaatteista, mutta samalla emme saa unohtaa, että kollektiivitalous ei ole proletaariselle valtiolle kuuluva valtion laitos, vaan vapaaehtoisesti yhteenliittyneiden talonpoikain yritys, joka on muodostettu itsensä talonpoikain varoilla.

Kehittäessään ja lujittaessaan kollektiivitalouksien arttelimuotoa ja taistellessaan kaikkia yrityksiä vastaan kiihdyttää keinotekoisesti siirtymistä kollektiivitalouksien arttelimuodoista kommuuniin, on puolue- ja neuvostoelinten, kone- ja traktoriasemien sekä itse kollektiivitalouksien *keskitettävä mitä suurinta huomiota työn järjestämiseen prikaatisysteemin perustalle kollektiivitalouksissa.*

Prikaatien järjestämistyö ei ole vain pelkkä kollektiivitalouksien rakannustyön järjestöllis-teknillinen tehtävä.

Prikaatien järjestämistä koskevan KK:n ohjeen poliittinen merkitys on erittäin suuri. NKP (b):n KK:n päätös helmikuun 4 p:ltä 1932, tehden yhteenvedot edellisen vuoden kokemuksista ja määritellen tehtävät tulevaisuutta varten, on sangen tärkeä asiakirja, joka asettaa uudet tienviitat kollektiiviselle liikkeelle.

Tämä päätös, joka on tehty huomioonottaen ensimmäisen viisivuotiskauden päättymisen ja koko toisen viisivuotiskauden laajan perspektiivin, liittyy yhdeksi kokonaisuudeksi sosialistisen rakennustyön koko valtavan suunnitelman kanssa.

Kollektiivisten talouksien järjestöllis-taloudellista lujittamista koskevien kysymysten menestykselliseksi ratkaisemiseksi ovat sangen aktuaalisia. Leninin lausunnot niistä tehtävistä, jotka liittyvät sosialismin rakentamiseen, taistelusta pikkuporvarillisia ja porvarillisia tottumuksia vastaan, jotka jarruttavat maaseudun sosialistista uudelleen ra-

kentamista; on sangen aktuaalinen luokkataistelua ylimenokautena koskevan kysymyksen koko leniniläinen asettaminen, jota tov. Stalin on kehittänyt ja kaikinpuolin sovelluttanut käytäntöön.

Ajatus pikkuporvarillisten tottumusten ja tapojen voittamisesta toistuu Vladimir Iljitshillä monissa hänen töissään. Juuri nykyisellä kollektiivitalouksien rakennustyön etapilla nimenomaan pikkuporvarilliset tottumukset sallivat kulakkiainesten yrittää yksityisissä tapauksissa asettaa kollektivisti proletaarista valtiota vastaan.

Tämä Leninin ajatus pikkuporvarillisista tottumuksista on erittäin selvästi esitetty hänen artikkelissaan *Tervehdys unkarilaisille työläisille:*

"Sen (proletariaatin — N. A.) päämääränä on luoda sosialismi, hävittää yhteiskunnan luokkajako, tehdä kaikki yhteiskunnan jäsenet työläisiksi, poistaa maaperä kaikelta ihmisen harjoittamalta ihmisen riistolta. Tätä päämäärää ei voida toteuttaa kerralla, se vaatii verrattain pitkän siirtymiskauden kapitalismista sosialismiin, — ja juuri siksi, että tuotannon uudelleenjärjestely on vaikea tehtävä, siksi että vaaditaan aikaa perinpohjaista muutosta varten kaikilla elämän aloilla, ja siksi että *pikkuporvarilliseen ja porvarilliseen taloudenpitoon vetävä valtava tottumuksen voima* voidaan voittaa vain pitkäaikaisessa sitkeässä taistelussa" (*Kootut teokset* XXIV, siv. 314. Harvennus meidän. — N. A.).

Mikä hyvänsä kollektiivitalouden käytännöllinen toiminta osoittaa nyt meille, miten pikkuporvarilliseen taloudenpitoon vetävä tottumuksen voima edelleen ilmenee kollektiivitalouksien rakennustyössä. On kuvaavaa, että puhuessaan proletariaatin diktatuurin osasta ja tehtävistä ja sosialistisen yhteiskunnan rakentamisesta, Lenin erikoisesti alleviivasi kysymyksen pikkuporvarillisista vaikutuksista proletariaatin organisatooriseen työhön. Hän esittää sen erittäin selvästi seuraavissa sanoissa:

"...niinkauan kuin ei ole kokonaan hävinnyt pientalous ja tavaran pikkutuotanto, siihen asti porvarillinen ympäristö, yksityisomistajatottumukset, porvarilliset traditiot tulevat turmelemaan proletaarista työtä"[1]).

Taistelu tätä proletaarisen organisatoorisen työn turmelemista vastaan sosialismin rakentamisessa meidän maassamme on erittäin tärkeää maaseudulla, missä me kollektivisoimisen kautta rakennamme sosialistista taloutta, muokkaamme köyhän ja keskivarakkaan talonpojan sosialistiseksi työntekijäksi. Leninin ohjeet ovat erittäin arvokkaita, erittäin tärkeitä varsinkin nyt, jolloin me asetamme välittömäksi tehtäväksemme ei vain luokkien hävittämisen toisen viisivuotiskauden aikana, vaan myöskin kapitalismin jätteiden poistamisen ihmisten tietoisuudesta.

Vain opportunistit ovat sitä mieltä, että rintamalla, jolla taistellaan kollektivistin sosialistisen uudestimuokkauksen ja kollektiivitalouksien sosialististen periaatteiden puhtauden puolesta, voitto tulee ratkaistuksi itsestään, itsevirtauksen pohjalla, — että kunhan me vain lujitamme ja rakennamme kollektiivitalouksia, niin tämä kysymys ratkeaa itsestään. Todellisuudessa asia luonnollisesti ei ole läheskään niin. Taistelu pikkuporvarillista kulakkivaikutusta vastaan kollektiivitalouksissa muodostaa elimellisen osan kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellisesta lujittamisesta. Tämä taistelu tulee menestykselliseksi yhdellä välttämättömällä ehdolla: on paljastettava joka askeleella ja käytävä uupumatonta taistelua oikeisto-opportunismia vastaan, mikä on suurin vaara

[1]) *„Vasemmistolaisuus" lapsentautina kommunismissa.* Lisäys. Koot. teok. XXV, 2 painos, siv. 249.

sosialistisen rakennustyön nykyisellä etapilla.

Pikkuporvarillisten tottumusten ja pikkuporvarillisten taistelutottumusten vastustus taistelussa, jota puolue on käynyt työn perusteella suoritettavan tulojen jaon puolesta kollektiivitalouksissa, keskittyi esim. elätettävien lukumäärän mukaisen jakoperustan muotoon, ollen lujin sitein yhdistetty talonpoikaistalouden pikkuporvarilliseen luonteeseen. Elätettävien lukumäärän mukainen jakoperusta oli vuosina 1929—30 levinnyt laajalle kollektiivitalouksiin. Valtava enemmistö kollektiivitalouksista jakoi tulot elätettävien lukumäärän perusteella, ja kun alettiin toteuttaa periaatetta suoritetun työn määrän ja laadun mukaisesta jakamisesta, kohtasi tämä periaate valtavaa vastustusta.

Tulojen jakokysymyksessä kollektivisoimisliike kohosi v. 1931 korkeammalle asteelle. Nyt voidaan jo täysin realisesti todeta työpäivän myönteinen osuus, tulojen jako työpäivien mukaan tuhansien etumaisten kollektiivitalouksien kokemuksen perustalla. Kulunut vuosi 1931 oli vakavan iskun vuosi samapalkkaisuutta ja elätettävien lukumäärän mukaista jakoperustaa vastaan kollektiivitalouksissa. Se merkitsi valtavaa edistysaskelta kollektivistien sosialistisessa uudestikasvatuksessa.

Puolue käy päättäväistä taistelua elätettävien lukumäärän mukaista jakoperustaa vastaan. Kuitenkaan tänä päivänäkään taistelu tätä periaatetta vastaan ei ole vielä suoritettu loppuun. Kaikkiallahan näköjään työpäivien perustalla tapahtuvan jaon suojaan kätkeytyy faktillinen samapalkkaisuuteen perustuva jako.

Erittäin tärkeää on merkitä, että tänäkin päivänä joukko tovereita aliarvioivat samapalkkaisuuden, elätettävien lukumäärän mukaisen jakoperiaatteen koko vaaran. Useat puolueen piirijärjestöt eivät ole vielä todellisesti käyneet taisteluun työpäivän puolesta, työpäivien mukaan tapahtuvan tulojen jaon puolesta.

Hyvin usein taistelu urakkatyön puolesta, taistelu päivätyötä vastaan kollektiivitalouksissa ymmärretään vain teknillis-järjestöllisen etuisuuden kannalta katsottuna. Mutta hyvin usein tässä taistelussa on voitettava pikkuporvarillisia tapoja ja tottumuksia, pikkuporvarillinen samapalkkaisuus, jotka estävät kollektivistin uudestimuokkaamista sosialistisen talouden tietoiseksi työntekijäksi. Ennen urakkatyön käytäntöön juurruttamista meillä oli päivätyö levinnyt hyvin laajalle samapalkkaisuuspyrkimysten seurauksena. Kollektiivisen talonpoikaiston proletaarisen johdon kasvu tuli kaikessa selvyydessään ilmi taistelussa urakkatyön puolesta kollektiivisissa talouksissa.

Urakkatyön voimaansaattaminen oli suuri edistysaskel kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellisessa lujittamisessa. Ja samaan aikaan se auttoi ottamaan uusia askeleita kollektivistien sosialistisessa uudestikasvatuksessa.

Vuosina 1930—31 käytiin suurta taistelua myöskin toisella linjalla, — "vasemmistolaisia" hyppäyksiä vastaan, kollektiivitalouden ja neuvostovälisen eroavaisuuden huomaamatta jättämistä vastaan, pelkän hallinnollisuuden linjalla tapahtuvaa kollektivistien sosialistista uudestikasvattamista vastaan, kollektiivitalouksien nykyisen vallalla olevan arttelimuodon ylihyppäyksiä vastaan. Tämän taistelun tehtävistä puhuu tunnettu KK:n päätös t. v. helmikuun 4 p:ltä:

"Puolueen KK huomauttaa kaikkia puoluejärjestöjä siitä, että kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellinen lujittamistehtävä on tällä hetkellä ennen kaikkea kollektiivitalouksien arttelimuodon kehittämis- ja lujittamistehtävä. Tämän yhteydessä KK lähtee siitä, että keinote-

koiset yritykset kiihdyttää siirtymistä kollektiivitalouksien artellimuodosta kommuuniin muodostavat kollektiivitalouksien nykyisellä kehitysasteella vakavan *vaaran*. Tästä arttelimuodon ylihyppäämisvaarasta, mikä muoto ei ole vielä riittävästi kehittynyt ja lujittunut, KK varoittaa kaikkia puoluejärjestöjä."

Samoin varoittaa KK:n viimeinen karjan pakollista yhteistämistä koskeva päätös puoluejärjestöjä "vasemmistolaisista" virheistä.

Vakiinnuttaessamme prikaatin kolletiivitalouksien tuotannon perustekijänä me usein joudumme sen tosiasian eteen, ettei ymmärretä tuotannollisen prikaatin mitä syvintä sosiaalista merkitystä. Siirtyminen individuaalisesta tuotannosta kollektiiviseen tuotantoon merkitsee yhteistettyjen tuotantovälineiden pohjalla tapahtuvaa sen tuotantomuodon kehitystä, "jonka vallitessa monet henkilöt suunnitelmallisesti ja yhdessä osallistuvat yhteen ja samaan tuotantoprosessiin tai eri tuotantoprosesseihin, mutta ovat keskenään yhteydessä työn prosessissa."[1])

Tämä monien työntekijäin yhteisen suunnitelmallisen työn muoto merkitsee uuden tuotannollisen voiman syntymistä, s o. valtavaa hyppäystä eteenpäin ihmistyön tuottavaisuudessa.

Kuitenkin tämän uuden tuotantovoiman realisoimisasteen, ja siis työn tuottavaisuuden kohoamisen tason määrää yhdessä työskentelevien kollektiivin työntekijäin järjestyneisyyden ja yhteistyön suunnitelmallisuuden aste.

Se, kuinka suunnitelmallinen ja järjestetty tulee olemaan kollektiivinen työ, määrää myöskin kehittyvän uuden tuotantovoiman laajuuden, ja siis myöskin niiden mitä suurimpien mahdollisuuksien realisoimisasteen, jotka tuotannon kollektiivinen muoto avaa käytettäväksi.

Kollektiivisen työn järjestämisen prikaatimuoto, joka on tuotu kollektiiviseen tuotantoon sosialistisen teollisuuden kokemusten perusteella, on käytännön osotusten mukaan sosialistisen yhteistoimintatyön kehittynein muoto kollektiivitalouksissa. Juuri tämä muoto tekee *oikein järjestettäessä* mahdolliseksi suurimmassa määrin realisoida kaikki ne etuisuudet, jotka sisältyvät kollektiiviseen sosialistiseen tuotantomuotoon. On avattava tuli kaikkia opportunistien yrityksiä vastaan vääristellä kollektiivitalouksien työn prikaatisysteemin pohjalla tapahtuvan järjestelyn valtavaa periaatteellista merkitystä. On lopetettava opportunistiset puheet siitä, että työn prikaatimuodon me olemme saattaneet voimaan väliaikaisesti, lyhyeksi ajaksi, ja että läheisessä tulevaisuudessa tullaan siitä luopumaan.

Kollektiivitalouksien prikaati on, kuten NKP (b):n KK osoitti päätöksessään, tärkein rengas kollektiivitalouksien järjestöllis-taloudellisessa lujittamisessa. Vain sellaisen työn järjestelyn perusteella voivat kollektiiviset taloudet täydellisesti omaksua uuden teknillisen perustan, jonka kone- ja traktoriasemat kollektiivitalouksien rakennustyölle luovat.

Tämä työn muoto on tärkeimpänä renkaana realisoidessa XVII puoluekonferenssin direktiivejä maataloustyön muuttamisesta yhtälaiseksi teollisuustyön kanssa. Samalla tämä kollektivistien järjestämismuoto työprosessissa on eräs heidän sosialistisen uudestikasvatuksensa tärkeimpiä muotoja, kollektiivisen, sosialistisen kurin järjestymismuotoja, kommunististen työtottumusten takomismuotoja.

Mutta samoinkuin työpäivän ja urakkatyön käytäntöön juurruttamisessa, niin tässäkin kollektiivitalouksien työn prikaatimuotoisen järjestelyn oikeiden sosialististen periaatteiden vastassa ovat pikkuporvarilli-

---

[1]) Marx, *Pääoma* I, siv. 290.

set ja porvarilliset periaatteet, tottumukset, traditiot, jotka jarruttavat kollektiivitalouksien järjestöllistaloudellista lujittumista.

Räikeimmin on tämä nähtävissä kollektiivitalouksien prikaatien niinsanotussa "talokunta"-muodossa.

Tämä prikaatimuoto oli erittäin voimakkaasti levinnyt viljapiirien suurissa kollektiivitalouksissa viime ja toissa vuonna ja on säilynyt näihin saakka hyvin lukuisissa kollektiivitalouksissa, ollen sillä ilmeinen pikkuporvarillisen talouden leima.

On aivan väärin kuvata "talokuntaprikaati" vain territoriaaliprikaatiksi, alueprikaatiksi. "Talokuntaprikaatissa" asian ydin *ei ole vain* territoriaalisessa tuntomerkissä. Asian ydin on siinä, että "talokuntaprikaatin" järjestöllisenä perustana on talo, se sama talo, joka liittyi kollektiivitalouteen ja joka aikaisemmin oli olemassa yksityisenä talonpoikaistaloutena. Tämän *talon* ympärille vastaavalla tavalla kerrostuvatkin kaikki muut ainekset. Ennenkaikkea jaetaan maa prikaatien kesken tasaisesti, talojen luvun mukaan. Samalla tämä on hyvin usein kiertämättömästi sidottu siihen, että ne maapalstat, jotka kuuluivat määrätyille talonpoikaistaloille ennen niiden liittymistä kollektiivitalouteen, nyt ehdottomasti kuuluvat sen saman "talokunnan" maapalstaan, mihin luetaan kuuluvaksi vastaava talo. Tuotantovälineet jaetaan aivan samalla tavoin tasaisesti "talokuntien" kesken talojen luvun mukaan. "Talokuntamuodossa" meillä on kollektiivisen tuotannon järjestelyperiaatteissa kuvastuvat pikkuporvarilliset tottumukset, pikkuporvarilliset vaikutukset, siinä säilyvät ne periaatteet, jotka olivat ominaisia vanhalle yksityistaloudelle, ja siinä nämä periaatteet siirtyvät kollektiivisen tuotannon järjestelyyn.

Säilyttäen talon kollektiivitalouden järjestöperustana "talokuntaprikaati" merkitsi tasasuhtaisuusperiaatteiden ylivaltaa, alensi kollektiivitalouksien rakennustyön tuloksellisuutta, teki olemattomaksi sosialistisen suurtuotannon etuisuuden pieneen yksityistalouteen verraten, rikkoi sosialistisen teollisuuden varustamisen työvoimalla kollektiivitalouksissa olevan työvoiman ylijäämän laskuun. Seuraavassa muutamia räikeitä esimerkkejä, jotka on koonnut Alisen Volgan tieteellis-tutkiva kollektiivitalousinstituutti.

Viljankorjuukamppailussa v 1931 puitiin: territoriaaliprikaatit 1 tunnissa kelan yhtä tuumaa kohden 0,13 sentneriä, tuotannolliset prikaatit 0,21. Kahdeksan territoriaaliprikaatin ja kuuden tuotannollisen prikaatin tuotantosuunnitelmien toteuttamisesta vuoden 1931 kevätkylvökamppailussa näkyy seuraavassa: territoriaaliprikaatit 86 %, tuotannolliset prikaatit 112 %. Päivittäinen kylvökoneen työmäärä: territoriaaliprikaateissa 4,87 ha, tuotannollisissa 5,71 ha. Sivuansioissa käynti vuoden 1931 sadonkorjuukamppailun aikana: territoriaaliprikaatien perustalle järjestetyistä kollektiivitalouksista kävi sivuansioissa 6,5 % kollektivisteista, mutta tuotannollisten prikaatien perustalle järjestetyissä 13 %.

Kaikkine kielteisine ominaisuuksineen "talokunnat" ovat osoittautuneet ja edelleen osoittautuvat erikoisen elinvoimaisiksi kollektiivitalouksien rakennustyössä. Tämän elinvoimaisuuden selittää se, että niiden järjestämisperiaatteilla on syvät yhteiskunnalliset juurensa tottumuksen voiman ja pikkuporvarillisen taloudenpidon traditioiden vaikutuksesta, jotka eivät vielä ole hävinneet kollektivistien huomattavan osan keskuudesta.

On itsestänsä selvää, että olisi järjetöntä kieltää se myönteinen osuus, jota "talokunta" näytteli täyskollektivisoinnin *alkuetapilla*. "Talokuntaprikaatien" joukkoleveneminen täyskollektivisoinnin alkuetapilla aiheu-

tui välttämättömyydestä viipymättä *järjestyneesti* vallata ja lujittaa vielä uusia tuotantomuotoja omaksumattomien kollektivistien joukkovirtaus kollektiivitalouksiin.

Mutta ahtaasti-järjestölliset tehtävät eivät voi olla irroitettuja tuotannollis-taloudellisista tehtävistä. "Talokunnat", tultuaan hallinnollisiksi yksiköiksi, alkoivat muuttua omalaatuisikseen vanhojen pikkuporvarillisten tottumusten ja traditioiden säilyttämismuodoiksi kollektiivitalouden sisällä. Jarruttaen kollektiivitalouden rakennustyötä sosialististyyppisenä laitoksena ne myöskin jarruttavat kollektivistien muuttamista sosialistisiksi työntekijöiksi. Taistelu "talokuntaa" vastaan ei ole läheskään vielä päättynyt. Tosiasiat osottavat, että taistelu "talokuntia" vastaan lukuisissa piireissä on aktuaalinen tehtävä.

Meidän on vaihdettava "talokunta" tuotannolliseen prikaatiin. On taisteltava kaikkia niitä faktoja vastaan, jolloin näköjään uusien tuotannollisten prikaatien muodostamisen yhteydessä siirretään tuotannollisiin prikaateihin vanhoja "talokunta"-periaatteita, joilla on pikkuporvarillisen talouden leima.

Vakituisia tuotannollisia prikaateja muodostettaessa on otettava huomioon taistelu "talokuntaa", "talokuntalaisia" periaatteita vastaan, joihin ovat keskittyneet vanhat pikkuporvarilliset pyrkimykset. Tätä taistelua on käytävä niin, että "talokuntien" yksityisten turmiollisten puolten lisäksi tulisi selväksi niiden yleinen vaarallisuus kollektivisoimisliikkeelle, sillä "talokunta" on vastakkainen kollektiivisen liikkeen yleisille marxilais-leniniläisille periaatteille, se väärentää vakituisen tuotannollisen prikaatin sisäisen olemuksen.

Toiselta puolen järjestettäessä tuotannollista prikaatia kollektiivitalouteen taistelussa vakituisen tuotannollisen prikaatin puolesta ilmenee joukko vääristelyjä ja virheitä siinä, miten ymmärretään kollektiivitalouden periaatteellinen eroavaisuus todella sosialistisesta laitoksesta — neuvostotilasta tai tehtaasta.

Nämä vääristelyt johtavat ennenkaikkea siihen, että prikaatista tehdään siinä määrin itsekannattavaisuusperiaatteen pohjalla toimiva, että sen on itsensä luovutettava viljakin valtiolle ja realisoitava, siirrettyään kollektiivitaloudelle ja valtiolle määrätyn fondin koko valmistamansa tuotantomäärä, suunniteltava työnsä jne. Toisin sanoen eroitellaan prikaateja, jotka esiintyvät ikäänkuin pieninä kollektiivitalouksina. "Vasemmistolainen" hyppäys liittyy tässä välittömästi oikeisto-opportunistiseen käytäntöön. Niinpä esimerkiksi karjanhoitoalalla jokainen lehmä, jokainen porsas ja jokainen vasikka kiinnitetään määrätylle kollektivistille, samalla kun tämä kollektivisti saa niistä kaiken tulon, siirrettyään määrätyn erän kollektiivitaloudelle ja ehdolla että luovuttaa valtiolle määrätyn osan tuotteista.

Mitä jää tällaisessa tapauksessa jäljelle kollektiivitaloudesta? On olemassa kollektiivitalouden fondi, joka sisältää kollektiivitalouden juridisen omistusoikeuden säilymisen tuotantovälineisiin ja "kollektiivitalouden" tuotannollisen elämän yleiseen suunnitteluun. Talous, joka kuuluu tällaiseen "kollektiivitalouteen", luovuttaa itse tuotteet, itse maksaa määrätyt verot jne. Sosialistista tuotantoa ei tällaisen "prikaatimuodon" järjestämisen yhteydessä voi löytää etsimälläkään. Tällainen työn järjestämismuoto merkitsee itse kollektiivitalouden likvidoimista sosialististyyppisenä laitoksena.

Jossakin on kuultu sellaisiakin esityksiä, että prikaatit yleensä eivät ole tarpeellisia, että voidaan rajoittua jokapäiväisiin työmääräyksiin, minkä yhteydessä unohdetaan perustehtävä: kollektivistien sosialistinen uudestikasvattaminen, yhteis-

kunnallisen kurin, yhteiskunnallisten tottumusten, sosialistisen yhteisen työn luomisen ja lujittamisen tärkeys kollektiivitalouksissa.

Eniten levinneenä prikaatimuotona v 1931 oli ns siirtyvä tuotannollinen sesonkiprikaati. Päinvastoin kuin "talokunnat" siirtyvät tuotannolliset prikaatit eivät olleet talojen, vaan työntekijäin järjestöjä. Tällaisia prikaateja muodostettiin sesongin ajaksi ja väliaikaisen työnsä päätyttyä ne hajoitettiin tai muodostettiin uudelleen. Ne soveltuivat näköjään hyvin jokaiseen työhön, mutta samalla niiden yhteydessä kasvoi yksilövastuuttomuus maahan nähden, kaaos kollektiivitalouden työvoiman yleisessä järjestelyssä, työvoiman vaihtuvaisuus ja mikä kaikkein tärkeintä, oli mahdotonta liittää yhteen työn lopulliset tulokset, s o. tuotteet ja työn palkkaus. Työprosessissa meidän parhaat kollektiivitaloutemme löysivät rationaalisemman prikaatin järjestämismuodon.

Minkälaiset perusyhteenvedot saataisiin kollektiivitalouksien työn järjestämisen joukkokokemuksesta v 1931? *Ensiksi* on välttämätöntä likvidoida vaihtuvaisuus prikaateissa, ollen se kollektiivisen tuotannon vitsaus, joka ei salli realisoida kaikkia kollektiivisen tuotantomuodon etuisuuksia ja tarvittavalla tavalla suorittaa kollektivistien sosialistista uudestimuokkausta. *Toiseksi* on likvidoitava vastuuttomuus tuotantovälineisiin ja työn tuloksiin nähden. *Kolmanneksi* on täydellisemmin vapautettava kollektiivitalouksien työvoima sosialistisen teollisuuden tarpeiden tyydyttämistä varten. *Neljänneksi* on vakiinnutettava yhteys prikaatien työn palkkauksen ja tuotannon lopullisten tulosten — tuotteiden — kesken.

Siirtyvät sesonkiprikaatit eivät voineet eivätkä voi ratkaista kollektiivitalouksien työn järjestelyn perustehtäviä. Järjestettäessä tämän muotoisia prikaateja v. 1931 osottautui välttämättömäksi säilyttää vakituinen työntekijäin runkojoukko, joka siirtyy prikaatista prikaatiin, ja monet kollektiivitalouksien työntekijät asettivat kysymyksen niinsanotusta "vakituisesta ytimestä", samalla rikkomatta tuotannollisten prikaatien vanhaa, siirtyvää järjestömuotoa. Mutta myöskään tällainen välimuoto ei voisi olla riittävänä vastapainona "talokuntalaisuudelle." Mainitunlaisen työvoiman järjestelyn oleellisempana puutteellisuutena kollektiivitaloudessa olisi vastuuttomuus tuotantovälineisiin ja ennenkaikkea siihen maapalstaan nähden, jolla töitä suoritetaan. Tällaisen vastuuttomuuden vallitessa ei vain käytetä epärationalisesti tuotantovälineitä, vaan — mikä on tärkein seikka — ei myöskään voida kohottaa satoisuutta. Tällainen järjestely tavattomasti monimutkaistuttaisi ja vaikeuttaisi kollektiivitalouden työn ja tuotannon suunnittelua. Tämän lisäksi "vakituinen ydin" siirtyvien prikaatien yhteydessä on prikaatijärjestelmän perspektiivityön muoto, joka ei ole sidottu suunnitelmiin koko meidän maataloutemme muuttumisesta täydellisesti koneellistutetuksi suurtaloudeksi. Kaikki nämä puutteellisuudet voi poistaa vain vakituinen prikaati.

Parhaiden kollektiivitalouksien työn kokemuksen perustalla NKP (b):n KK:n suosittelema prikaati, joka on kokoonpantu siihen vakituisesti kuuluvista kollektivisteista, *ensiksi* suorittaa kaikkia maataloustöitä koko vuoden kuluessa määrätyllä palstalla, *toiseksi* saa koko työajaksi käytettäväkseen sille luovutetut määrätyt tuotantovälineet, ja vihdoin *kolmanneksi* on huomattava siksi, että siihen kuuluvain työntekijäin työpalkan määrää koko prikaatin työn menestyksellisyys sille annetulla määrätyllä palstalla määrättyjen toutantovälineiden avulla.

Tällainen prikaatien järjestämismuoto sallii kohottaa kollektivisti-

en sosialistisen uudestimuokkauksen tempoja vastuunalaisuuden kohoamisen, kollektiiviseen työhön innostumisen ja määrätyn yhdessä työskentelevän työntekijäin kollektiivin välittömän, vakituisen ja jokapäiväisen vaikutuksen lujittumisen vuoksi. Se ratkaisee parhaalla tavalla kollektiivisen työn tuottavaisuuden kohottamisen tehtävän, ammattitaitoisten kaaderien kasvatuskysymyksen, vaihtuvaisuutta ja vastuttomuutta vastaan käytävän taistelun tehtävät, taaten vapaan työvoiman ylijäämän vapauttamisen sosialistista teollisuutta varten.

Kollektivisoimisliikkeen ratkaistavana oleva mitä suurin tehtävä — *mahdollisimman nopein tempoin vetää esiin ja kasvattaa kollektiivitalouksien rakennustyön laajat kaaderit, kollektiivitalouksien aktiivi kollektivisti-iskurien,* sosialistiseen kilpailuun osallistujien, prikatiirien yms keskuudesta — voidaan kaikkein menestyksellisimmin ratkaista vain huolehtimalla määrätyssä yhteisessä prikaatissa (ryhmässä) työskentelevän työläisjoukon vakituisesta kokoonpanosta.

Mitä pitemmälle edistyy meidän sosialistinen rakennustyömme, mitä suuremmiksi kasvavat ja laajenevat meidän tehtävämme, sitä välttämättömämmäksi käy *kaikin tavoin kiiruhtaa* proletariaatin omaamien luokkataistelun kokemusten, sosialistisen rakennustyön kokemusten siirtämistä kaikille työtätekeville, jotka ovat kääntyneet sosialismin tielle, ja ennenkaikkea kollektiivitalouksien talonpoikaistolle.

Lenin merkitsi artikkelissaan *Suuri alote,* että sosialismin rakentamiskyvyn, kykeneväisyyden taistella porvarillisen ja pikkuporvarillisen talouden moninaisten jätteiden vastustusta vastaan omaa "kapitalismista sosialismiin johtavan tien *alussa vain proletariaatti*"[1]).

[1]) Lenin, *Suuri alote. Kootut teokset,* 2:nen painos, XXIV siv. 337.

Proletariaatin historiallinen tehtävä on siinä, että koko köyhien ja keskivarakkaiden joukko, joka on liittynyt kollektiivisiin talouksiin ja tullut sosialismin tielle, erikoisesti niiden etumaiset kerrokset, on tehtävä aktiivisiksi taistelijoiksi sosialismin puolesta. Paras muoto, jolla tämä tehtävä voidaan menestyksellisesti ratkaista, tulee olemaan juuri vakituinen kollektiivitalouden prikaati. Vakituisten tuotannollisten prikaatien järjestäminen on orgaanisesti sidottu tehtävään luoda toisen viisivuotiskauden aikana sosialistisen maatalouden vakinaisia teknillisesti valmistettuja kaadereita, joiden tulee kohottaa sosialistinen tuotanto ennennäkemättömälle, kapitalismille saavuttamattomalle kehitystasolle.

On aivan selvää, että vakinaisten prikaatien muodostamisen ei tule estää muiden prikaatimuotojen järjestämistä siellä, missä se on välttämätöntä, eikä erikoisesti sitä mahdollisuutta, että prikaateille ei kiinnitetä palstoja koko maataloussesongiksi, vaan vain määrätyksi eri maataloustöiden ajaksi. Erilaiset olosuhteet voivat vaatia erilaisia työn järjestelymuotoja.

Kuitenkin on parhaiden maatalousarttelien kokemus osoittanut, että *kehittynein prikaatimuoto on vakituisen prikaatin muoto.*

Juuri tätä parasta prikaatimuotoa on edelleen kaikin tavoin kehitettävä ja lujitettava, huolellisesti tutkien käytännön antamia kokemuksia, työn yhteydessä oikaisten virheet ja pelkäämättä ottaen käytäntöön se uusi, mikä on löydetty ja todettu vakituista prikaatia kehittäväksi ja parantavaksi. Vakituinen prikaati ei ole pelkkä mekaanisesti annettu kaavio, vaan se on tie, joka avaa mitä laajimmat kehittymismahdollisuudet sosialistisille työmuodoille kollektiivitalouksissa.

* * *

Mutta mitkä peruskysymykset ovat nyt ratkaistavina — NKP(b):n KK:n päätöksen mukaan — järjestettäessä kollektiivitalouksien prikaateja, joissa on vakituiset työntekijät, ja jotka työskentelevät määrätyllä palstalla koko vuoden ajan.

Ensimmäinen kysymys — miten päästään prikaatin vakinaiseen kokoonpanoon. Maataloustuotannon sesonkiluontoisuus aiheuttaa tavallisesti suurta epäsuhtaisuutta työn kulutuksessa koko kesäkautena. Miten sitten on tasoitettava tämä epäsuhtaisuus ja suoristettava prikaatin työvoiman jännitystä kuvaava käyrä?

On aivan selvää, että enemmän työtä vaativien töiden täydellinen mekanisoiminen (vakoviljelysten kunnossapito, sadonkorjuu) on tämän probleemin radikaalisin ratkaisukeino. Koko maatalouden mekanisoimisen perusperspektiivit toisella viisivuotiskaudella kuvaavat meille täysin selvästi tämän tulevaisuuden. Toistaiseksi on välttämätöntä kaikin keinoin mahdollisimman yleisesti päästä prikaatien *täydelliseen* vakinaiseen kokoonpanoon ja niiden *täydelliseen* kuormitukseen koko kesäkauden aikana. Erikoisissa olosuhteissa tulee ja on pakko tämän yhteydessä menetellä mitä erilaisemmilla tavoilla.

Vakituisen prikaatin jäsenistön mahdollisimman täydellisen kuormituksen valvominen kesän aikana on mitä läheisimmin yhdistetty kollektiivitalouden vuoroviljelykseen ja viljelysvuoropalstojen jakamiseen prikaatien kesken. Tällä linjalla me saamme uuden valtavan kiihokkeen siihen, että kysymys oikeasta vuoroviljelyksestä saataisiin hereille ja ratkaistuksi mitä pikimmin.

Yhtä tärkeä on kysymys palstojen valinnasta prikaateille jo käytäntöönotetussa vuoroviljelyksessä. On aivan ilmeistä, että kiinnitettäessä prikaateille vakituiset palstat määrätyillä vuoroviljelyksessä olevilla pelloilla on otettava huomioon, että prikaatin kaikki työntekijät tulisivat kuormitetuksi täysin yhtäläisesti koko kesän ajaksi. Kuitenkin on edellytettävä, että monet kollektiivitaloudet eivät onnistu vielä tänä vuonna saavuttamaan välttämätöntä tasasuhtaisuutta prikaatin työkuormituksessa. Erittäin voimakkaasti tulee tämä näkyviin teknillisiä ja vakoviljelystä vaativia kasveja viljeltäessä. Tässä on kysymys siitä, ketä kiinnitetään prikaateihin koko vuodeksi: koko jäsenistökö, mikä on erittäin tarpeen jonakin erittäin jännittyneenä vuotena, dekadina, tai päinvastoin sellainen määrä, joka tarvitaan vähemmän jännittyneen dekaadin vaatimusten perusteella, tai keskimääräinen jäsenmääräkö? Miten lujasti tässä pysyttäytyvät kiinni samapalkkaisuushenkiset "talokuntalaiset" pyrkimykset, sen osoittamiseksi esitämme seuraavan eräässä kollektiivitalouksien tuotannollisessa konferenssissa tapahtuneen kuvaavan dialogin. Eräs kollektivisti ehdottaa:

"Esitän kiinnitettäväksi jokaiselle prikaatille maaosuuden, jolla olisi viljelyskasveja kaikilla kollektiivitalouden eri kylvövuorossa olevilla pelloilla. Silloin prikaatien työehdot tulevat *samanlaisiksi*..."

Eräs toinen kollektivisti:

"Jos meille tulee vakituisia prikaateja, niin me muutamissa tapauksissa emme voi selviytyä tästä tai tuosta työstä. Olettakaamme, että meillä on kyntömaapalsta, joka käytetään juurikasveille ja jolla työskentelee 20 henkeä käsittävä prikaati. Kitkemisaikana tarvitaan paljon enemmän väkeä."

"Puolustaen" vakituista prikaatia ensimmäisen ehdotuksen tekijä huutaa paikaltaan: "Minä pidän tarpeellisena muodostaa vakituisen prikaatin, kiinnittäen siihen työntekijät koko työkaudeksi. Esimerkiksi 100 henkeä, vaikka kylvössä tarvitaan vain 20".

On helppo huomata, miten vakituisen prikaatin puoltaja tuo esiin oman kollektiivitalouksien rakennustyölle vieraan käsityksensä.

Puolustaen *tasasuhtaisuutta* palstojen kiinnittämisessä, hän samalla ei lainkaan huolehdi sosialistisesta teollisuudesta, joka tarvitsee työkäsiä. Se ei häntä liikuta. Kevätkylvöä varten tarvitaan 20-henkinen prikaati, mutta hän esittää asetettavaksi siihen kokonaista 100 henkeä, osoittaakseen vakituisten prikaatien vastustajalle hänen virheensä.

Kysymys prikaatien vaihtuvasta kokoonpanosta, mitä nykyisen maataloustuotannon olosuhteissa vaaditaan vain maatalousvuoden kiireisimpinä työkuukausina ja -dekaadeina, tulee esiin erittäin terävänä. Käytännössä on esitetty muutamia menettelytapoja tämän tehtävän ratkaisemiseksi. Luettelemme tässä nämä menettelytavat.

Ensimmäinen tapa: esitetään, että *jokaiseen prikaatiin* olisi kiinnitettävä reservi. Itse prikaatiin kuuluu esim. 25 henkeä, mutta sen lisäksi siihen määrätyksi ajaksi kiinnitetään määrätty reservi. Toinen tapa: muodostetaan *kollektiivitalouden yleinen reservi*. Se on kollektiivitalouden hallinnon käytettävissä, jonka määräyksen mukaan se lähetetään työhön. Kolmas tapa: hallinnon toimesta muodostetaan kiireisimmäksi työajaksi erikoinen väliaikainen prikaati ja lähetetään vakituisen prikaatin avuksi. Vihdoin neljäs tapa, jonka on esittänyt Keskisen Volgan alueella sijaitseva kollektiivitalous *Osvoboshdenni trud* ja jota jo on suositellut Leningradin alueen kollektiivitalouksien liitto: prikaatien parillistuttaminen; joissakin kollektiivitalouksissa jo kokeillaan sitä. Tämän esityksen mukaan esim. vakituinen peltoviljelysprikaati n:o 1 asetetaan parittaisprikaatiksi vakituisen vihannestarhaprikaatin n:o 3 kanssa. Kun peltoviljelysprikaati työehtojen takia tarvitsee työvoimaa enemmän kuin sillä itsellään on, niin sen kanssa paritetun vihannestarhaprikaatin — eikä kollektiivitalouden hallinnon — on annettava sille tämä työvoima. Ja päinvastoin, kun vihannestarhaprikaati tarvitsee lisätyövoimaa, on peltoviljelysprikaatin annettava sitä sille.

On myöskin mahdollista, että kollektiivisen tuotannon sesonkiluonteen mukaisesti hallinto prikaatin suostumuksella lähettää sen toisen prikaatin avuksi, tehden sen sitäkin suuremmalla syyllä, kun kysymys epätasaisuudesta ei johdu vain työtilanteen jännittyneisyydestä, vaan että usein on myös sangen huomattavia repeämiä eri töiden välillä.

Kun on tällaisia repeämiä, jotka vaativat kiinnitetyillä palstoillaan työskenteleviltä prikaateilta verraten vähän työtä, on täysin mahdollinen sellainen kysymyksen asettaminen, että kyseellinen prikaati voidaan avustajana lähettää toiseen työhön. Todennäköisesti tämä voidaan ja tuleekin ottaa huomioon kollektiivitalouden tuotannollisissa suunnitelmissa ja toiminnan järjestelyssä. Muussa tapauksessa eivät kollektiivitalouden työreservit tule täydellisesti käytetyksi hyväksi. Maatalouskamppailujen välisiä repeämiä voidaan hyvin selvästi seurata maatalouskalenterin mukaan. Ne ovat sangen huomattavia.

On itsestänsä selvää, että käytännön on loppujen lopuksi osoitettava parhaat ja ratsionalisimmat keinot. Mutta koska meidän käytäntömme rakentuu suunnitelmallisesti, on jo nyt askel askeleelta tarkastettava eri menettelytapojen tuloksia, jotta ei tuhlattaisi samalla aikaa ja voimia ilmeisesti soveltumattomiin menettelytapoihin.

Toinen mitä tärkein kysymys vakituisten prikaatien järjestämisessä on kysymys maapalstojen kiinnittämisestä. Yhdelle prikaatille kiinnitettyjä palstoja ei saa olla pal-

jon, ja samalla palstojen tulee olla vierekkäin, s.o. siirtymismatkan yhdeltä toiselle tulee olla lyhyen. Tässä kuitenkin usein herää vielä eräs kysymys: muodostetaanko prikaati määrättyjä palstoja "varten" tai erotetaanko palstat määrättyä prikaatia "varten". Tällaisella kysymyksen asettamisella on ilmeisesti skolastinen luonne. Tällaisessa asettelussa voi olla jotakin merkitystä vain seuraavalla kysymyksellä: siinä tapauksessa että prikaatin työn palkkaus tulee määrätä sen työn menestyksellisyyden, siis lopullisten tuotteiden mukaan, jokaiselle prikaatille tulee oleellisen tärkeäksi se, miten paljon, mitä viljelyskasveja ja millä palstalla sille on kiinnitetty, koska se osittain tulee jo ennakolta määrittelemään sen lopullisten tulojen suuruuden toisiin prikaateihin verraten. On ehdottomasti meneteltävä niin, että kilpailu prikaatien kesken todella voisi sujua normaalisissa olosuhteissa, että jokaisella prikaatilla olisi riittävät mahdollisuudet kilpailun todelliselle kehittämiselle. Tämän yhteydessä ei missään tapauksessa tule mennä "jakamaan" jokaiselle prikaatille palasta jokaisesta kollektiivitalouden viljelemän kasvin viljelysalasta. On vain välttämätöntä työpäivien lisähinnoittelunormeissa ottaa satoisuuden mukaan huomioon eroavaisuus eri viljelyskasvien välillä lisähinnoittelussa.

Että maapalstojen kiinnittämisessä vakituisille prikaateille monissa kollektiivitalouksissa hyvin usein on huomattavissa samapalkkaisuuspyrkimyksiä, siitä puhuu lukuisa NKP (b):n KK:n helmik. 4 p:nä tekemän prikaatien uudelleenjärjestämistä koskevan päätöksen toteuttamisesta saapuva aineisto.

Otamme esimerkiksi kollektiivitalous *Progressissa* Pohjois-Kaukaasiassa työskentelevän prikaatin todistuksen: "Käsiteltäessä komitean suunnitelmaa tuotantopalstojen jakamisesta tuotannollisessa neuvottelussa paljastui verraten voimakas pyrkimys *jakaa tasan* prikaatien kesken *jokainen* viljelyskasvi, jotta kukaan ei loukkaantuisi".

Metshetinskin piirissä (Pohjois-Kaukaasia) meillä on todettavissa yrityksiä antaa jokaiselle prikaatille ehdolla millä hyvänsä *kaikkia viljeltyjä kasveja*. Tällaiselle tielle on tullut kollektiivitalous *Krasnaja gvardija.*

Tällaiset kollektivistien takapajuisen osan samapalkkaisuuspyrkimykset on murrettava, jotta taattaisiin vakituisten prikaatien todella tuotannollinen luonne.

Kolmas kysymys on tuotantovälineiden kiinnittäminen prikaateille. Ja ennenkaikkea kuollutta kalustoa koskeva. Onko kiinnitettävä tuotantovälineet koko vuodeksi prikaatille tai kollektivistille? On selvää, että niin pian kun prikaati saa määrätyn kaluston, sen on täydellisesti vastattava sen hyväksikäyttämisestä ja säilyttämisestä koko vuoden ajan. Yksityinen kollektivisti on toinen asia. Määrätyn työkalun kiinnittäminen jokaiselle kollektivistille *koko vuodeksi* ei ole tarpeen, sillä se ei voi aiheuttaa muuta kuin sekasortoa. Kollektivistin tulee saada prikaatilta työkalu vain määrättyä työtä varten, jonka päätyttyä se on luovutettava takaisin.

Koko prikaati vastaa kaluston tilasta koko vuoden kuluessa, mutta kollektivisti on vastuussa prikaatille tämän kaluston käyttämisajalta. Sanotaan, että kollektivisti saa keväällä karhin. Hän vastaa tästä karhista ja luovuttaa sen prikaatille kevätkylvöjen päätyttyä.

Hevosten kiinnittämiseen nähden käy edelleen suuri väittely: kiinnittääkö hevonen kollektivistille ja poistaa hevostenhoitaja tai päinvastoin — kiinnittää hevonen hevostenhoitajalle ja antaa kollektivistille, joka saa hevosen hevosenhoitajalta ja tekee sillä työtä, "mahdollisuus

ajaa hevonen piloille ja luovuttaa piloille ajettu hevonen hevostenhoitajalle". Tämän yhteydessä on kysymys siitä, että niin hevostenhoitaja kuin kollektivistikin vastaisivat hevosesta. Jos kollektivisti tulee vastaamaan hevosesta, niin tulee turvatuksi tarpeellinen hevostenhoitajain valinta.

On myönnettävä, että painon keskipiste elävää vetovoimaa koskevaa vastuuttomuutta likvidoidessa on siinä, että hevonen kiinnitetään kollektivistille peltotöiden ajaksi. Erikoinen hevostenhoitaja on säilytettävä, mutta hevosen kiinnittäminen kollektivistille on välttämätöntä, sillä hevosten turmeleminen työssä tapahtuu ennenkaikkea työssä ilmenevän vastuuttomuuden takia. Hevostenhoitajan tehtävä on huolehtia hevosesta ympäri vuorokauden. Hevostenhoitaja on tarpeen, hänen on vastattava hevosista. Samalla hevosten kiinnittäminen kollektivisteille työkaudeksi, vastuuttomuuden likvidoiminen hevosiin nähden, ei lainkaan merkitse hevosten siirtymistä kollektivistien yksilölliseen hoitoon.

Neljäs kysymys koskee prikaatien suuruutta. Millä määrätään prikaatien suuruus? Nykyisin on käytännössä vakituisten prikaatien suuruutta määriteltäessä huomattavissa seuraavia seikkoja. Ennenkaikkea periaate mahdollisimman yhtenäisen agregaatin luomisesta ja sen täydellisesti hyväksikäyttämisestä sesongin aikana. Se sisältyy siihen, että prikaatin suuruuden määrittelyn perustaksi otetaan esim. puimakone, ja niinkuin puimakonetta sillä työskennellessä ei voida jakaa eri osiin, niin ollaan sitä mielipidettä, että muut koneet ja tuotantovälineet voidaan valita prikaatille sillä tavalla, että näiden tuotantovälineiden työhön kiinnitys ennen puintia olevien sesonkien kuluessa vastaisi yhtenäistä jakamatonta agregaattia — puimakonetta. Puimakoneen tuottavaisuus vastaa keskinkertaisen sadon ja määrätyn koko sesongin kestävän kuormituksen vallitessa määrättyä hehtaarilukua, jota se voi palvella ja joka määrää peltobrigadin suuruuden. Pohjois-Kaukaasiassa tällainen palsta on noin 600—700 ha.

Tällä esimerkillä on siis määrätty tieteellinen perustelunsa. Samalla se johtaa muutamiin yhteentörmäyksiin ja muihin periaatteisiin, joilla myöskin on suuri merkitys, ja nimenomaan siihen periaatteeseen, että prikatiiri johtaa koko prikaatia. Kuitenkin sellaisessa prikaatissa, jossa työhön lähtee 100—150 henkeä, yksi brikatiiri tuotannon välittömänä johtajana käy ilmeisesti liian vähäksi, sitäkin suuremmalla syyllä kun ottaa huomioon, että prikaatin työ on usein jaettu eri palstojen, eri viljelyskasvien kesken. Kuitenkin kysymys jakamattomasta agregaatista ansaitsee suuren huomion. Käytettävissä olevan ainehiston riittämättömyys ei salli vielä ottaa tässä kysymyksessä aivan ratkaisevaa kantaa. Mutta on epäilemättä selvää, että jos peltoviljelysprikaatille kiinnitettyjen palstojen ala tulee pienemmäksi kuin se palsta, joka tarvitaan yhden puimakoneen täydelliseksi kuormittamiseksi koko puimakauden aikana, niin on silloin sadonkorjuun aikana muodostettava erikoinen puintiprikaati, tai on tämän puimakoneen annettava käydä kaikissa prikaateissa, joka merkitsee vastuuttomuuden muodostumista puimakoneeseen nähden. Samalla tämä johtaa sadonkorjuun aikana välttämättömyyteen joko siirtää puimakone prikaatilta toiselle, tai muodostaa puintiprikaati eri prikaatien edustajista, tai muodostaa erikoinen puintiprikaati, jolle tulevat vetämään viljan ne prikaatit, jotka työskentelevät määrätyillä palstoilla.

Niin pian kuin prikaatille on kiinnitetty määrätty palsta, annetaan sille tarkasti määrätty työläismäärä, mikä on välttämättä kiinnitettävä

prikaatiin vakituisiksi työntekijöiksi. On ilmeistä, että prikaatin suuruutta koskevan kysymyksen käytännöllisessä ratkaisussa on lähdettävä tästä.

Viides kysymys koskee työntekijäin valintaa vakituiseen prikaatiin, Miten on valinta suoritettava? Tällä hetkellä tässäkin on kokonainen joukko esityksiä. Ensiksikin on esitys valita aivan vapaaehtoisesti, suorittaa vapaaehtoisten luettelointi. Muuten tämä ehdotus on yhteydessä esityksen kanssa ns "itsekannattavaisten" kollektiivitalouksien prikaatien muodostamisesta. Tämän ehdotuksen sisältö johtaa siihen, että prikaatiin valittaisiin henkilöitä, jotka "toverillisesti" tarttuvat asiaan, kasvattavat itsellensä porsaita, korjaavat sadon, luovuttavat tämän sadon valtiolle, ottavat vastaan rahat jne. Vapaaehtoisuusperiaate prikaatien valinnassa on aivan väärä, se jarruttaa tuotannollisten prikaatien järjestämistä, pitkittää muodostumistyötä ja murtaa sen. On myöskin aivan päinvastaisia vääristelyjä prikaatien valinnassa. Tämän tai tuon työntekijäin osallistuminen yhteen tai toiseen prikaatiin määrätään arvalla (!) (Leningradin alueen Staraja Russan piiri). Ja nämä tehdään sen takia, "että ketään ei loukattaisi" (!).

Kysymys siitä, että tuotannollisen prikaatin ydin muodostettaisiin iskureista, etumaisista kollektivisteista, ansaitsee sen sijaan kaikenpuolisen huomion. Vakituisten prikaatien luominen ensikädessä kollektiivitalouden tuotannollisesta aktiivista ja iskureista on aivan oikeaan osunut toimenpide, ja siihen on ensikädessä perustettava työnsä kaikkien puoluejärjestöjen ja kollektiivitalouksien. On välttämätöntä, että jokaiseen prikaatiin muodostuisi johtava ydin tuotannossa työskentelevistä aktivisteista, jotta prikaatille olisi taattu välttämätön ammattitaitoisten työntekijäin määrä. Valinta vakituiseen prikaatiin on suoritettava henkilökohtaisesti. Seuraavassa esimerkki siitä, miten suhtauduttiin tähän kysymykseen kollektiivitalous *Progressissa* (Pavlovskin piirissä Pohjois-Kaukaasiassa):

"Jotta taattaisiin henkilökohtainen lähestyminen jokaista kohtaan, jokaisen asettaminen paikalleen taipumuksien, tottumuksien ja voimien mukaisesti, laadittiin täydellinen valintaluettelo, johon erikoinen kollektivisteista muodostettu komitea merkitsi työkykyisyyden ja sen, miten kollektivistinaiset ovat sidottuja lapsiin. Tämän luettelon mukaan ensivuorossa valittiin ja kiinnitettiin vastaavalle alalle kaikki spesialistit: koneenhoitajat, traktoristit, kirvesmiehet, suutarit, karjanhoitoon tutustuneet kollektivistit... Ottaen huomioon viime vuoden surullisen kokemuksen, jolloin pelloilla työskenteli pääasiassa naisia ja keskenkasvuisia, kollektiivitalous pyrki ensikädessä kokoamaan jokaiseen peltoviljelysprikaatiin lujan rungon terveistä työkykyisistä miehistä."

Kysymys naistyön käytön turvaamisesta on erittäin tärkeä. Kokonainen joukko käytettävissä olevia tietoja osoittaa, että naiset osallistutetaan kollektiivitalouksien työhön vain kiireimpänä työaikana (kitkeminen, sadonkorjuu). Räikeänä esimerkkinä tällaisesta väärästä menettelystä ja vääristelystä on kollektiivitalous Borkovskin (Keskisen Volgan alueella) hallinnon päätös: kitkemiskamppailua varten luodaan erikoisesti yksi 210 henkeä käsittävä naisprikaati (!). Tämän takia, siirryttäessä vakinaisiin prikaateihin, on vältettävä sitä, että naiset joutuisivat vain vakituisten prikaatien varajoukkoon. Tähän on kiinnitettävä huomiota. On terästettävä huomio naisten osallistuttamiseksi tänä keväänä vakituisiin prikaateihin.

Samoin koskee kysymys keskenkasvuisiakin, sillä kysymys vakitui-

sesta tuotannollisesta prikaatista on samalla uusien kaaderien kasvatuskysymys. Keskenkasvuisten osallistumisen kautta kollektiivitalouden tuotantoon on valmennettava kaadereita. Jokaiseen tuotannolliseen prikaatiin on kiinnitettävä vissi määrä keskenkasvuisia.

Kuudes kysymys koskee prikaatin sisäistä rakennetta. On sellainen mielipide, että vakituisen prikaatin sisällä ei pidä olla mitään renkaita. Tämä on väärin. Paikkakunnilta saadut tiedot osoittavat, että miltei kaikilla vakituisia prikaateja muodostettaessa otetaan huomioon renkaiden muodostaminen.

Mitä tarkoittaa renkaiden muodostaminen? Renkaat liittyvät spesialisoimiskysymykseen ja työn yhdistämiskysymyksen mutkikkuuteen. On selvää, että työn kokoonpanon yhdistäminen oikean järjestelyn yhteydessä kohottaa työn tuottavaisuutta, joten on väärin esiintyä renkaita vastaan.

Tähän on sidottu myöskin kysymys siitä, että prikaatilla tulee olla joukko eri maapalstoja viljelysvuorossa ja tämän takia se on eri kausina jaettava muutamiin ryhmiin. Spesialisoimisperiaate ja välttämättömyys heti alussa ottaa huomioon, että määrättyinä kuukausina määrätyt prikaatin osat tulevat työskentelemään eri palstoilla, vaatii sitä, että prikaati olisi jaettu määrättyihin ryhmiin, määrättyihin renkaisiin. NKP(b):n Alisen Volgan aluekomitean kollektivisoimiskomitean päätöksessä esitetään kysymys näin:

"Perusmuotona työntekijäin jaottelussa peltoviljelyksessä tulee olla ryhmän (renkaan) lukuunottamatta niitä töitä, jotka suoritustapansa luonteen takia voivat yksityisen sijoittelun vallitessa antaa korkeamman työn tuottavaisuuden."

Ja edelleen:

"Vastuunalaisuus aikanaan tapahtuvasta ja oikeasta työn luetteloimisesta prikaatissa asetetaan prikaatiirille, jonka avustajaksi asetetaan erikoinen luetteloitsija, mutta ryhmässä on vastuussa ryhmänjohtaja".

Prikatiirien valintakysymys on erittäin tärkeä.

Prikatiirien valintakysymys on käsiteltävä ottamalla huomioon kollektiivitalouksien vakituisten tuotannollisten kaaderien luomisen ja kollektiivisen sosialistisen talousmuodon etumaisten järjestäjäin ja johtajain takomisen näistä kaadereista. Prikatiiri on arvioitava ja valittava ei vain parhaana teknikkona, vaan myöskin organisaattorina ja johtajana, jonka on tultava tärkeimmäksi renkaaksi kollektivistien sosialistisessa kasvatuksessa ja uudestimuokkaamisessa. Prikaatiirin osuus ja prikatiirien valinnan merkitys kasvaa erikoisesti tällä hetkellä.

Rakennettaessa prikaatin hallintojärjestelmää on lähtökohtana oltava tämän hallinnon mahdollisimman suuren yksinkertaisuuden. Tehtävä on siinä, että prikatiiri itse *välittömästi* johtaisi tuotannollista prikaatia, lukuunottamatta niitä tapauksia, jolloin on olemassa useampia eri paikoilla suoritettavia töitä. Tässä tapauksessa on todennäköisesti määrättävä ryhmänjohtajat. Käytettävissä oleva aineisto puhuu siitä, että järjestettäessä renkaita samalle työpalstalle ei ole syytä asettaa erikoisia ryhmänjohtajia.

Vakituinen prikaati tekee mahdolliseksi valtavassa määrin voimistuttaa työn tuottavaisuuden kiihdyttämistä nimenomaan sen takia, että työn hinnoittelu, työn palkkaus vakituisessa prikaatissa sidotaan siihen lopulliseen tuotemäärän, joka saadaan prikaatin työn lopputuloksena. Jossakin on liikkeellä puheita siitä, että työn palkkauksen ja sen lopputulosten välistä yhteyttä ei ole toteutettava korottamalla työpäivän hinnoittelua, vaan lisäämällä ylimääräisiä työpäiviä, jos kollektiivitalouden kyseelliselle prikaa-

tille suunnittelema satoisuus brikatin menestyksellisen työn kautta kohoaa. Nämä ovat vaarallisia puheita. Kysymyksen olemus on kerta kaikkiaan siinä, että työn tuloksien mukaisesti muutetaan työpäivän hinnoittelua. Tämä kohottaa kollektivistin työn tuottavaisuutta, ollen sen kohoamisen kiihoittajana myöskin joukko prikaatin sisällä toteutettuja agroteknillisiä toimenpiteitä ja mahdollisuus kohottaa kollektivistien tuloja kohottamalla työn laatua. Työpäivien lisäys ei anna sellaista selvyyttä kollektivisteille kuin tekee työn tuloksien mukaisesti suoritettu työpäivän korotettu hinnoittelu. Juuri tämä korotettu työpäivän hinnoittelu on valtavana kiihokkeena työn tuottavaisuuden ja prikaatin vastuunalaisuuden kohoamiselle. Jos prikaati sai kyseelliseltä hehtaarilta suuren sadon, niin on korotettava työpäivän hinnoittelua eikä lisättävä työpäiviä.

Vakituisten tuotannollisten prikaatien yhteydessä on kollektiivisen tuotannon suunnittelu kohotettava uudelle asteelle. Näihin saakka lukuisissa tapauksissa *suunnittelu* kollektiivitalouden sisällä ei ole ollut direktiivistä, jollaista sen on oltava, vaan suunnitteleminen on ollut enemmän paperilla suoritettua työtä. Kollektiivitaloudet ovat työskennelleet suunnitelmien maatessa sivussa. Jokaiselle tuotannolliselle prikaatille on aivan alusta pitäen annettava vuoden tuotantosuunnitelma. Mutta paitsi tätä kokovuotista tuotantosuunnitelmaa prikaatilla tulee olla työsuunnitelma jokaista eri sesonkia varten. On ilmeistä, että tällainen työsuunnitelma on annettava, sillä se lujittaa työn suunnittelua kollektiivitaloudessa, antaa kolektiivitaloudelle laajan suunnitelmallisuuden, suuren selvyyden ja tekee mahdolliseksi taistella mahdollisimman hyvin "talokuntalaisuuden" puutteiden vakituiseen tuotannolliseen prikaatiin kuljettamisen vaaraa vastaan.

Uudelle, entistä korkeammalle tasolle kohoaa myöskin *luettelointi kollektiivitaloudessa.* Nyt on tärkeää, että yhteenvetoluettelointia ei suoriteta vain kollektiivitaloudessa, vaan myöskin prikaatittain. Tämä järjestöllisesti antaa muodon vakituisille prikaateille. Eräs kollektiivitalous on tehnyt ehdotuksen ottaa käytäntöön erikoiset prikaatien luettelointikirjat, jotta tällaiseen kirjaan merkittäisiin kaikki prikaatin tilisuhteet kollektiivitalouden kanssa. Tällä linjalla saaduista myönteisistä kokemuksista on nyt kaikin tavoin tehtävä propagandaa.

Meidän puolueemme politiikan voittoisan toteuttamisen kautta laajat köyhät ja keskivarakkaat talonpoikaisjoukot yhä enemmän omaksuvat työn sosialistisen järjestelyn muodot heti päättävästi käännyttyään sosialismin tielle. Työn sosialistisen järjestelyn korkeimmat muodot (sosialistinen kilpailu ja iskuruus) saavat kollektiivitalouksien vakituisissa prikaateissa lujan perustan ja uuden pohjan jatkuvalle kehittymiselle. Jokaisen kollektivistin suhtautuminen työhön, hänen työnsä tulokset eivät ole satunnaisia, vaan ilmenevät kokonaisen pitkän kauden aikana ja saavat molemminpuolisen välittömän ja vakituisen arvioinnin yhdessä rinnalla työskentelevien kollektivistien taholta. Vakituisessa prikaatissa tulee iskurien valmistaminen ja kasvattaminen tapahtumaan nopeammin tempoin. Nämä sosialistiselle kilpailulle ja iskuruudelle kollektiivisissa talouksissa avautuneet uudet mahdollisuudet on ehdottomasti realisoitava meidän maaseudun puoluejärjestöjemme, kone- ja traktoriasemiemme ja itse kollektiivitalouksien.

Vakituisten prikaatien järjestämisen kautta puolue- ja joukkotyölle avautuu kollektiivitalouksissa uudet mitä laajimmat mahdollisuudet. Puolue- ja joukkotyön painopisteen kes-

kus on siirrettävä vakituiseen tuotannolliseen prikaatiin.

Vakituinen prikaati on puolueen käsissä mitä tehokkain ase kollektivistien uudestikasvattamiseksi, pikkuporvarillisten ja porvarillisten traditioiden jätteiden poisjuurimiseksi kollektiivitaloudessa.

Nimenomaan tämän aseen tahtoo kulakki hävittää. Ymmärtäen vakituisten tuotannollisten prikaatien järjestämisen koko merkityksen luokkavihollinen pyrkii kaikin tavoin ehkäisemään kollektiivitalouksien prikaatien uudelleenjärjestelyn, vääristelemään NKP (b):n KK:n suosittelemia kollektiivitalouksien työn järjestämisperiaatteita. Puoluejärjestöjen on murrettava likvidoidun kulakiston vastustus jt täydellisesti toteutettava KK:n direktiivit.

Tällaisia ovat tärkeimmät käytännölliset probleemit, jotka ovat kollektiivitalouksien työn järjestelyn prikaatisysteemin edessä. Vuoden 1932 — ensimmäisen viisivuotiskauden viimeisen vuoden — on oltava uusien voittojen, uusien saavutusten, ja ennenkaikkea ensimmäisen viisivuotissuunnitelman täydellisen toteuttamisen vuosi. Tämän tehtävän realisoimisessa maatalouden alalla näyttelee ensiasteisen tärkeää osaa täydellinen ja mitä nopein NKP(b):n KK:n tekemän, suoritettavana olevaa kollektiivitalouksien järjestöllis-tuotannollista lujittamista ja sen tehtäviä koskevan päätöksen toteuttaminen. Tämän vuoden kevätkylvökamppailu voidaan ratkaista ja tulee ratkaistuksi vain tämän kollektiivitalouksille suurimerkityksellisen päätöksen perustalla. Kaikin puolin lujittaessamme kollektiivitalouden arttelimuotoa on samalla välttämätöntä taistella bolshevistisesti opportunistista kollektivisoimisliikkeen mahdollisuuksien aliarvioimista vastaan, "vasemmistolaisia" hyppäyksiä ja vääristelyjä vastaan työn järjestelyssä kollektiivitalouksissa. Toteuttaen horjumatta puolueen linjaa kollektiivitalouksien rakennustyössä, horjumatta sovelluttaen käytäntöön kollektivisoimisliikkeen marxilais-leniniläisiä periaatteita" (XVI edustajakokouksen päätös), puolue saavuttaa sen, että kollektiivitaloudet astuvat toiselle viisivuotiskaudelle lujina, järjestyneinä, sosialistisina laitoksina. Päättävästi taistellen kollektiivisessa rakennustyössä oikeisto-opportunismia vastaan, joka pyrkii tämän rakennustyön murtamiseen, ollen ymmärtämättä suuren sosialistisen talouden etuisuuden merkitystä — puolueen on samalla käytävä keskeytymätöntä taistelua "vasemmistolaisia" hyppäyksiä vastaan, jotka ilmenevät hyppäyksinä yli tuotannon arttelimuodon, s. o. hyppäyksenä kollektivisoimisliikkeen välttämättömän kehitysasteen yli. Päättäen toisella viisivuotiskaudella maatalouden sosialistisen teknillisen uudestijärjestelyn, lopullisesti likvidoiden kapitalistiset ainekset, puolue hävittää täydellisesti luokkaeroavaisuuksia ja riistoa synnyttävät syyt, ratkaisee luokattoman sosialistisen yhteiskunnan luomistehtävän.

Toisen viisivuotiskauden tämän historiallisen perustehtävän ratkaisemisessa on *tärkeimpänä renkaana prikaatisysteemin luominen ja lujittaminen työn järjestelyssä kollektiivitalouksissa.* Tähän vuorossaan olevaan renkaaseen on tartuttava kiinni puolueemme maaseutujärjestöjen.

J. STALIN

Kirje Kaukaasiasta

(Vuonna 1909)

Julkaisemamme "Kirje Kaukaasiasta" on ensimmäinen "Kirjeitä Kaukaasiasta" sarjasta, joita tov. Stalin kirjoitti "Proletarij" lehdelle (bolshevikkien äänenkannattaja, ilmestyi vuosina 1906—1909) joulukuussa v. 1909 (vanhan ajanlaskun mukaan). Nämä kirjeet kirjoitettiin Bakusta, jossa Stalin tällöin työskenteli illegaalisesti Solvuitshegodskin karkoitusalueelta pakenemisensa jälkeen. Arkistoaineiston mukaan oli Stalin joulukuussa v 1909 kirjoittanut "Proletarij" lehdelle kolme tai neljä "kirjettä Kaukaasiasta". "Proletarij" lehdessä ei niitä voitu julkaista, kun bolshevikit keskuskomitean täysistunnon tammikuussa v 1910 tekemän, ryhmäkeskusten hävittämistä koskevan päätöksen mukaan, lopettivat oman äänenkannattajansa julkaisemisen. Venäjän sosialidemokraattisen työväenpuolueen pää-äänenkannattajassa "Sotsial-demokraat", jonka toimituksessa v 1911 loppuun saakka oli kaksi bolshevikkia (Lenin ja Sinovjev), kaksi menshevikkiä (Martov ja Dan) ja yksi puolalaisista (Varskij, sittemmin Leder) julkaistiin vain yksi "Kirje Kaukaasiasta" (n:o 11, helmik. 26 (13) p:nä v 1910), joka käsitteli asiaintilaa Bakussa. Julkaisemaamme "Kirjettä", joka iskee tiflisiläisten menshevikkien likvidaattoritoimintaa "Sotsial-demokraatin" toimituksen menshevistinen osa ei tietysti sallinut julkaista "Sotsial-demokraatin" palstoilla ja se ilmestyi vasta kesäkuun 7 (toukokuun 24) p:nä v 1910 "Diskussinnij Listok" n:o 2:ssa ("Sotsial-demokraatin" liite). Samassa numerossa julkaistiin myöskin kaukaasialaisten menshevikkien johtajan An'in (N. Jordanin kirjailijanimi) vastaus kirjeeseen, joka kuten sanoi Lenin vain "vahvisti "Kirje Kaukaasiasta" kirjoittajan raskaimmat syytteet" (kts. XIV nid. sivu 317).

Tov. Stalinin kirje ei kosketellut vain paikallista (tiflisiläistä tai kaukaasialaista) tilannetta. Siinä kosketetuilla kysymyksillä oli suunnaton yleispuolueinen merkitys, sillä tiflisiläisten menshevikkien käyttäytymisessä paljastui yleisvenäläisen likvidaattoriuden olemus, likvidaattoriuden, joka trotskismin kannattamana taantumusvuosina kukoisti ja jota vastaan bolshevikkien oli ankarasti taisteltava useampia vuosia.

TEOLLISUUDEN kehittymiseen nähden Tiflis on Bakun vastakohta. Kun Baku on naftateollisuuskeskuksena mielenkiintoinen, niin Tiflis voi herättää mielenkiintoa vain Kaukaasian hallinnollis- kauppa- ja "kulttuuri"-keskuksena. Teollisuustyöläisiä on Tiflisissä lähes 20 tuhatta, ts vähemmän kuin sotilaita ja poliiseja. Ainoa suuri tuotantolaitos on rautatieverstaat (lähes 3500 työläistä). Muissa laitoksissa on 200, — 100 ja suurimmaksi osaksi 40—20 työläistä. Sen sijaan täyttävät Tiflisin liikeyritykset ja niiden yhteydessä oleva "liikeproletariaatti". Heikko riippuvaisuus Venäjän suuriin, aina eläviin ja kuumeisiin markkinoihin nähden antaa

Tiflisille pysähtyneisyyden leiman. Se seikka, ettei siellä ole jyrkkiä yhteentörmäyksiä eri luokkien välillä, joka on ominaista vain suurille teollisuuskeskuksille, muuttaa kaupungin jonkinlaiseksi liejusuoksi, joka odottaa sysäystä ulkoapäin. Tällä voikin selvittää sen, että menshevismi, todellinen "oikeisto"-menshevismi on niin kauan pitänyt puoliaan Tiflisissä. Toista on Bakussa, jossa bolshevikkien selvä luokka-asema herättää elävää vastakaikua työläisten keskuudessa! Se, mikä Bakussa on "itsestään selvää" tulee Tiflisissä selväksi vasta pitkällisten väittelyjen jälkeen, — bolshevikkien sovittelemattomat puheet sulatetaan suurella vaivalla. **Juuri tällä voi selvittää tiflisläisten** bolshevikkien "erityisen taipumuksen" väittelyihin ja päinvastoin menshevikkien palavan halun vapautua niistä. Ylläesitetystä voi tulla vain siihen johtopäätökseen, että vallankumouksellisten sosialidemokraattien toiminta tiflisiläisen proletariaatin sosialistisen valistamisen hyväksi tulee hyvin usein ja väistämättömästi ilmenemään aatteellisena taistelumuotona menshevismiä vastaan. Tämän vuoksi herättää erikoista mielenkiintoa sen aatteellisen ilmapiirin vaikkapa nopeakin analyysi, jota ilmapiiriä vastaan ennenkaikkea on taisteltava ja jota tiflisiläiset menshevikit, jotka toistaiseksi vielä ovat Tiflisissä valtavana enemmistönä, luovat. Tämän ilmapiirin voi määritellä likvidaattoriseksi, likvidaattoriseksi ei vain järjestöllisessä, vaan myöskin taktillisessa ja ohjelmallisessa mielessä. Tämän ilmapiirin luonnehtimisesta alammekin lyhyen kuvauksemme puolueasiain tilanteesta Tiflisissä.

OHJELMALLINEN LIKVIDAATTORISUUS

Gruusialainen menshevistinen sanomalehdistö on se elin, jossa "yhteiskunnallinen mielipide" löytää heijastuksensa. Tiflisiläisten menshevikkien uskontunnustus (kredo) on esitetty artikkeleissa "Päivän polttavat kysymykset" (kts. "Azri" ja "Dasatskisi" N:o N:o*). Näiden artikkelien kirjoittaja on eräs vaikutusvaltaisimpia tiflisiläisiä menshevikkejä t. An**). Siirrymme näiden artikkelien selvittämiseen, jotka aatteellisesti ovat valmistaneet likvidaattoriutta Tiflisissä.

Mainituissa artikkeleissa kirjoittaja yrittää "uudelleenarvioida kaikki arvot" ja tulee siihen johtopäätökseen, että puolue (erittäinkin bolshevikit) erehtyivät muutamiin ohjelmallisiin ja erittäinkin taktillisiin väittämiin nähden. Kirjoittajan mielipiteen mukaan on välttämätöntä "perusteellisesti muuttaa koko puoluetaktiikka", että olisi mahdollista "yhdistää porvariston ja proletariaatin voimat" — joka on vallankumouksen voiton ainoa tie. Antakaamme kirjoittajalle puheenvuoro.

"Bolshevikit todistelivat — sanoo tekijä, — että sen (proletariaatin) on toteutettava (porvarillisessa vallankumouksessa) ohjelmansa koko minimi. Mutta tämän minimin sosialistisen osan toteuttaminen olisi johtanut siihen, että se olisi kahlinnut porvariston tuotannon, se olisi saanut aikaan porvariston protestin, antaen alun suunnattomalle vastavallankumoukselle... Kuka rohkenee väittää, että "kahdeksantuntisen työpäivän toteuttaminen vastaa nykyajan kehittymättömän porvariston etuja"? On selvää, että "ohjelman toteuttaminen — bolshevikkien minimi on

*)"Azri" (Ajatus) — gruusialainen legaalinen menshevistilehti, ilmestyi Tiflisissä tammik. 24 p:stä maaliskuun 2 p:ään saakka v 1908 (samoin ilmestyi se myöhemmin — maalisk. 1 p:stä heinäk. 11 p:ään v 1914). "Dasatskisi" (**Alku**) — gruusialainen legaalinen menshevistilehti, ilmestyi Tiflisissä maalisk. 4—30 p:nä v 1908. — Toimitus.

**) An — gruusialaisten menshevikkien johtajan — nykyisen emigrantin — Noja Jordanin kirjailijanimi. — Toimitus.

yksinkertainen deklamatio" (ks. "Azri" n:o 17 helmikuu v 1908).

Minimiohjelman toteuttamisesta eivät tietysti puhuneet vain bolshevikit, eikä historia tunne minkäänlaista bolshevikkien minimiohjelmaa yleisen puolueohjelman ohella — mutta tässä tapauksessa tämä ei ole mielenkiintoista. Tärkeätä on se, että "porvariston kehittymättömyyden" ja siitä johtuneen vastavallankumouksen vaaran vuoksi kirjoittajamme hyökkää ohjelman "sosialistista osaa" vastaan "tavallisena deklamationa", joka nähtävästi on likvidoitava.

Ei minkäänlaista teollisuuden todellisen tilanteen analyysia (t. An nähtävästi käyttää väärää sanontatapaa nimittäessään teollisuuden jälkeenjäänejsyyttä "porvariston kehittymättömyydeksi", K. St.), ei minkäänlaisia numeroita eikä minkäänlaisia jotakuinkaan vakavia tietoja ette löydä t. An'ilta. Hän yksinkertaisesti lähtee siitä, ettei porvaristo kestä 8 tuntisen työpäivän toteuttamista, samalla kun ilman "porvariston ja proletariaatin voimien yhdistämistä" vallankumouksen voitto on mahdoton, — siis, alas ohjelman "sosiaalinen osa"...

Emme rupea todistelemaan kirjoittajan väitteiden valheellisuutta, väitteiden, joita aikakautemme liberaalit tuontuostakin esittivät sosialidemokraatteja vastaan. Meidän mielipiteemme mukaan niiden siteeraaminen täysin riittää, voidaksemme heti ymmärtää tiflisläisten menshevikkien todellisen olemuksen...

Mutta kirjoittajammepa ei aseistaudu vain ohjelman "sosialista osaa" vastaan. Hän ei armahda sen poliittistakaan osaa, joskaan ei puhu siitä yhtä suoraan ja peittelemättä. Kuulkaamme mitä hän sanoo:

"Proletariaatin tai porvariston*) taistelu eristettynä toisistaan ei missään tapauksessa voi kukistaa reaktiota... On selvää, että näiden voimien yhdistäminen, niiden se tai tämä kombinatio ja suuntaaminen yhteiseen päämäärään muodostavat **ainoan tien** (kurssiveeraus meidän) reaktion voittamiseen"... "Reaktion kukistamisen, konstitution valloittamisen ja käytäntöönpanemisen määrää porvariston ja proletariaatin tietoinen voimien yhdistäminen ja niiden suuntaaminen yhteistä päämäärää kohti"... "Proletariaatin on kuljettava sillä tavalla, ettei se leppymättömyydellään heikentäisi yhteistä liikettä". Mutta koska "porvariston lähimpänä vaatimuksena voi olla vain maltillinen konstitutio", niin on proletariaatin velvollisuus nähtävästi hylätä "radikaalinen konstitutionsa", jos ei halua "heikentää leppymättömyydellään yhteistä liikettä" ja saada aikaan hajaannusta "porvariston ja proletariaatin voimien tietoiselle suunnalle yhteistä päämäärää kohti", sanalla sanoen, jos se ei halua valmistaa vastavallankumoukselle voittoa. (kts. "Dasatskisi" n:o 4 v 1908).

Johtopäätös on selvä: alas demokraattinen tasavalta, eläköön "yhteinen liike" ja "maltillinen konstitutio", tietysti vallankumouksen "voiton etuja silmällä pitäen"...

Kuten näette, on edessämme puutteellinen jäljennös entisen sosialidemokraatin Vasiljevin "Tovarish" lehdessä v 1906 julkaistusta artikkelista "luokkien yhdistämisestä", proletariaatin luokkatehtävien väliaikaisesta unohtamisesta, demokraattisesta tasavallasta luopimisesta jne*). Ero on

*) "Porvaristo" käsitteellä ymmärtää tekijä "keskinkertaisen" liberaalisen porvariston, "jonka ideologeina ovat kadetit". — K. St.

*) Vasiljev, N. V. — tunnettu menshevikki, joka oli hyvin läheinen Plehanoville. Sen jälkeen, kun Plehanov esiintyi v. 1906 vasemmistolais-liberaalien lehdessä "Tovarish" ehdottaen sosialidemokraateille ja kadeteille yhteistä platformua valtakunnan duuman vaalikamppailussa, N. Vasiljev julkaisi sa-

vain siinä, että Vasiljev puhuu suoraan ja selvästi, mutta t. An häpeää puhua tarpeeksi selvästi.

Meillä tällä hetkellä ei ole aikaa eikä halua tämän liberaalijaarittelun selvittämiseen, joka on aikoja sitten perusteellisesti pohdittu ja arvioitu venäläisessä sosialidemokraattisessa lehdistössä. Me vain tahtoisimme sanoa asiat omalla nimellään: kirjoittajamme ohjelmaharjoitukset, jotka tiflisiläiset menshevikit hyväksyivät "uutena" ryhmäjulistuksena, ovat puolueen minimiohjelman likvidoimista, joka vaatii ohjelmamme soveltuttamista kadettien ohjelmaan.

Siirtykäämme tiflisläisten menshevikkien "uudesta" ohjelmasta heidän "uuteen taktiikkaansa".

TAKTILLINEN LIKVIDOINTI

Tov. An on erittäin tyytymätön puolueen taktiikkaan, joka hänen mielipiteensä mukaan on ehdottomasti "perusteellisesti muutettava" (Kts. "Dasatskisi" n:o 4). Suurimman osan artikkeleistaan omistaa hän tämän taktiikan arvostelulle. Erikoisesti hyökkää hän tunnetun "Plehanovin kaavan" kimppuun ("vallankumous voittaa Venäjällä työväenliikkeenä, taikka ei voita ollenkaan"*)), samaistuttaen sen proletariaatin hegemoniaa koskevan asettamuksen kanssa ja päättää, ettei se kestä arvostelua. "Kaavan" hän ehdottaa vaihdettavaksi "uuteen" (vanhaan!) asettamukseen "porvariston ja proletariaatin voimien yhdistämisestä", "yhteisen liikkeen" etujen vuoksi... "yhteistä päämäärää kohti". Kuulkaa:

"Asettamusta proletariaatin johtavasta osasta porvarillisessa vallankumouksessa eivät puolusta Marxin teoria eivätkä historialliset faktat".

Vetoaminen teoriaan:

"Proletariaatti ei voi omilla käsillään rakentaa omien vihollistensa järjestystä. Siis, porvarillisen vallankumouksen ohjaaminen proletariaatin taholta on mahdotonta".

Vetoaminen historiallisiin faktoihin:

"Vallankumouksemme oli samanaikaisesti työväenliikettämme, mutta siitä huolimatta vallankumous ei voittanut. On selvää, ettei Plehanovin kaava toteutunut". (Kts. "Azri" n:o 17).

Selvä on. Käy vain sääliksi Saksan sosialidemokratiaa, joka tunnusti (varmaankin kevytmielisyydestä!) tervehdyskirjelmässään Lontoon kokoukselle, että proletariaatin johtavan osan vallankumouksessamme todentaa täydelleen oikeaksi sekä "Marxin teoria", että "historialliset faktat". Emme enää puhukaan (onnettomasta!) puolueestamme...

Mihin tekijämme vaihtaa proletariaatin johtavan osan, mitä hän ehdottaa sen sijalle?

"Yksistään porvariston tai yksistään proletariaatin taistelu ei voi voittaa reaktiota — sanoo tov. An. On selvää, että niiden voimien yhdistäminen, niiden se tai tämä kombinatio ja suuntaaminen yhteistä päämäärää kohti muodostavat reaktion voittamiseen ainoan tien". Samalla "proletariaatin on kuljettava siten, ettei se leppymättömyydellään heikentäisi yhteistä liikettä"... (Kts. "Dasetskisi" n:o 4). Sillä — vakuuttaa t. An — "**mitä heikompi** on luokkataistelu proletariaatin ja porvariston välillä, si-

massa "Tovarish" lehdessä (n:o 124, jouluk. 30 (17) p:nä v 1906) artikkelinsa "Mitä tehdä?", jossa hän, tervehtien Plehanovin esiintymistä, johti sen loogilliseen loppuun, ehdottaen — lähtien siitä, että hänen mielipiteensä mukaan luokkataistelu on "murhaavaa ja rikollista" — että on "väliaikaisesti luovuttava kaikista ohjelmista ja sulauduttava yhteen konstitutiopuolueeseen". Lenin jo silloin arvioi N. Vasiljevin poliittisen asenteen artikkelissaan "Plehanov ja Vasiljev" (kts. X osa, sivu 236—241). — Toim.

*) Sanat, jotka G. V. Plehanov sanoi puheessaan kansainvälisessä sosialistisessa kongressissa Pariisissa v 1899. — Toim.

tä voitokkaampi (kurssiveeraus on kaikkialla meidän, K.St.) on porvarillinen vallankumous, tietysti muiden samanarvoisten olosuhteiden vallitessa". (Kts. "Azri" n:o 15).

Millaisista "muista samanarvoisista olosuhteista" puhuu kirjoittaja — Allah sen tietänee. Selvää on vain se, että hän saarnaa luokkataistelun heikentämistä vallankumouksen etujen vuoksi...

Vallankumouksemme kokemus on vahvistanut sen seikan, että tämän vallankumouksen voitto on sitä täydellisempi, mitä enemmän vallankumousta tukee proletariaatin luokkataistelu, joka tuo mukanaan kylän köyhälistön suurtilallisia ja liberaaliporvaristoa vastaan, — tämä tosiseikka jää kirjoittajaltamme seitsemän sinetin taakse piiloitetuksi salaisuudeksi. "Proletariaatin voimien liittämisessä porvariston voimiin" — siinä näkee tov. An ainoan vallankumouksen voiton takeen.

Mikä on se porvaristo, johon kirjoittajamme liittää niin paljon toivoa? — Kuulkaa:

"Taantumukselliset, — sanoo tekijämme, — taistelevat erittäin voimakkaasti kadettien puoluetta vastaan... koska... tulevat Venäjän vallitsijat lähtevät siitä samasta keskiluokasta, jonka ideologiaa ilmituovat kadetit. Vain herruuteen kypsynyt keskiporvaristo kykenee anastamaan taantumuksellisilta valtiovallan, keskiporvaristo on niiden suoranainen kilpailija ja siksi taantumukselliset sitä eniten pelkäävät". Yleensä "kaikissa vallankumouksissa taantumuksellinen luokkakerros on pelännyt rauhallista porvaristoa enemmän kuin vallankumouksellisia. Miksi? Siksi, että vain tämä luokka kykenee vastaanottamaan hallitusohjat vanhalta vallalta, kuten jo edellä mainitsimme. Siis, juuri tämä luokka on maltillisen konstitutionsa vuoksi kutsuttu tekemään uuden valtiorakenteen otolliseksi suunnattomalle enemmistölle ja tällä tavalla hävittämään reaktiolta tuen" (kts "Azri" n:o 24). Mutta koska "porvaristo ilman proletariaattia ei voi luoda uutta järjestystä", niin "on proletariaatin kannatettava porvariston oppositiota (kts "Dasatskisi" n:o 4).

No niin, "maltillinen" kadettiporvaristo "maltillisine" monarkistisine konstitutioineen — se tulee pelastamaan vallankumouksemme.

Entäs talonpoikaisto, millainen on sen osa vallankumouksessa?

"Tietysti, sanoo tekijämme, — talonpoikaisto sekaantuu liikkeeseen ja antaa sille luonnonvoimaisen luonteen, mutta ratkaisevaa osaa tulevat esittämään vain kaksi nykyajan luokkaa": maltillinen porvaristo ja proletariaatti (kts. "Dasatskisi" n:o 4). Siis talonpoikaistoon ei ole erikoisesti luotettava.

Nyt on kaikki selvää. Vallankumouksen voittojuhlaa varten tarvitaan maltillinen kadettiporvaristo maltillisine konstitutioineen. Mutta yksin se ei kykene voittamaan, se tarvitsee proletariaatin apua. Proletariaatin on sitä autettava, koska sillä paitsi maltillista porvaristoa ei ole keneen luottaa. Mutta tätä varten on proletariaatin unohdettava leppymättömyytensä ja, ojentamalla kätensä maltilliselle porvaristolle, käytävä yhteistä taistelua maltillisen kadettilaisen konstitution puolesta. Kaikki muu tapahtuu itsestään. Puolue, nähdessään vallankumouksen voiton takeen työläisten ja talonpoikain taistelussa maltillista porvaristoa ja orjuuttajasuurtilallisia vastaan, — erehtyy.

Sanalla sanoen, proletariaatin johtavan osan asemasta, proletariaatin, joka vetää mukanaan talonpojat, kuu-

luu johtava osa kadettiporvaristolle, joka vetää proletariaattia nenästä.

Tällainen on tiflisiläisten menshevikkien "uusi" taktiikka.

Meistä tuntuu tarpeettomalta ruveta selvittämään kaikkea tätä ilkeätä liberaalista romua. On vain ehdottomasti merkittävä, että tiflisiläisten menshevikkien "uusi" taktiikka on vallankumouksen vahvistaman puoluetaktiikan likvidointia, likvidointia joka vaatii proletariaatin muuttumista maltillisen kadettiporvariston hännäksi.

K. St.

H. RAUTIO

Karjalan valistustyön nykyinen tila ja sen lähimmät tehtävät

ME emme tunnusta mitään luokkataistelun ja sosialistisen rakennustyön ulko- ja yläpuolella olevaa valistustyötä. Porvariston järjestämä ja johtama valistustyö kaikissa kapitalistisissa maissa tukee porvariston luokkapyyteitä, palvelee sen etuja, vaikka porvaristo pyrkii tuon valistustyönsä luokkaluonteen salaamaan, peittämään. Me emme salaa, emme peitä valistuksemme luokkaluonnetta, meillä kaikki proletariaatin ja sen puolueen johtaman valtion valistustyö palvelee proletariaatin ja sen liittolaisen — eilisenpäivän köyhän ja keskivarakkaan talonpoikaiston, tämän päivän kollektivistin — tosi etua. Valistustyömme on *avoimesti* proletariaatin luokkataisteluasiaan sidottu, se on osa sosialistista rakennustyötämme.

Tämä näkyy myös kaikesta Karjalan valistustyöstä ja sen kehityksestä. Siitä näkyy myös se, kuinka työtätekevien valtion valistustyö ensi kerran maailman historiassa on todellista kansan valistusta, työtätekevien laajojen joukkojen valistusta. Sen ohella se osoittaa, kuinka jo ankaran luokkataistelun olosuhteissa bolshevistisen puolueen johtoa horjumattomasti noudattaen ennen sorrettu kansallisuus todella on kuluneen lyhyen työtätekevien vallan aikana kyennyt saavuttamaan kulttuurin alalla sellaisia tuloksia, joita rohkeinkaan ei uskaltanut odottaa näin pian.

Sen vauhdin erinomaisuudesta, minkä valistustyö Karjalassa on saavuttanut proletariaatin diktatuurin olosuhteissa, saamme selvemmän käsityksen, kun vertaamme sitä esimerkiksi porvarillisen Suomen kansanvalistuksen vauhtiin. Suomessa on opetettu väestölle lukutaitoa noin 400 vuotta, ja maan porvaristo oli jo tottunut kerskailemaan kansan yleisellä lukutaitoisuudella. — Mutta 1919—1920 se suorittaessaan katsantoja huomasi sotapalvelusijässä olevan nuorison keskuudessa lukutaidottomuuden olevan pelottavan yleistä, niinkuin senaikaiset sanomalehdet asian esittivät. Ketä olivat nuo lukutaidottomat? — Ne olivat etupäässä maaseudun pieneläjien lapsia, moninkertaisesti riistettyä pikkutalonpoikais- ja mökkiläisnuorisoa. Niin hyvää huolta oli kansallisesta sivistyksestään ylpeä Suomen porvaristo pitänyt työtätekevien lapsista, että pelottavan suuri osa niistä oli kutsuntaikäisenä lukutaidottomia. Ja tämä nelisatavuotisen yleisen lukutaidon opetuksen jälkeen! Toinen esimerkki. Kansakoululaitosta on siellä kehitetty jo lähes 3/4 vuosisataa. Pestalozzin ajatuksiin liittyen jo sen perustaja Uno Cygnaeus asetti kansakoulun päämääräksi tulla yleiseksi pohjakouluksi vieläpä niin, et-

tä kansakoulu samalla tulisi välttämättömäksi kaikille. Nyt kolmen vuosisataneljänneksen jälkeen on tosin Suomessa olemassa laki yleisestä oppivelvollisuudesta, joka käsittää kansakoulun oppikurssin, mutta sitä ei ole voitu toteuttaa. Mehän tiedämme, että kuluvana vuonna on Suomessa erikoisesti kansakoulumenoja supistettu. Näemme, ettei porvarillinen kansan osaksi tarkoitettu sivistys ole tuona verrattain pitkänä aikajaksona kyennyt saavuttamaan sille perustajan jo alussa asettamaa päämäärää.

Toisin meillä. On kulunut vasta 12 vuotta siitä, jolloin Karjalan työtätekevä väestö otti kommunistisen puolueen johdolla vallan omiin käsiinsä. Silloin se oli ainakin 150 vuotta valistuksellisessa suhteessa Suomesta jälellä: koulut toimivat karjalaisseuduilla vieraalla kielellä, lukutaitoisia oli harvassa ja lukutaito omalla kielellä oli kerrassaan harvinainen ilmiö.

Mutta nyt keväällä 1932 kehityskykyisessä ijässä oleva väestö (so, 8—50 vuotiaat) on jo läpikotaisin lukutaitoista. Yleinen koulupakko alkukoulun laajuudessa on toteutettu (kouluikäisistä käy koulua 99, 6 %) koko tasavallan alueella, sekä kaupungeissa ja tehdasseuduilla koulupakko 7-vuotisen koulun laajuudessa, jopa 75 % karjalaisten seutujen kouluikäisistä lapsista on jo vastaanotettu kollektiivisten talouksien nuorisokouluihin. Vuonna 1931 opiskeli Karjalassa jokaisesta tuhannesta henkilöstä 170 henkilöä, kuluneena vuonna opiskeli noin 185 henkilöä jokaisesta tuhannesta henkilöstä (lopullisia tietoja ei vielä ole, mutta alempi tätä ei tuo suhdeluku tule olemaan). Ensi syksyn vastaanotossa tulee tuo luku olemaan, jos kirjeenvaihdon avulla opiskelevat ja pitempiaikaisten kurssien kautta ammattitaitoaan parantavat keskisivistyksen spesialistit otetaan laskussa mukaan, 233 henkeä ja ilman näitä 218 henkeä jokaista tuhatta asukasta kohti. Vertailun vuoksi mainittakoon, että tsaari Venäjällä opiskeli jokaista 1,000 asukkaasta 38 henkeä. Yhdysvalloissa 250 henkeä, Englannissa 175 henkeä, Ranskassa 113 ja Suomessa 138 henkeä. Kaikissa näissä maissa on opiskelijain suhdeluku kriisin johdosta laskenut. Meillä se on noussut. Lukumäärällisessä suhteessa on siis entinen pimeä Karjala, unohdettu rajamaa, työväen diktatuurin olosuhteissa 12 vuoden aikana noussut sivistyksellisesti maailman etumaisimman maan rinnalle, jättänyt huomattavasti jälkeensä sivistyksellään ylpeilevän porvarillisen Suomen, aristokraattisen Englannin ja hienoudeltaan keikailevan porvarillisen Ranskan.

Kansallisessa suhteessa on erikoisesti merkille pantavaa se, että näistä saavutuksista ei Karjalan suomenkielinen valistustyö jää jälkeen, vaan jopa kulkee eturinnassa. Kuten jo yllä tuli mainituksi, on oppivelvollisuus 7-vuotisen koulun laajuudessa keskimäärää laajemmin toteutettu ns. kansankielisellä alueella.

Missä on tämän ihmeelliseltä tuntuvan edistyksen salaisuuden selvitys? — Vain siinä, että sosialistinen taloutemme on niin vahvistunut, että se kykenee ylläpitämään noin valtavan päällisrakennuksen, vain siinä, että sosialistista talouttamme johtaa työväenluokka työtätekevien yhteiseksi hyväksi, vain siinä, että tuota valistustyötä kehitetään kiihkeästi taistellen kaikkea sitä vastaan, mikä pyrkii vetämään takaisin riistojärjestelmään, vain siinä, että kulttuurinen rakennustyömme on eroittamaton osa luokkataistelustamme ja sosialistisesta rakennustyöstämme.

Rinnan valistustyömme kanssa on myös taloudellinen rakennustyömme sekä laajuudeltaan että laadultaan kokonaan muuttunut. Jokaisesta sadasta köyhästä ja keskivarakkaasta taloudesta Karjalassa on 62 jo liitty-

nyt kollektiivisiin talouksiin. Niiden organisatoorinen ja taloudellinen lujittaminen on nyt tehtävänämme. Metsätyömme laajenevat ja niiden uusiaikainen koneiden käyttöön perustuva järjestäminen on nyt tämän hetken tärkeimpiä tehtäviämme. Entä teollisuutemme? Emme enää puhu vain Kontupohjasta työväenluokan taloudellisen voiman näytteenä. Nivan sähkövoimalaitoksen ensimmäinen vuoro on valmistumassa. Kantalahden seutuvilla nousee mahtava kemiallinen teollisuuslaitos. Vuoriteollisuutemme ei enää tyydy vain siihen, että se valmistaisi katukiviä, louhisi kvartsia ja irroittaisi katinkultaa. Se on jo muodostunut monipuoliseksi ja tärkeäksi teollisuuden alaksi. Karjalan rautarikkaudet uudelleen otetaan teollisuutemme palvelukseen, shungiittimme tulee edistämään ei ainoastaan Karjalan vaan myös koko pohjoisen alueen teollisuutta lähelläolevana polttoaineena. Sahateollisuus, joka ei laadullisessa eikä määrällisessä suhteessa ole viime aikoina täyttänyt sille asetettavia kasvavia vaatimuksia, tulee laajenemaan ja teknillisessä suhteessa kohoaa entistä korkeammalle asteelle. Lyhyesti: sosialistinen tuotantomme kokonaisuudessaan, joka tähänkin saakka on voimakkaasti noussut, tulee entistä nopeammalla vauhdilla kasvamaan sosialistiseksi uus-aikaiseksi suurteollisuudeksi.

Tämän seurauksena työtätekevien hyvinvointi jyrkästi nousee. Väestösuhteet muuttuvat. Äskeinen vielä monessa suhteessa patriarkkaalinen talonpoikaisseutu muuttuu teollisuustyöläisten asuma-alueeksi. Kollektivisoimisen nopea vauhti — erikoisesti karjalaisalueella — on nyt jo monissa piireissä tehnyt mahdolliseksi hävittää kulakiston luokkana.

Kaikki tämä asettaa valistustyölle aivan uudet moninkerroin entistä suuremmat vaatimukset. Sen tulee edistää sosialistista rakennustyötä kaikilla aloilla. Tekniikka on vallattava niin, että voidaan olla sekä johtajia että täytäntöönpanijoita. Tieteiden perusteet on valloitettava niin, että selvästi nähdään, mihin ollaan kulkemassa ja miten on kuljettava, niin että kyetään luokkavihollisen hyökkäykset torjumaan ideologisella, taloudellisella ja poliittisella alalla. Tieteiden perusteet on omaksuttava niin, että kyetään aina ja kaikkialla menestyksellisesti taistelemaan kaikkia ja kaikenlaisia menneisyyden jätteitä vastaan: uskontoa, taikauskoa, taantumuksellisuutta, rappeuttavia tapoja, tietämättömyyttä, siivottomuutta ja epähygienisyyttä. Sivistys on kohotettava niin, että aineellisen elintason kohoamisen ohella kohoaa myöskin koko työtätekevän väestön kulttuurinen taso.

Miten valistustyömme tässä suhteessa vastaa nykyhetken vaatimuksia?

Selvää on, vaikka meillä onkin huomattavia saavutuksia, ettei valistustyömme laatu läheskään vastaa tällä hetkellä sille asetettavia vaatimuksia. Siinä on vielä suuri joukko puutteita, jotka bolshevistisella sisulla on siitä poistettava.

Koulualalla rakennustyö, vaikka siihen on käytetty huomattavasti varoja ja edelleen varataan niitä, ei vastaa koulujen työn sisäisen laadun muuttumisen asettamia vaatimuksia. Yli 50 % kouluistamme toimii vielä huoneustoissa, jotka ovat vain tilapäisesti kouluiksi järjestettyjä asuin- ym rakennuksia. Samanaikaisesti emme vielä ole kyenneet täyttämään vuoden 1931 rakennusohjelmaa. VKK ilmoittaa syyn olevan rakennusaineiden puutteessa. Tämä ei kuitenkaan riitä selvitykseksi. Jos asianomaiset elimet, so VKK:sta, rakennusyhtymästä piirien toimikomiteoihin, kyläneuvostoihin, kollektiivitalouksiin ja taloudellisiin laitoksiin saakka olisivat ottaneet puolueen KK päätöksen koulujen polyteknisoimisesta todella bolshevistisesti, niin että sen velvoitta-

ma koulujen rakennustyön ohjelma on täytettävä maksoi mitä maksoi, olisi ainakin vuoden 1931 ohjelma jo täytetty ylittäen. Tunnustakaamme avoimesti, että tästä on puuttunut bolshevistista sisua. Käännös on saatava aikaan ja kiireellisesti. Polyteknillisen koulun aineelliset edellytykset on turvattava.

Toinen puoli on koulujen opetusvälineillä, eritoten työvälineillä varustaminen. Tässä suhteessa piireistä saadut tiedot ovat olleet horjuvia, epätäsmällisiä. Se jo sinänsä osoittaa, että polyteknillisen koulun perustaa, alkeellisimpia työvälineitä, ei kyllin tarmokkaasti hankita. Huomautetaan, ettei ole saatavissa. Totta. Mutta on osattava käyttää paikalliset edellytykset. Niiden hyväksikäyttöä on systemaattisesti edistettävä ja kaikki mahdollisuudet tutkittava, etsittävä. Niin keskuksessa kuin paikkakunnillakin on tähän entistä suurempi huomio kiinnitettävä. Ei kelpaa sellainen, mitä on ilmennyt esim. Petroskoin suomenkielisen pedteknikumin työpajan rakentamiskysymyksessä. Koneita on, opetusvälineiden tuotanto voitaisiin panna alulle. Mutta työpajan rakentamiseen ei löydy varoja. Tällaisten laitosten tarmokas edistäminen on polyteknisoinnin edistämistä, paikallisten edellytysten hyväksikäyttöä.

Koulujemme opettajistosta huomattava osa on vajaan valmennuksen saanutta, metoodisesti ja yleissivistyksellisesti heikkoa. He eivät ole pedagogisesti kyllin valmentuneita suorittamaan marxilais-leniniläistä nuoren polven kasvatustyötä. Tässä on meillä edessämme eräs kasvumme suurempia vaikeuksia. Tässä suhteessa Karjalan venäjänkielisissä kouluissa on parempi tilanne kuin suomenkielisissä, sillä lyhytaikaisille kursseille on venäjänkielisellä linjalla saatu valmentuneempaa ainesta kuin suomenkieliselle. Sen lisäksi on koulujen karjalaistaminen vapauttanut voimia, joten uusien opettajien tarve venäjänkielisiin kouluihin ei ole ollut suhteellisesti yhtä suuri kuin on ollut opettajavaatimus suomenkielisiin kouluihin. Tämän ohella on työssä muutakin puutteellista. Vasemmistolaisuuden jäljet koulutoiminnassa vielä tuntuvat. Eikä ihme, sillä olihan kaikki metodinen ohjaus syksyyn 1931 saakka vasemmistolaisessa suunnassa kulkevaa. Polyteknisoiminen on vielä yleensäkin heikosti käsitetty. Siinä on havaittavissa heilumisia kaikissa vivahteissa käsityömäisyydestä koulujen tuotantolaitosten apulaitoksiksi muuttamisen harrastuksiin saakka. Asiaa on valistustyöläisten neuvottelutilaisuuksissa kuluneen talven aikana valaistu. Ensi kesänä järjestetään kurssit alkukoulun opettajien lisävalmennusta varten 250 henkilölle, joista 150 tulee olemaan suomenkielisiä. Tämä on lähes ¼ kaikista opettajista. Suomenkielisistä vähän enempi. Alkukouluissa opettajia on näet kaikkiaan 1066, joista suomenkielisiä 431. Kun nämä kurssit ohjelmaansa nähden hyvin järjestetään, auttavat ne kouluamme muodostumaan rakennustyömme vaatimaksi polyteknilliseksi kouluksi. — Opettajiston laadun parantaminen on kuitenkin edelleen lähivuosien aikana eräs tärkeimpiä tehtäviä, jota ei saa hetkeksikään unohtaa eikä tyytyä vain lukumäärällisiin saavutuksiin. Ei riitä, että meillä on vain niin ja niin monta opettajaa, vaan vaaditaan, että jokaisen opettajan tulee olla hyvän marxilais-leniniläisen pedagogin. Kolmen pedagogisen teknikumimme, joista 2 suomenkielistä, on tässä suhteessa saatava käänne aikaan.

Keskikouluissa meillä toimii tällä hetkellä 299 opettajaa, joista suomenkielisiä on 94. Avoimesti on tunnustettava, ettei tämänkään opettajajoukon pedagoginen valmistus ole nykyisen hetken vaatimuksien tasolla. — Varsinkin tämä pitää

paikkansa suomenkielisiin kouluihin nähden.

Kuinkapa se voisi olla. Pedagoginen instituutti on vasta viime syksynä perustettu Karjalaan. Hertzenin instituutin suomenkielinen osasto on valmistanut vain suomenkielen ja yhteiskunnallisten aineiden opettajia. Kommunistisen yliopiston päättäneet niin ikään ovat valmistuneet yhteiskunnallisten aineiden opetukseen. Kuitenkin on meidän täytynyt näitä samoja henkilöitä asettaa luonnontieteellisten ja matemaattisten aineiden opettajiksi. Eikä näitäkään ole ollut riittävästi käytettävänä, vaan on täytynyt alkukoulun opettajista kuukauden tai parin lisävalmistuksella leipoa keskikoulun opettajia. Selvää näin ollen on, ettei keskikoulumme voi olla metodisessa suhteessa kaikin puolin ajan vaatimuksia vastaava polyteknillinen koulu. Siinä suhteessa se ottaa vasta ensi askeleita. Näin on laita niin suomenkieliseen kuin venäjänkieliseenkin kouluun nähden. Mutta se koulu on saatava, ja nopeasti saatava, mallikelpoiseksi sosialistiseksi polyteknilliseksi kouluksi. Ja siinä on pedagogisen instituutin eri osastoilla edessään tehtävä, joka sen on tinkimättä suoritettava sekä määrällisesti että laadullisesti. Sen on myös otettava osakseen jo työssäolevien opettajien lisävalmennus, jotta se tulisi tehokkaasti ja johdonmukaisesti suoritetuksi.

Poliittisen valistustyön alalla olivat vanhat työmuodot vallalla vuoteen 1931 saakka. Sen jälkeen, ja erikoisen voimakkaasti mainitun vuoden syksystä alkaen, on poliittisen valistustyön uudistamiseen kiinnitetty erikoista huomiota. Työ on järjestetty niin, että klubien, lukutupien ja punanurkkien ohjaukselle prikaateissa työskentelevät kulttuurivaltuutetut. Tämän seurauksena työ saa entistä suuremmassa määrässä paikallisiin sosialistisen rakennustyön ja luokkataistelun kysymyksiin kiinnostuvan luonteen. Siten se kykenee tempaamaan mukaansa työläisten ja kollektivistien laajat joukot. Tätä kuvaavana ilmiöinä voidaan mainita, että Kontupohjan piirissä kulttuuriarmeijalaisia on rekisteröity *164* ja Rukajärven piirissä *585* eri alojen työhön. Ilahduttavana piirteenä on mainittava, että naiset on saatu myös mukaan. Niinpä 38 kirjatussa tilaisuudessa, joissa oli saapuvilla yhteensä 1710 henkilöä, niistä oli 1050 naista. Samasta tilastosta näkyy, että naiset osallistuvat kyllä sosialistisen rakennustyön ja elinolojen koskevien kysymysten käsittelyyn, mutta sen sijaan karttavat vielä uskonnonvastaista työtä ja tieteiden perusteiden selvittelyä. Tästä näkyy, kuinka tärkeää on tehdä aivan erikoisesti uskonnonvastaista työtä tieteellisellä perustalla nuorison ja naisten keskuudessa. Uskonnolliset ennakkoluulot ovat menneisyyden lujimpia siteitä ja ne siteet erikoisesti jarruttavat naisten kehitystä tietoisiksi sosialismin rakentajiksi.

Muutoin poliittista valistustyötämme luonnehtii sen entistä suurempi suunnitelmallisuus ja metodinen työ kultarmeijalaisten ja politvalistustyöläisten keskuudessa. Jokaista kuukautta varten laaditaan kullekin prikaatille kultuuriminimi so. määritellään ne toimenpiteet, jotka mainittuna aikana on suoritettava, ja samanaikaisesti suunnitellaan, miten tässä työssä noudatetaan metodisia minivaatimuksia. Siihen sisältyy se, että jokaiselle toimenpiteelle on asetettava konkreettinen päämäärä, valmistettava suunnitelma sen toteuttamiseksi, yhdistettävä paikallinen ainehisto valaisemaan yleisperiaatteellisia kysymyksiä, tehtävä johtopäätökset ja sovellettava ne elämään, käytettävä havaintovälineitä työssä, opittava esiintymään ja metodisesti oikein järjestettävä kysymykseen sisältyvä itseopiskelu.

Näin pyritään politvalistustyön tähänastinen tilapäisluonne saamaan muutetuksi systemaattisuuden raiteille. Tuloksista on tällä hetkellä ennenaikaista vielä puhua.

Luokkataistelun ja sosialistisen rakennustyön nykyinen vaihe asettaa politvalistustyölle Karjalassakin entistä suuremmat vaatimukset. Ei riitä, että vain järjestetään ihmisille ajanvietetilaisuuksia ja agiteerataan heitä uusien kulttuuritapojen noudattamiseen sekä propageerataan sosialistisen rakennustyön ja luokkataistelun eri muotoja. Poliittisen valistustyön on muutettava ihmiset uusiksi, kasvatettava heidät sosialistisen yhteiskunnan tietoisiksi kansalaisiksi. — Tähän nähden työmme on vielä heikkoa, työntekijämme heikosti valmistuneita. Asiaintilan parantamiseksi on perustettu politvalistustyöntekijöitä kasvattavat osastot Petroskoin suomenkielisen ja venäjänkielisen teknikumin yhteyteen. Kolmivuotisen valmennuksen saaneet kykenevät tietenkin paremmin tehtävänsä täyttämään kuin ne, jotka ovat saaneet vain lyhytaikaisten kurssien kautta valmennuksensa. Neuvostopuoluekoulu joka tähänkin asti on osan valmistamistaan työntekijöistä luovuttanut poliittisen valistustyön alalle, tulee myös tätäkin työtä edelleen jatkamaan ainakin osittain. Työssäolevien työntekijäin lisävalmennuksen kautta on tällä hetkellä ennenkaikkea työn laatua parannettava ja siihen lisättävä voimistettu ja laadultaan parannettu työn metodinen ohjaus.

Puoluekoulun ja kuluvana vuonna avatun kommunistisen yliopiston tehtävänä on tietenkin ennenkaikkea valmistaa työntekijöitä puolue- ja neuvostotyön johtaville paikoille ja myös taloudellisiin ja yhteiskunnallisiin järjestöihin. Mutta viimemainitun on myös kasvatettava kantajoukot varsinkin juuri suomenkielisen politvalistustyöntekijäin kasvattamista varten.

Tänä aikana, jolloin sosialistisessa rakennustyössämme on huutava puute työvoimasta kaikilla aloilla, on esikoulukasvatuslaitoksilla erinomaisen tärkeä, suorastaan tuotantoon vaikuttava merkitys. Tämän ohella on tietenkin sitäkin tärkeämpänä huomioitava hyvien lastentarhojen, kenttien, liesien jne. teho kommunistisessa kasvatusprosessissa. Kuitenkin tämä ala on meillä jälellejääneimpiä sekä määrällisessä että laadullisessa suhteessa. Tätä kuvaavat jo seuraavat numerot: suunnitelman mukaan piti tällaisissa laitoksissa v 1931 olla hoidokkeja *1150*, todellisuudessa niitä oli vain *7263*, ja v 1932 suunniteltiin hoidokkien määräksi *16650*, todellisuudessa niitä oli vain 13128. Syynä hitaaseen kehitykseen on etupäässä työntekijäin puute. Toisaalta lyhytaikaisten kurssien kautta valmistuneet kasvattajat eivät kykene työtä näissä tärkeissä laitoksissa niin hyvin järjestämään, jotta voisivat voittaa väestön keskuudessa elävät ennakkoluulot. Vasta pari vuotta sitten perustetut esikoulukasvattajien valmistusosastot pedagogisten teknikumien yhteydessä eivät ole mitään vielä antaneet. Väestön oma-alotteisuus tällä alalla ei ole myöskään kehittynyt. Etupäässä juuri kykenevän kasvattajavoiman puutteesta johtuen sitä ei ole saatu nousemaan. Nyt on tärkeintä erikoisella tarmolla valmistaa tälle alalle kykeneviä työntekijöitä, jotta voidaan toisen viisivuotissuunnitelman aikana toteuttaa esikoulukasvatusvelvollisuus kaikkiin 3—6 vuotisiin lapsiin nähden. On otettava huomioon, että sen tulee olla todellista kollektiivista kasvatusta eikä vain lasten joukkovalvontaa, niinkuin se meillä nyt vielä usein on. Sen saavuttamiseksi on välttämättä väestön ja myös järjestöjen keskuudesta hävitettävä tämän työn aliarviointi, jota vielä hyvin paljon huomataan. Kuvaavinta tälle on se, että vain puolipakolla saatiin muodoste-

tuksi esikouluosasto Petroskoin suomenkielisen teknikumin yhteyteen. Osastolle ei ollut kukaan halukas siirtymään. Kukaan ei nähkääs tahtonut elämän työkseen ruveta "lapsenpiiaksi", niinkuin kuuli sanottavan. — *Esikoulutyö arvoonsa,* se on otettava yhdeksi valistustyömme poliittiseksi tunnukseksi. Vain sitä tietä pääsemme kasvatuksemme perinpohjaiseen kommunistiseen uudistamiseen ja äitien vapauttamiseen ilman, että tarvitsemme uhrata lastemme kehitystä tuon vavapauttamisen hinnaksi.

Saavutuksena on myös merkille pantava tieteellisen tutkimustyön instituutti, joka vasta tämän vuoden alkupuoliskolla on saanut toimintansa kunnolleen alkuun, vaikka se kyllä jo perustettiin v 1931. Sen työn tuloksista on ennenaikaista puhua. Voidaan vain panna merkille, että se on saanut jo joukon työtätekeviä ja tieteellisiä voimia järjestetyksi Karjalan talouden, historian ja kulttuurin kysymyksien tutkimustyöhön.

Kustannustoiminnan alalla on tietenkin eritoten Kirjan toiminnan laajentuminen vaikuttanut elävöittävästi Karjalan kansankielisen alueen kirjallisuusharrastukseen ja tyydyttänyt sen kirjallisuustarvetta. Sen lisäksi Kirjan kustannettavana olevat keskuslehdet ovat painosmääriinsä nähden lisääntyneet huomattavasti. Kirjallisuuden kysyntä kasvaa nyt niin, että todella voidaan puhua väestön keskuudessa syntyneestä kirjallisuuden nälästä, niinkuin sitä kuvasi eräs pohjois-Karjalasta palaava toveri. Ei ole enää kysymys vain pelkästään oppikirjoista, niinkuin oli laita vielä pari votta sitten, vaan kysymys on eri alojen kirjallisuuden kysynnästä. Kirjallisuutta tulisi vain nyt saada. Mutta Karjalan osaltakin tällä alalla tuottajista, kirjallisuuskaadereista on puute. Ja puute on myös se, ettei tässä suhteessa, lukuunottamatta Leningradin kommunistisen yliopiston yhteydessä toimivan sanomalehtiosaston komplektoimisen edistämistä, ole Karjalan järjestöjen taholta mitään konkreettisia toimenpiteitä pantu alulle. Kirjallisten kantajoukkojen kasvattaminen eri kirjallisuusaloilla on myös asetettava toisen kulttuuri-viisivuotissuunnitelman tärkeimpien tehtävien joukkoon.

Se, mitä pienessä takapajuisessa Karjalassa on tähän mennessä jo saavutettu, takaa sen, että niin taloudellisessa kuin kulttuurisessakin suhteessa lähivuosina Karjala tulee muuttumaan yhdessä Neuvostoliiton muiden osien kanssa kukoistavaksi sosialistiseksi teollisuusmaaksi. Niinkuin talouden niin myös kulttuurin alalla on jo nyt pahimmat esteet raivattu, pahimmat menneisyyden jätteet voitettu. Taloudellemme on saatu etupäässä sosialistisen talouden luonne. Yksityistalous on väistynyt taka-alalle ja sen osuus pienenee alituisesti. Kulttuurisella alalla on tiedon alkeet saatu yleiseksi, työtätekevien yhteisomaisuudeksi. Nyt onkin edessämme sosialistisen sivistystyömme syventäminen kaikilla aloilla. Sen saavuttamiseksi toisen viisivuotissuunnitelman aikana toteutamme 10-vuotisen oppivelvollisuuden tehdasseuduilla ja kaupungeissa, seitsenvuotisen oppivelvollisuuden maaseudulla, järjestämme työtätekevien opiskelun niin, että jokainen työläinen on vähintäin 7-vuotisen koulun pohjatiedoilla varustettu ja maaseudulla jokainen kollektivisti vähintään 4-vuotisen koulun kurssin suorittanut. Tämä tietenkin vaatii, että opettajien ammattitaito kohotetaan kaikkia sille asetettavia vaatimuksia vastaavaksi. Samanvertaista edistystä havaitaan kulttuurin kaikilla aloilla.

Tämä ei ole haavetta, ei mikään Ontrein unelma. Se on proletariaatin

ja NKP(b):n tarmokkaalla johdolla saavutettua joka päivä ilmenevää todellisuutta. On vain puolueen johdolla ponnistettava kulttuurin ja talouden rintamilla eteenpäin ja voitto on varma.

T. ANTIKAINEN

Suomen armeijan reorganisoiminen

Kaaderiarmeijasta territorialisysteemiin sotavalmistelujen tehostamiseksi

FASISTIDIKTATUURIN pystyttäminen Suomessa v. 1930 merkitsi kiihdytettyä sotavalmistelua Neuvostoliittoa vastaan. Aivan oikein on Komintern Suomen kommunistista puoluetta koskevassa päätöksessään marrask. 28 p:nä 1930 todennut:

"Kansainvälinen pääoma on antanut Suomen porvaristolle hyvin suuren osan yhtenä vastavallankumouksellisen intervention etuvarustuksena sosialistista Neuvostiliittoa vastaan. Tämän ohella Suomen porvaristo yhä kärjistyvän taloudellisen kriisin ja joukkojen radikalisoitumisen yhteydessä ja pelästyneenä Neuvostoliiton valtavaa taloudellista kasvua ja viisivuotissuunnitelman toteuttamista neljässä vuodessa, tulee itsekin yhä hyökkäävämmäksi ja interventioon yhä halukkaammaksi. Yhä avonaisemmin varustautuu se sotaan. yhä julkeammin nostaa se kysymyksen Neuvosto-Karjalan valtaamisesta ja "Suur-Suomen" luomisesta Itämerestä Vienanmereen saakka. Valmistuakseen interventioon ja taisteluaan varten kriisiä vastaan Suomen porvaristo suoritti fasistikumouksen, likvidoi parlamenttaarisen demokratian voidakseen fasistidiktatuurin metodeilla yhä ratkaisevammin sortaa proletariaattia, talonpoikais-köyhälistöä ja Suomen työtätekevän väestön laajoja joukkoja, joiden keskuudessa kasvavat tyytymättömyys ja vallankumoukselliset mielialat."

Teollisuuspuolueen tuholaisjutussa paljastettiin, miten Suomella oli erikoisen tärkeä osa sotaprovokaattorina. Tuholaisinsinööri Osadtshi toteaa "teollisuuspuolueen" keskuskomitean kokouksissa maalis-huhtikuussa 1930 intervention valmisteluista Ranskan johdolla mainiten m.m. Suomen roolista:

"Aktiivista osaa tuli suorittaa paitsi valkokaartilaisen armeijan, kahden maan — Rumanian ja Puolan; reunamaista mainittiin ihan määrätysti Suomi maana, joka aktiivisesti on suuntautunut neuvostoja vastaan ja maana, jolla on ilmeisestikin suuri kokemus kaikenlaisten rajaselkkausten provosoimisessa, koska juuri rajaselkkauksia tapahtuu pitkin koko rajaa — Rumaniassa ja Puolassa, mutta minä sain vaikutuksen, että pääasiassa piti Suomessa provosoitaman esiintyminen, joka antaisi aiheen interventioon."

Avointa sotakiihoitusta ja provokatiota harjoittavat Suomen johtava fasistiporvaristo ja sen kätyrit, lapualaisfasistit. Muistakaamme vain miten v. 1930 lopussa presidentin ja hallituksen läsnäollessa eräässä juhlatilaisuudessa juhlapuhuja, eräs fasistien pääjohtaja, prelaatti Kares vaati avointa kansainvälistä interventiosotaa ja Suomen itärajan siirtämistä Uralille saakka. Inkerin ja Neuvosto-Karjalan valloittamisvaatimus on pysyvänä tunnuksena Suomessa. Jokaiseen Neuvostoliiton vastaiseen kamppailuun ("uskontovainot", "pakkotyö", "dum-

ping" jne) ovat Suomen porvaristo ja sosialifasistit aktiivisesti osallistuneet.

Vielä noin vuosi sitten olivat miltei jokapäiväisinä ilmiöinä fasistien pogromihyökkäykset niitä laitoksia vastaan, jotka myivät neuvostomaan tuotteita. Vertaa vailla häikäilemättömyydessä oli yleisesikuntapäällikön, kenraali Valleniuksen, suorittama entisen presidentti Ståhlbergin ryöstö ja kyyditys itärajalle ja yliheittoaikomus Neuvostoliittoon, mikä, jos se olisi onnistunut, olisi tehty bolshevikkien syyksi ja siitä saatu aihe Suomen ja Neuvostoliiton välien rikkomiseen ja sotaprovokatioon. Tähän viittasivat juuri teollisuuspuolueen jutussa annetut tuholaisten lausunnot.

Tämä interventiovalmistelu käy vielä selvemmäksi kun nyt fasistiseikkailijain epäonnistuneen Mäntsälän "kapinan" jälkeen, jonka johdossa oli kenraali Vallenius, on eräissä Suomen lehdissä julkaistu hyvin huomattavia tosiasiallisia paljastuksia, miten Vallenius oli kiinteästi yhteydessä venäläisiin valkobandiitteihin. Vastavallankumousta valmistava kenraali Kutepov on käynyt Suomessa pari kertaa Valleniuksen ja yleisesikunnan kanssa neuvottelemassa. Yleisesikunnan päällikön toimesta valmistettiin ja saatettiin rajan yli ne interventiobandiitit, jotka v. 1927 tekivät attentaatin Diskussiaklubissa Leningradissa ja GPU:n taloa vastaan Moskovassa. Tällaista taustaa vastaan on katsottava Suomen osuutta imperialistien sotavalmistelurintamassa.

* * *

Nyt sitten — kun Suomen porvaristo ei olekaan selviytynyt sitä järkyttävästä kriisistä, kun ulkolaiset markkinat ovat siltä toinen toisensa jälkeen supistuneet, kapitalistimaiden käydessä keskenään häikäilemätöntä tullisotaa, kun sotaprovokatio häiritsi kauppasuhteitten ylläpitoa ja kehittämistä Neuvostoliiton kanssa, — niin nyt, taloudellisessa hädässä, ääni muuttuu kellossa. Suomen porvarit alkoivat puhua kauppasuhteitten laajentamisesta. Ne heittivät himokkaita katseita itärajan yli saadakseen tavaroitaan kaupaksi noille kirotuille köyhille bolshevikeille.

Ne ryhtyivät kauppaneuvotteluihin ja jossakin määrin kauppoja onkin nyt jo tehty. Ne olivat nyt myös valmiit solmiamaan hyökkäämättömyyssopimuksen, jota ne olivat monet vuodet jyrkästi vastustaneet. Eduskunta onkin nyt hyökkäämättömyyssopimuksen ratifioinut, mutta siihen on jätetty sellainen kiero takaportti, että sopimus sitten vasta lopullisesti vahvistetaan, kun toisetkin reunamaat ovat hyökkäämättömyyssopimuksia solmineet. Siis edelleen jäi Suomi imperialistien yhteisrintamaan. Mutta kuinkas muuten!

Nämä puuhat kauppa- ja hyökkäämättömyyssopimuksien solmiamiseksi eivät saa ketään johtaa harhaan. Ei Suomen porvaristo lopuksikaan luovu interventiohavittelustaan. Hyökkäämättömyyssopimuksella ratkaisevana hetkenä ei ole juuri muuta arvoa kuin sen paperin arvo, jolle se on kirjoitettu.

* * *

Todistuksena siitä, miten intensiivisesti sotavalmisteluja Suomessa suoritetaan, ovat jatkuvasti kohoavat sotabudjettimäärärahat. Tämä huolimatta kriisistä. Ja nyt kiireellisessä järjestyksessä toimeenpannaan armeijan reorganisointi, siirtyminen uuteen aluejärjestelmään.

Sotabudjetin kasvua valaisevat seuraavat numerot: Kun vuonna 1921 oli sotabudjetti 340 milj. mk., niin kolmivuotiskautena 1926—1928 oli yhteensä käytetty 1.669,4 milj. mk. ja viimeisenä kolmivuotiskautena 1929—31 on yhteensä käytetty 1. 852.8 milj. mk., lukuunottamatta vielä 1931 lisäbudjettia. Siis sotamäärärahat ovat lisääntyneet viimeisenä kolmivuotiskautena lähes 200 miljoonalla ja vuoteen 1921 verrattuna ne ovat lisääntyneet 100 %:lla.

Mutta tämä ei ole vielä kaikki. Vuotuisia sotilasmenoja on näiden lisäksi noin 25 miljoonaa, mitkä käytetään rajavartiointiin Sekä erityisesti on huomattava, että eduskunta hyväksyi 1930 erikoisen kiireellisen sotavarusteluohjelman, mikä kestää 6 vuotta ja käytetään siihen varoja ylimääräisesti 700 miljoonaa markkaa. Tämä kaikki kuvaa Suomen porvariston sotavalmisteluaktiivisuutta, kun kriisikautena, jolloin paljon yli miljardilla supistuu valtion tulot ja aikaisemmilta vuosilta jäänyt pääomasäästö on kaikki syöty — heitetään militarismille miljoonia miljoonien perästä.

* * *

Nyt suurella kiireellä eduskunnan hyväksymä asevelvollisuuslaki ja jo ennen hyväksymistäkin aletut laajat valmistelut kaaderijärjestelmässä alue (territoriali)-järjestelmään paljastavat myös sotavalmeuskiireen.

Erinäisistä lähteistä voidaan saada seuraavanlainen kuva uudesta aluesysteemistä ja sen muodostamisen perusteista.

"Uusi järjestelmä n.s. aluejärjestelmä, — selittää yleisesikunnan päällikkö Oesch — on syntynyt perusteellisen ja tarkan harkinnan jälkeen. Niin hyvin sotilas- kuin siviiliviranomaistenkin taholta on uusi järjestelmä saanut yksimielisen kannatuksen. Myös suojeluskuntajärjestön taholta asetutaan aluejärjestelmää kannattamaan eikä siinä nähdä mitään haittaa suojeluskuntain toiminnalle. Uutta järjestelmää luotaessa on otettu tarkoin huomioon maan taloudellinen kantokyky ja tämän takia on sotilaallisista vaatimuksista täytynyt tinkiä miltei äärimmäiseen rajaan saakka. — Tärkeimpiä kohtia uudessa järjestelmässä on se, että reserviharjoitukset, joiden pitäminen tähän saakka on jäänyt riippuvaksi valtion budjetista, tulevat nyt pakollisiksi."

Edelleen hän toteaa, että julkisesti ei voida käsitellä puolustuslaitoksen uudestaan järjestämistä, mutta toteaa hyvin huomattavana tekijänä olleen sen seikan, että armeijan riveihin astuvien asevelvollisten lukumäärä on vuosi vuodelta pienentynyt alentuen syntyväisyyden takia ja että se tulevaisuudessa tulee vieläkin pienemään yhä vain jatkuvan syntyväisyyden alenemisen johdosta. Tilannetta valaisevat seuraavat numerotiedot:

"Kymmenvuotiskautena 1904—13 syntyi keskimäärin n. 47.000 miespuolista kansalaista vuodessa. Mainittujen vuosiluokkien vakinaiseen palvelukseen astumisvuodet ovat 1924—34. Seuraavan kymmenvuotiskauden (1914—23, palvelukseenastumisvuodet 1935—1944) vastaava syntyväisyysluku oli n. 41.400 ja sitä seuraavana 5-vuotiskautena (1924—28) syntyi keskimäärin ainoastaan 39.800 miespuolista kansalaista vuodessa. Kuten esitetyistä numerotiedoista huomaa, alkaa aivan lähivuosina kausi, jolloin armeijan miesvahvuus tulee nykyisestä huomattavasti alenemaan."

Tämä syntyväisyyden jyrkkä aleneminen siis ulkonaisesti perustellaan syyksi armeijaorganisation muuttamiseen, jotta miesmää-

rän alenemisesta huolimatta armeija kuitenkin pystyisi suoriutumaan tehtävistään.

Nykyisen rauhanaikaisen armeijan tehtäviä määritellään seuraavasti: kouluutustehtävä, liikekannallepanotehtävä ja suojatehtävä. Lähinnä liikekannallepanotehtävän suorittamiseksi esitetään näkökohtana, että armeijan täytyy olla niin organisoitu, että se sodan syttyessä voi lyhyessä ajassa perustaa ne puolustusvoimat n.s. kenttäarmeijan, jota sodankäynti vaatii. Tämä käsittää liikekannallepanossa palvelukseen kutsuttavien reserviläisten kuljetukset, vastaanoton ja järjestämisen sodanaikaisiksi joukko-osastoiksi. Näitten liikekannallepanossa muodostuvien sodanaikaisten joukko-osastojen varustamisen hevosilla, ajoneuvoilla ja muulla tarpeellisilla sotavarustuksilla:

Suojajoukkojen tehtäväksi selitetään maahantunkeutuvan vihollisen pidättäminen raja-alueilla siksi, kunnes kenttäarmeija on ehditty muodostaa ja kuljettaa sotanäyttämölle. Näitten joukkojen täytyy voida ryhtyä taisteluun heti, joten niitä ei ehditä muodostaa liikekannallepanoteitse siinä mielessä kuin varsinainen kenttäarmeija muodostetaan. Niitten täytyy olla jo rauhanaikaisissa muodostelmissa sellaisessa vahvuudessa, että ne sodan uhatessa saadaan nopeasti muodostetuiksi. Siis ennenkuin liikekannallepanokäsky annetaan. Nämä mainitut tehtävät, liikekannallepanotehtävä ja suojatehtävä, se on ollut lähinnä määräävänä nyt armeijaa uudelleen muodostettaessa.

Nykyinen armeija jakaantuu kahteen osaan: kenttäarmeijan kaaderijoukkoihin ja suojajoukkoihin. Suojajoukot muodostavat määrätyt Itä-Suomeen sijoitetut joukko-osastot, muut joukko-osastot ovat kenttäarmeijan kaaderijoukkoja.

Kaaderijoukot ovat olemassa liikekannallepanotehtävän suorittamista varten. Liikekannallepanotapauksessa ne vastaanottavat palvelukseen kutsutut reserviläiset ja muodostavat niistä sodanajan kenttäarmeijan joukko-osaston. Suojajoukkojen vahvuuden tulee olla siksi suuri, että ne sodan syttyessä voivat rauhanaikaisessa vahvuudessaan ryhtyä taisteluun vihollisen kanssa.

Kaaderijärjestelmästä luovuttaessa on perusteeksi otettu, kuten edellä on osotettu, käytettävissä olevan miesmäärän riittämättömyys näin laajan organisation — siis sekä suojajoukkojen että kaaderijoukkojen — ylläpitämiseen ja tulee tilanne yhä vain huononemaan vuosiluokan pienentymisen takia.

"Tästä syystä on pakko — sanoo kenraali Oesch — luopua jommastakummasta organisatiosta. Koska suojatehtävän suorittaminen ilman suojajoukkoja on ilmeinen mahdottomuus, on ainoa mahdollinen ratkaisu, että luovutaan kaaderijoukoista kenttäarmeijan liikekannallepano-organisationa ja suunnitellaan liikekannallepanotehtävän suorittaminen tapahtuvaksi muulla tavalla kuin kaaderijärjestelmän eli siis kaaderijoukkojen pohjalla. Tämä on uudestijärjestelysuunnitelman ydin. Suurin piirtein katsottuna tietää tämä siis sitä, että liikekannallepanotehtävän suorittamiseksi luodaan erikoinen organisatio, missä ei tarvita kaaderijoukkoja."

Uudelleenjärjestelysuunnitelman mukaan tulee armeija tämän mukaisesti rauhan aikana käsittämään kaksi osaa: a) vakinaiset joukot, jotka sodan syttyessä pääosaltaan toimivat suojajoukkoina (suojajoukko-organisatio) sekä b) aluejärjestö, jonka tehtävänä on liikekannallepanotapauksessa pe-

rustaa sodanaikaisen kenttäarmeijan pääosan (liikekannallepano-organisatio). Rauhanajan armeijan kokoonpano ei uudessa järjestelmässä tule nykyisestään paljoakaan muuttumaan, kuten ilmoitetaan. Se käsittäisi:

"9 jalkaväkirykmenttiä, 1 erillisen jalkaväkipataljoonan ja 3 polkupyöräpataljoonaa; 3 kevyttä kenttätykistörykmenttiä, raskaan kenttätykistörykmentin sekä 1 ilmatorjuntarykmentin. Teknillisiä huoltojoukkoja: 1 viestipataljoona, 1 pioneeripataljoona ja 1 huoltopataljoona. Ratsuväkiprikaati, meripuolustus ja ilmavoimat tulevat jäämään suurin piirtein entiselleen samoin sotakoulut, sairaalat ja puolustusministeriön alaiset varikot ym. laitokset."

Aluejärjestö muodostetaan siten, että maa jaetaan 30 sotilaspiiriin. Niistä on huomattava, että suuri osa tulee olemaan itärajalla ja lähinnä sitä.

Suojeluskuntajärjestön[1]) asema uudelleenjärjestelyssä tulee huomattavasti muuttumaan ja tulee se sidotuksi entistä kiinteämmin armeijaan. Suojeluskuntajärjestön tehtävistä ei paljon julkisesti käsitellä, todetaan vain, että "suojeluskuntajärjestöllä on tässä suhteessa sangen tärkeä tehtävä". Se tarkoittaa sitä, että suojeluskuntajärjestö tulee muodostumaan ytimeksi, kun liikekannallepanotapauksessa kenttäarmeija muodostetaan. Lähinnä se tapahtuu niiden suojeluskuntalaisten ympärille, jotka kuuluvat palvelukseen kutsuttaviin vuosiluokkiin. Erikoisia etuja asevelvollisuuslaissa myönnetään myös sellaiselle asevelvolliselle, "joka ennen palvelukseen astumistaan on saanut sotilaallista kouluutusta", jolle voidaan antaa lomaa aina 3 kuukauteen saakka. Tässä tapauksessa tulevat lomasta osalliseksi vain suojeluskuntalaiset.

Asevelvollisten palvelusajat muuttuvat seuraavasti. Kun jalkaväessä olevien palvelusaika oli 1 vuosi, sekä ratsuväessä, ilmailuvoimissa, teknillisissä joukoissa, sotalaivastoissa oli vuosi ja kolme kuukautta niin nyt ratsuväessä, teknillisissä ym. joukoissa palvelusaika lyhenee 65 päivällä, mutta jalkaväen, s.o. suurimman asevelvollisten osan, palvelusaika tulee pitenemään 25 päivällä.

Reserviläiset kutsutaan kertausharjoituksiin seuraavasti: miehistöön kuuluvat yhteensä 40, aliupseerit 50 ja upseerit 60 päivän ajaksi. Kertausharjoitukset on suunniteltu pidettäväksi kahtena jaksona, joten reserviläiset tulisivat kertausharjoituksiin kulloinkin 20—30 päivän ajaksi.

Nyt on ollut erillinen kutsuntalaitos, mutta uudelleenjärjestelyssä se yhdistetään aluejärjestöön.

Aluejärjestön 30 piiristä tulee olemaan 26:lla oma esikuntansa ja 4 sotilaspiirin esikuntina toimivat omien varsinaisten tehtäviensä ohella nykyiset sisäasiainministeriön alaiset 4 rajavartioston esikuntaa. Sotilaspiireihin tulee varastojen ja virastojen vuoksi ylempiä ja alempia upseereja ynnä muuta henkilökuntaa lähes 1200 henkilöä. Nämä yhdessä suojeluskuntajärjestön kanssa muodostavat sen ytimen, jonka ympärille piireissä joukko-osastot muodostuvat reserviharjoitusten aikana sekä liikekannallepanon aikana kenttäarmeijaa muodostettaessa.

Tämä on siis paljon pienemmässä mittakaavassa territorialisysteemi kuin mikä on käytännössä Neuvostoliitossa, josta Suomen lahtarit ovat esimerkkiä ottaneet.

---

[1]) Suojeluskuntajärjestö on porvariston fasistinen luokkakaarti, joka käsittää kaikkia aselajeja ja n. 100,000 miestä.

Aluejärjestöön siirtyminen tulee kestämään 2 vuotta. Uusi järjestelmä vaatii lähiaikoina kustannuksia 150 miljoonaa markkaa kasarmi- ja varastorakennuksiin. Uusiin virkapalkkoihin 19 miljoonaa markkaa. Reserviharjoitusmenot tulevat nousemaan 14 miljoonalla markalla.

* * *

Edelläolevasta selvenee se yleinen muoto ja perusteet, jonka mukaan reorganisoiminen muodostetaan. Sen sotilaspoliittisesta sisällöstä merkitsemme porvarien eräitä lausuntoja, jotka kysymystä valaisevat.

Uusi Suomi, fasistidiktatuurin johtava lehti, toteaa, että Suomen maantieteellinen ja poliittinen asema vaatii kaikkien asekuntoisten tyydyttävää sotilaallista koulutusta ja sodanajan armeijan liikekannallepanovalmeutta. —

"Uusi asevelvollisuuslaki epäilemättä tietää huomattavaa edistysaskelta maan puolustamisen lujittamispyrkimyksissä... maanpuolustukseen valmistuminen tulee suuremmassakin määrässä kuin tähän asti muodostumaan koko kansakunnan asiaksi sen kautta, että maaseutu myöskin harjoituksen ja sotaväen johdon sijoituspaikkana tulee olemaan mukana paljon tehokkaammin kuin tähän asti... Suojeluskunnat tulevat yli maan olemaan aluejärjestelmän kiintopisteitä, tulee tekemään puolustusvalmiuden ylläpitämisen ja kehittämisen hyvässä merkityksessä kansanomaiseksi."

Helsingin Sanomat kirjoittaa:

..."Liikekannallepano voidaan suorittaa nopeasti, vaivattomasti ja vaarattomasti, koska aluejärjestöt, joiden rungon muodostavat suojeluskunnat, suorittavat kenttäarmeijan luomisen ja liikekannallepanon, mitkä tehtävät tähän asti ovat kuuluneet vakinaiselle armeijalle... Kun joukkojen keskittäminen nyt tulee tapahtumaan eri osissa maata ja kun vakinainen armeija eli n.s. kouluutusjoukot voidaan sijoittaa niin, että ne vaaran uhatessa ovat mahdollisimman nopeasti ja tehokkaasti käytettävissä, voi liikekannallepano tapahtua erillisenä ja rauhallisesti rintaman takana. Samalla vältetään se vaara, mikä nykyisin on varsinkin lentoaseesta lähellä rintamaa muodostettaville suurille keskitysleireille... Kun rauhanajan joukkomuodostelmat kouluutusjoukoissa muodostuvat suuremmiksi ja luvultaan harvemmiksi, vapautuu niistä upseeristoa paikallisjärjestöihin, joita täydennetään nykyisestä kutsuntalaitoksesta ja suojeluskuntaupseeristosta... Suurena etuna on, kun valtakunnan puolustusvoima tulee yhtenäisemmäksi sen kautta, että suojeluskuntalaitos ja armeija joutuvat elimellisempään yhteyteen keskenään."

* * *

Sosialifasistit kannattavat tätä uudelleenjärjestämistä. Sotilasasiain valiokunnan jäsen Puittinen lausuu: "Periaatteessa uusi järjestelmä on hyväksyttävä." Heillä oli kuitenkin eräitä toisarvoisia muutosehdotuksia. Sosialifasisti Myllymäki eduskunnassa toteaa, että "sosialidemokraattien linja on maan puolustuksen kannalta edullisempi kuin valiokunnan linja".

Sosialifasistien muutosehdotukset sisältävät pääkohdiltaan:

Varsinaista palvelusaikaa asevelvollisille olisi lyhennettävä 80 päivällä sekä reserviupseereiksi ja aliupseereiksi kouluutettavien osalta 90 päivällä. — Reserviharjoituksiin olisi alokaskouluutuksen saatua kutsuttava lähinnä kahden vuoden ajalla ja ne olisi suoritettava niin paljon kuin mahdollista asevelvollisen kotiseudulla. — Liikekannallepanorungot olisi muodostettava asevelvollisuutensa suorittaneista eikä, kuten nyt tulee tapahtumaan, suojeluskunnista.

Tässä ehdotuksessa on se etu, että ilman suurta hälyä tuottavaa liikekannallepanojulistusta saataisiin kolme ikäluokkaa kutsutuksi palvelukseen varsinaisen palvelusajan ollessa 3-vuotiskauden. Myös demagoogisesti noskelaiset esittävät suojeluskuntain syrjäyttämistä, mutta Myllymäki eduskunnassa kumminkin avoimesti huomautti, että suojeluskunnat silti voisivat olla reservinä.

Sotaministeri Lahdensuo eduskuntalausunnossaan sosialidemokraattien kannasta toteaa:

"On tietysti mielihyvällä merkittävä että sosialidemokraattinen puolueryhmä esitykseen liittyvässä vastalauseessa tarjoaa valtiovallalle, puolustusvoimille sellaisen edun, että kolmen vuoden aikana voitaisiin ilman liikekannallepanoa kutsua asevelvollisia kolme ikäluokkaa yhtaikaa palvelukseen. Tämä on tietysti suurella tyydytyksellä tämmöinen mielenilmaisu pantava merkille."

Noskelainen Puittinen lausuu:

"Mitä itse uuteen järjestelmään tulee, jonka sosdemit muuten pääpiirteissään hyväksyvät, niin on se suurelta osaltaan peräisin Venäjältä".

Ministeri Niukkanen toteaa sosialidemokraattien asenteesta, että he

"asettuvat täysin militaristiselle kannalle jopa siinä määrin, että ovat valmiit ehdottamaan kolmen vuoden palvelusaikaa, josta tietenkin kiinteä palvelusaika olisi jonkun verran lyhempi kuin mitä valiokunnan mietinnössä ehdotetaan." — Huomautuksen johdosta että Neuvosto-Venäjälläkin on aluejärjestelmä, jota Suomessa nyt yritetään kopioida, huomautti Niukkanen: "Se on sotilaallisesti verrattomasti niin paljon etevämpi, käytännöllisempi ja joustavampi kuin meillä nykyään voimassa oleva järjestelmä, että jos me tahdomme saada sellaisen puolustusjärjestelmän, joka tarvittaessa pystyy täyttämään tehtävänsä, niin meidän on kiireellisesti seurattava mukana."

* * *

Lopuksi on todettava, että kun otetaan huomioon nyt kaikella kiireellä luotava systeemi: suojeluskuntien entistä kiinteämpi yhdistäminen sotalaitoksen kanssa ja jatkuvasti lisääntyvät sotamäärärahat sekä vähän aikaa sitten harjoitetun avoimen sotaprovokation ja Suomen edustajain politiikan Geneven "aseistariisumis"-konferenssissa, jossa ne imperialistien renkinä vastustavat kaikkia neuvostohallituksen esityksiä aseistariisumisesta — merkiten kaikki tämä määrätietoista sotapolitiikkaa — niin nykyiset puheet hyökkäämättömyyssopimuksesta eivät saa ketään hämätä näkemästä Suomen lahtarien todellisia tarkoituksia. Tämän osoittaminen laajoille työtätekevien joukoille on kommunistisen puolueen asia.

J. LEMETTI

M. N. Pokrovskij Neuvostoliiton kansojen historioitsijana.

NIINKUIN lehtemme 8:nnessa numerossa*) jo kerrottiin, kuoli Moskovassa huhtik. 11 p:n vastaisena yönä tov. M. N. Pokrovskij, eräs puolueemme ja työväenluokkamme parhaimpia teoreettisen rintaman taistelijoita.

Tov. Pokrovskilla oli paljon sellaisia ominaisuuksia, joista nuoremman polven on otettava oppia. Syvällisen ja laajan teoreettisen työnsä ohella ei hän koskaan irtaantunut käytännöllisestä puoluetyöstä ja taisteluista. Milloinkaan pelkäämättä auktoriteettinsa laskemista arvosteli hän omia virheitään, taisteli tarmokkaasti luokkavihollisia ja niiden ideologioita vastaan teorian alalla. Hän oli monien proletaaristen spesialistien kasvatusmuotojen alullepanijana, selvästi ja vaikuttavasti esiintyi hän erilaisten kuulijakuntain edessä ja hänen teoksistaan laajat joukot oppivat käsittämään historiaa materialistisesti. Suomenkielellä ei meillä toistaiseksi ole vielä tov. Pokrovskin kirjoituksista muuta kun *Venäjän historia* lyhyin piirtein tt. Olga Mannerin ja V. Lattusen suomentamana. On toivottava, että lähimmässä tulevaisuudessa niitä tulee suomennetuksi enemmän, esim. erittäin mielenkiintoiset XIX ja XX vuosisadan diplomatian tutkimukset. Samoin Pokrovskin toimittamana ja hänen kirjoittamillaan esipuheilla varustettuina ovat ilmestyneet puolueemme historian tutkimuskunnan (istpartin) julkaisut v:n 1905 vallankumouksesta ja Lokakuun vallankumouksen historiasta. Erittäin arvokkaita ovat myös tov. Pokrovskin kirjoittamat historiograafiset kirjoitukset, joita on ehdottomasti käytettävä oppaina historian lukemisessa sekä tutkimuksissa.

Marxilaisen *Venäjän historian* kirjoittajana esiintyy tov. Pokrovskij uranuurtajana, sillä koko historian tulkinnan rakenne ja asettelut on hänen täytynyt perusteellisesti raivata, antaessaan marxilais-leniniläisen läpileikkauksen Venäjän historiallisen kehityksen erikoisuuksista. Pokrovskin töitten pohjalla ja ohjaamana on sittemmin kasvanut uusi polvi nuoria marxilaisia historioitsijoita, jotka nyt jatkavat hänen aloittamaansa työtä. Olisi väärin sanoa, että Pokrovskin kirjoittama Venäjän historia olisi vain Venäjän historiaa, sillä siinä käsitellään melkein poikkeuksetta kaikkien Neuvostoliiton kansojen historiaa. Sen takia onkin viimeaikoina otettu käytäntöön nimitys Neuvostoliiton kansojen historia.

Kirjoituksessaan *Marx ja marxilaisuus* sanoo Lenin, että meidän historiamme käsittely on oleva materialistista, s.o. materialismin sovelluttamista yhteiskunnallisten ilmiöiden alalle. Mutta vasta silloin saattaa materialismikin tulkita historiaa oikein kun sen tulkinta on dialektista, sillä esim. ranskalaiset materialistit eivät vielä XVIII vuosisadalla kyenneet sitä tekemään. Vasta Marx loi historian materialismin. „Kaikkien tähänastisten yhteiskuntain historia — kirjoittaa Marx v:n 1847 Komm. Manifestissa (poikkeuksena alkuperäisen kyläyhteiskunnan historia — lisää Engels myöhemmin) on ollut luokkataistelujen historiaa". Siinä historiankäsityksemme yleisperusteet..

Tov. Pokrovskin teoksissa on jatkuvasti näitä marxismin-leninismin perusvaatimuksia noudatettu. Luennoidessaan tov. Stalinin Kommunistisessa Yliopistossa (Leningradissa) lausui tov. Pokrovskij seuraavia ajatuksia ja vaa-

*) Nyt julkaistava artikkeli oli kirjoitettu lehtemme 9:nteen numeroon, mutta tilanpuutteen takia on sen julkaiseminen siirtynyt tähän saakka.

timuksia historian lukemisesta ja tutkimisesta. Historiallista oppikirjaa lukiessa pyrkii usein niistä asioista, joita kirjassa on esitetty, muodostumaan todellisuuden valokuvamainen kuvitelma. Todellisuudessa kumminkin kirjassa kuvastuvat asiat sen tekijän *ideologian* mukaisesti, toisin sanoen, asiat esiintyvät siinä tekijän käsitteiden ja luokkaetujen prisman läpi katsottuina. Täydellisen kuvan jostakin historiallisesta tapahtumasta tai ilmiöstä voimme me saada vain kyseessäolevan kauden taloudellisen ja poliittisen tilanteen analyysin avulla. Samalla tavoin eritellen on suhtauduttava myös historian kirjoittajiin joutuessamme jollakin tavoin työskentelemään historian alalla. On ehdottomasti tunnettava historian kirjoittajan elämäkerta, hänen aatteelliset harrastuksensa, mitä aineistoa, oppikirjoja ja yleensä kirjallisuutta kysymyksessäoleva kirjoittaja on tutkinut, sillä kaikki nuo eri tekijät lyövät leimansa kirjoittajan ideologiaan.

Venäjän eri historiallisten koulukuntien arvostelun yhteydessä tov. Pokrovskij mestarillisesti osoittaa, kuinka vallassaolleet luokat ovat vuosisatoja käyttäneet historiallisten tosiasioiden vääristelyä kasvattamisen keinona kansajoukkoja tahtonsa mukaisesti muokatessaan. Määrätietoisen, luokkaetujensa mukaisen historian tulkinnan avulla on joukoissa kasvatettu niitä käsitteitä, jotka ovat olleet kullakin ajalla tärkeitä vallinneen järjestelmän pystyssä pitämiseksi ja riistäjien riiston voimistumiseksi.

Vanhimmat Venäjän historian oppikirjat ovat ns feodaalisen historiallisen koulukunnan kirjoittamia. Niissä annetaan jo hyvin pyöreäksi siloiteltu kuva Venäjän valtakunnan alusta. Kerrotaan kuinka v:na 862 kokoontuivat slaavilaisten heimojen edustajat ja päättivät järjestyksen aikaansaamiseksi lähettää edustajiston viikingien — „Rusj"-nimisen heimon ruhtinaiden luo, pyytämällä niitä tulemaan hallitsemaan laajaa ja rikasta maata, jossa puuttuu vain laillista järjestystä. Mistä nämä tiedot on saatu? Historioitsijat vetoavat kijeviläisen ruhtinaan Vladimir Monomahin hovimunkkiin, jonka nimi oli Silvester ja joka piti jonkinlaista vuosikirjaa. Mutta Silvester eli XII vuosisadalla, kun taas „kokouksen" olisi pitänyt olla IX vuosisadalla. Mistä hän siis olisi saanut asiakirjat, silloin kun kirjoitustaitoa ei vielä kijeviläisten keskuudessa tunnettu paljon ollenkaan? Tähän ei yritetäkään vastata eikä edes asettaa kysymystäkään siitä. Tarkastettaessa kijeviläisen Venäjän historiaa XII vuosisadalta, havaitaan, että jo tällöin oli täällä rappeutumiskausi alussaan orjakaupan vähenemisen, ristiretkien ja muiden sen ajan tapahtumain seurauksena. Laajojen joukkojen ryöstö oli kehittynyt huippuunsa ja Kijevin rahvas nousi kapinaan ruhtinastaan vastaan, ts tapahtui ns ensimmäinen Kijevin vallankumous. Näitten tapausten valossa selviää ilman muuta, minkä takia juuri hovimunkista tuli historiankirjoittaja. Se oli herransa nahkan pelastamiseksi kirjoitettu historia, jonka tarkoituksena oli peloitella joukkoja, ettei muka ilman ruhtinasta voida tulla toimeen.

Toinen tyypillinen esimerkki. XIX vuosisadan alkupuolella kirjoittaa Karamsin *Venäjän valtakunnan historian.* Tämä „historioitsija" ennen työnsä alkamista matelemalla pääsi Aleksanteri I ja Araktsejevin suosioon, sopi näiden kanssa teoksensa luonnoksesta ja tarkoitusperästä ja sitten vasta lähti moniniteistä teostaan luomaan. Teoksestaan sai kirjoittaja myöhemmin virkanimityksen — lahjottiin. Koko historian (tsaarin eikä valtakunnan historian) ytimenä Karamsinilla on eri tsaarien ja ruhtinaiden merkityksen luettelointi Venäjän yhdeksi „suureksi" kokonaisuudeksi kokoamisessa. Näistä teoksista taantumuksellisin historian vääristelijä Hovaiskij myöhemmin kokoili kansakoulujen oppikirjat. Tuloksena oli, että absolutismi ja itsevaltius pyhitettiin historiallisten tosiasioiden vääristelyn avulla. Totta kyllä on, että „laajaa" yleisöä Karamsinin teokset ei-

vät enää tyydyttäneet. Tarve synnytti uusia tekijöitä. Nousevan porvariston keskuudesta, paremminkin porvarisoituvan tilanherraryhmän keskuudesta, nousee uusia historioitsijoita, uudemman ideologian edustajia. Nämä pyrkivät tulkitsemaan historiaa enemmän „tieteellisessä" valossa. Tällaisina historiankirjoittajina esiintyvät Tsitserin (tambovilainen tilanherra) ja Solovjev (virkamies). Näiden teoksissa korostetaan kansallistunteita ja erikoisesti Venäjän kansan „ikuista taistelua" ns. arokansoja vastaan. Viime mainitut kuvataan mitä suurimmiksi raakalaisiksi, barbaareiksi jne. Ainoastaan Venäjän kansa tsaariensa ja bojariensa johdolla taisteli siveellisyyden ja inhimillisyyden puolesta tataareja, petseneegejä ja muita nykyisen etelä-Venäjän kansojen esi-isiä vastaan.

Kun otamme huomioon, että XIX vuosisadalla Venäjä kävi jatkuvasti ryöstö- ja anastussotia Kaukaasiassa ja Keski-Aasiassa, niin on itsestään selvää, mikä oli 1850-luvulla kirjoitetun historian tarkoitus. „Historian" avulla todisteltiin nämä valloitusretket oikeudenmukaisiksi ja se tyydytti kauppa- sekä teollisuuspääomaa. Samojen historioitsijain teoksista löydämme vielä toisenkin tälle ajalle tärkeän asettelun. Oli valmisteilla maaorjuusjärjestelmän muuttaminen palkkaorjuusjärjestelmäksi, ajan taloudellisia ja poliittisia vaatimuksia vastaavaksi, sillä maaorjuusjärjestelmän uumenissa kypsyi ja kasvoi kapitalismi. Solovjev ja Tsitserin valmistivat saman „aroteorian" pohjalla maaperää myös maareformille, etteivät vain orjat nousisi kapinaan. Selvitettiin, ettei muinais-Venäjällä ollut mitään orjuutta, mutta kun arokansat alkoivat ahdistaa, niin tsaarin oli pakko järjestää puolustus ja se asetti eri säädyille eri velvollisuudet. Aatelistolle annettiin tehtäväksi arokansojen hyökkäyksen torjuminen ja niiden kukistaminen, talonpojat asetettiin sitä avustamaan työllään ja miesvoimallaan; siten syntyi maaorjuusjärjestelmä. Sitten, kun tuli mahdollisuus, niin XVIII vuosisadalla aateleille annettiin vapaus ja niin tullaan tekemään myös talonpojille. Näin ollen maaorjuus tulkittiin vain olosuhteiden pakosta johtuneeksi orjuuttavaksi velvollisuudeksi.

Mitään taloudellisia analyysiä ei tässä historiassa annettu eikä mitään luokkien välistä taistelua todettu. Koko historia tapahtui ja tuli tapahtumaan sen mukaisesti, miten sitä valtio ohjasi. Valtio loi myös luokat. Jos siinä ilmeni ristiriitoja Lännen historiantulkinnan kanssa, niin tuotiin esille teoria Venäjän kehitystien omalaatuisuudesta. Noin pyöreätä se oli.

Vuosisadan lopussa porvarillinen historioitsija Klutsevskij edeltäjiensä työtä jatkaen osoittaa, että Venäjällä ei ole ilmennyt mitään luokkataisteluja, sentakia, kun itse luonto täällä on tyyni, maasto tasankoa yms. Pugatsevin, Rasinin jne aikuiset talonpoikaissodat pyyhkäistiin pois, ja niistä mainittiin vain banditismina tai rosvoutena, eikä viittaustakaan kansan nousuun.

Porvarillisen liberalismin edustajat Miljukov ja Struve koettavat esittää materialistisiakin perusteluja, mutta vain sikäli mikäli materialismi todisteli kapitalismin etevämmyyttä feodalismiin nähden; pitemmälle ei menty. Luokkataistelujen ja vallankumousten esittämisestä „historian veturina" oltiin tietenkin kaukana, se ei ollut edullista porvaristolle ja siitä vaietiinkin tarkoituksellisesti.

Porvariston ideoloogien ohella kehittyi joukko pikkuporvariston ideoloogeja. Näistä mainittakoon muutama sana Stsapovista. Hän oli kylälukkarin poika, eli ikänsä työllään ja köyhyydessä ja sen takia hän oli materialisti. Venäjän historiaa Stsapov tulkitsee siten, että Venäjän valtakunnan laajeneminen johtui sen väestön lisääntymisestä ja näin ollen valloitukset, joita tehtiin, olivat oikeudenmukaisia. On huomattava, että hän itse oli siirtynyt poliisien hätyyttämänä uutisasukkaaksi Itä-Siperiaan. Venäjän taloudellisen ja poliittisen takapajuisuuden hän selvitti

johtuvan karusta luonnosta, kylmyydestä, joten verenkierto muka tapahtuu hitaasti jne. Siis luonto välittömästi vaikuttaa ihmisiin. Tyypillinen pikkuporvarillinen rajoittuneisuus. Ja kumminkin Stsapov, kuten Pokrovskij sanoo, on lähempänä meitä kuin porvarit.

Missä määrin tämä aateliston ja porvariston ideologia pääsi kirjojen kautta tunkeutumaan ns marxilaistenkin teorioihin, siitä ovat selvänä esikuvana Plehanovin ja Trotskin historian tulkinta. Plehanov, joka viime vuosisadan lopulla kirjoitti marxilaisen teoksensa *Kysymyksestä historian kehityksen monistisena käsittämisestä*, sanoo siinä, että todellisuus aina esiintyy ennemmin kuin sen (todellisuuden) tietoisuus, samoin myös proletaarinen historiankäsitys saattoi kehittyä vasta sitten, kun proletariaatti oli olemassa sen käsityksen omistajana. Saman teoksen toisessa kohdassa sanoo Plehanov, että „jokainen kyseessäolevan kehityksen aste tuotantovoimien kehityksessä määrää myös ihmisten määrätynlaisen ryhmittymisen tuotantosuhteissa"... Ja kumminkin parikymmentä vuotta myöhemmin Plehanov esittäessään „Venäjän yhteiskunnallisen ajatuksen kehityksen historiaa" joutuu epädialektiikkona porvariston ja pikkuporvariston ideologian vangiksi. Maantieteellisen ympäristön vaikutus pysyy hänellä muuttumattomana, hän ei selvitä, mikä Venäjällä oli tuotantovoimien kehityksen sysääjänä, hän toteaa vain, että perusta sille oli olemassa. Porvariston „arokansojen" torjumisteoriaa hän ei kykene arvostelemaan, vaan omaksuu sen. Hän irroittaa politiikan taloudesta. Plehanovin mukaan miekan merkitys on historiassa suurempi kuin auran tai koneen. Venäjä oli vain siirtomaa eikä siirtomaiden valloittaja ja omistaja. Plehanovin mukaan luokkataistelu vain lujitti olemassaolevaa järjestelmää Venäjällä, ja sen takia hän sanookin, että luokkien välisissä keskinäissuhteissa on ei vain taistelu, mutta myös yhteistoiminta. Aivan oikein huomauttaakin Pokrovskij, että „onko ihme, jos Plehanovista tuli imperialistisen rosvosodan aikana puolustuslainen". Siinä ovat myös sen tuholaisideologian, johon kehittyi myöhemmin menshevismi ja trotskismi, historialliset juuret. Menshevismin historiantulkinta on täydellisessä sopusoinnussa porvariston tulkinnan kanssa. Tov. Pokrovskilla on suuri ansio tämän asian paljastamisessa, sillä se on auttanut menshevismin musertamista historian alalla.

Kun me lähdemme nykypäivien valossa tarkastelemaan vastavallankumouksellisen trotskismin Venäjän historian tulkintaa, niin on helppo havaita sen porvarillinen olemus. Kirjansa *V. 1905* esipuheessa Trotski analysoi Venäjän historiallisen kehityksen erikoisuuksia ja sanoo: „Yksinkertaisella taloudellisella pohjalla muodostunut venäläinen valtakunta törmäsi kehityksessään yhteen valtiollisten järjestöjen kanssa, jotka muodostuivat korkeimman taloudellisen perustan pohjalla. Tässä avautui kaksi mahdollisuutta: Venäjän valtion oli tuhouduttava taistelussaan näitä valtioita vastaan, niinkuin „Solotajaordokin" tuhoutui taistelussaan Moskovan valtion kanssa, tai sen oli kehityksessään sivuutettava omat taloudellisten suhteittensa kehitysmahdollisuudet, puristamalla ulkoisen pakoituksen vaikutuksesta kaikki mahdolliset elämännesteet kansastaan". Trotskin mukaan siis teollisuus, sivistys, lukutaitoisuus jne myös kehittyi ulkoisen pakoituksen vaikutuksesta. Tämän mukaan oli tuloksena se, että tsarismi verotti porvaristoa liikaa ja sillä rajoitti kapitalismin kehitystä. Kun tähän lisää vielä lauseen: „Mitä keskittyneempi ja riippumattomampi vallassaolevista luokista on valtio, sitä pikemmin se tulee omahyväiseksi yhteiskunnan ulkopuolella olevaksi laitokseksi"—niin on helppo huomata samanlaisuus Miljukovin ja Struven esittämän luokkien yläpuolella olevan valtioteorian kanssa. Taistelu Venäjän porvaristoa vastaan tehdään Trotskin kirjoittamassa histo-

riassa myös mitättömäksi, sillä eihän se ollut vallassa, vaan sitä itseäänkin ahdisti itsevaltius. Edelleen Trotski sanoo, että Venäjä kehittyi Moskovan ympärille sen takia, että tatarit hyökkäsivät ja Venäjän oli järjestettävä puolustus. Siitä, että Venäjä hyökkäsi vuosisatojen aikana näitä kansallisuuksia ja alueita vastaan, Trotski sensijaan vaikenee.

Edelleen Trotski selittää, että absolutismi oli olemassa Venäjällä sen hitaan kehityksen seurauksena. Lenin, kuten tiedämme, sanoo sen johtuvan siitä, että täällä kapitalismin kehitys tapahtui laajuuteen eikä syvyyteen nähden, sillä jatkuvasti käytiin valloitussotaa uusien alusmaitten puolesta. Trotskin mukaan ei kapitalismin kehitys sysännyt eteenpäin Venäjän yhteiskunnallista kehitystä, vaan päinvastoin absolutismi kehitti pakkokeinoin kapitalismia; kapitalismin kehityksen perustekijänä painostetaan kaupunkien kehitystä, silloin kun Marx erikoisesti alleviivaa tuottajien pakkoluovutusta. Pokrovskij selvittää Trotskin perineen nämä marxilaisvastaiset teoriat Ranskan porvariston teoreetikolta Fjerriltä.

Tuollaisen porvarillisen historian käsityksen mukaan ei ole ihme, jos sen seurauksena muodostuu erikoinen epämarxilainen käsitys permanenttisesta vallankumouksestakin sillä se on myös kokonaan porvarillinen teoria. Arvostellessaan vv. 1922—23 Trotskia huomauttaa Pokrovskij erittäin sattuvasti, että „jos pikkuporvarit pukevatkin päällensä porvarien vanhan ja kuluneen hännystakin, niin proletaareille se ei käy“.

Tuollaista on Venäjän historian tulkinta ollut, lyhykäisesti sanottuna, kaikkien ei-marxilaisten, nykyään vastavallankumouksellisten teoreetikkojen taholta. Se osoittaa vain, että proletariaatin on vallankumouksessaan hylättävä kaikki porvarillinen roska historiankin alalla ja luotava se uudelleen todellisen aineiston pohjalla, luotava todellinen kansajoukkojen työtä ja luokkataistelua kuvaava historia, joka voi olla vain tosiperäinen ja vilpitön, sillä proletariaatilla ei ole mitään syytä lähteä vääristelemään tai liioittelemaan historiallisia tosiasioita, se olisi sille itselleen vahingoksi.

Tov. Pokrovskij alkoi taistelunsa historian rintamalla jo ennen v. 1905 vallankumousta, jolloin hän liittyi bolshevikkipuolueeseen. Häntä vastaan nousi koko porvariston historioitsijain rintama solvaten ja parjaten häntä. Silloin kun porvarit olivat voimattomia, he koettivat kokonaan vaieta Pokrovskista tai sitten turvautuivat santarmien ja ohranan apuun.

Venäjän historiallisen kehityksen erikoisuuksista antaa Pokrovskij marxilais-leniniläisen läpileikkauksen, osoittaen kunkin ajan taloudellisen ja poliittisen analyysin, jonka pohjalla hän sitten esittää yhteenvetonsa. Nämä yhteenvedot ovat täydellisessä sopusoinnussa todellisen kehityksen kanssa, sillä todisteina siitä ovat v. 1905 ja 1917 vallankumoukset ja proletariaatin diktatuurin olemassaolo. Pokrovskin mukaan Venäjän historiallinen kehitysprosessi tapahtui poikkeuksetta sen mukaan kuin marxismi-leninismi opettaa materialistisesta historiankäsityksestä. Tässä mielessä Pokrovskin historiaa koskevien teosten tutkiminen on erittäin tärkeätä myös meille suomenkielisille, sillä marxilais-leniniläistä Suomen ja suomenkielisten kansojen historiaa ei vielä ole kirjoitettu. Tätä historiaa tarvitaan polttavasti tänäkin päivänä, mutta sen kysyntä tulee vielä suuremmaksi silloin, kun Suomen proletariaatti ja talonpoikaisto heittävät ulos porvariston fasistisen diktatuurin.

Pokrovskilla oli myös virheitä esim. kauppapääoman kategorian käsittelyssä, imperialismikysymyksessä, osallistuminen „vperedovilaiseen“ puolimenshevikkiryhmään, „vasemmisto-kommunisteihin“ v. 1918 jne, mutta Pokrovskij osasi pian korjata virheensä ja sen jälkeen jatkaa oikeata marxilais-leniniläistä politiikkaa työssään. Viimeisessä puheessaan Punaisten professorien instituutin 10-vuotisjuhlassa hän sanoi,

että „minun kehoitukseni on ei kulkea „akademista" tietä niin kuin kuljimme me". Siis hän vaati teoreettisilta työntekijöiltä kiinteätä yhteyttä käytännölliseen elämään. Edelleen hän sanoi, että „pelätkää niitä ihmisiä, jotka puhuvat käsittämättömällä kielellä. Eivät ne puhu „viisasta" kieltään Tsehovin sankarin tavoin osoittaakseen sivistyneisyyttään, vaan ne pyrkivät sillä verhoamaan oman ei -leniniläisen olemuksensa, sitä varten ne tarvitsevat liiallista viisastelua".

Erikoisesti Pokrovskij puolusti leniniläistä dialektiikkaa, verraten sitä seuraavalla tavoin: „Marxismi — minus dialektiikka" on yhtä kuin „marxismi — minus vallankumous".

Puolueemme ja työväenluokka menetti Pokrovskissa huomattavan teoreetikon ja taistelijan, mutta toveri Stalinin johdolla kykenee puolueemme nostamaan uusia voimia jatkamaan tätä työtä ja täyttämään aukon. „Mahtava ja voittamaton on se puolue, joka kykenee kasvattamaan sellaisia taistelijoita kuin oli tov. Pokrovskij".

Bolshevistisella leppymättömyydellä eteenpäin historiallisellakin rintamalla.

Katsauksia*)

TOUKOK. 1 P. KAPITALISTIMAISSA. Vallankumouksellisen kriisin kasvaminen eräissä maissa ja vallankumouksellisen kriisin edellytysten kasvaminen toisissa maissa sai toukokuun ensimäisen päivän mielenosoituksissa tänä vuonna erittäin selvän ja välittömän ilmaisun.

Toukokuun ensimäisen päivän mielenosoituksissa tänä vuonna ilmeni selvästi vallankumouksellisen kriisin edellytysten kasvamisen epätasaisuus. Samaan aikaan **kaikkien** kapitalistisissa maissa tapahtuneiden mielenosoitusten yleisenä piirteenä oli niiden luja taisteluluonne.

Puolassa oli toukokuun ensimäisenä päivänä vallankumouksellisten työläisten mielenosoituksia melko useissa kaupungeissa. Varsovassa, Lodzissa ja muilla paikkakunnilla oli yhteentörmäyksiä mielenosoittajain ja poliisin välillä. Sosnovitsassa oli todellinen tappelu, jossa tuli murhatuksi ja haavoitetuksi mielenosoittajia ja poliiseja. Eri mielenosoituksissa toimitettiin satoja vangitsemisia. Kaikki nämä tapaukset ovat todisteena siitä, että kommunistisen puolueen vaikutus Puolan proletaarisiin ja työtätekeviin joukkoihin on kasvamassa, että vallankumouksellisen kriisin edellytykset kypsyvät joutuisasti.

Toukokuun ensimäisen päivän mielenosoitukset Puolassa eivät ole vain proletariaatin ja talonpoikaiston kasvavan vallankumouksellisen nousun ilmauksena. Ne olivat vakavana varoituksena Puolan kapitalisteille ja suurtilallisille, jotka valmistelevat interventiota Neuvostoliittoa vastaan. Osoittaessaan mieltään ja taistellessaan poliisin kanssa toukokuun ensimäisenä päivänä oli Puolan proletariaatin tuunnuksina Neuvostoliiton puolustus, taistelu imperialistista sodanvaaraa vastaan ja vallankumouksellisen ulospääsyn puolesta Puolaa järkyttävästä talouspulasta.

Tshekko-Slovakiassa, tuossa imperialistien arsenaalissa, mielenosoituksilla, joihin osallistui valtaavat määrät työläisiä ja työtätekeviä, oli erikoinen taisteluluonne. Jo punainen päivä ja monet lakot, erittäinkin kaivostyöläisten yleislakko, ovat osoittaneet vallankumouksellisen kriisin edellytysten kasvavan nopeasti tässäkin maassa. Toukokuun ensimäisen päivän mieleosoitukset jatkoivat ja kehittivät edelleen työväenluokan taistelua.

Saksassa oli osanottajainsa määrään nähden monilukuisia mielenosoituksia useimmissa kaupungeissa.

---

*) Katsaukset *Toukok. 1 p kapitalistimaissa ja Ranskan presidentin murha* olivat kirjoitetut lehtemme viime numeroon, mutta jäivät tilanpuutteen takia julkaisematta.

Japanissa, tässä poikkeuksellisen mielivallan, poliisiterrorin, itsevaltiuden ja mustimman taantumuksen maassa, toukokuun ensimäisen päivän mielenosoitukset v. 1932 todistivat vallankumouksellisen nousun edellytysten kasvusta. Tokiossa Osakassa, Jokohamassa, Kobessa ja muissa kaupungeissa oli mielenosoituksia, joiden tunnuksina oli taistelu Japanin imperialismin Kiinassa käymää sotaa ja neuvostovastaisen intervention valmistelua vastaan.

Tämä joukkojen kiihtymyksen ilmaus todistaa, että Japanin proletariaatin joukoissa on kasaantunut tavaton määrä vallankumouksellista energiaa. Raa'asta terrorista, tuhatlukuisista vangitsemisista ja poikkeuksellisesta väkivallasta huolimatta Japanin proletariaatti antaa loistavia esimerkkejä todella bolshevistisesta vallankumouksellisesta taistelusta imperialistista sotaa vastaan ja Japanissa lähestyvän työläis-talonpoikaisen vallankumouksen puolesta.

Yhdysvalloissa osallistui mielenosoituksiin New-Yorkissa, Detroitissa, Filadelfiassa ym kymmeniä ja satojatuhansia työläisiä. Daily Workerin laskelman mukaan osallistui koko maassa mielenosoituksiin miljoona henkilöä. Se on suunnaton luku tähän maahan nähden, jossa joukkojen "demokraattinen" pettäminen on kehitetty perin hienoksi, jossa työväen "johtajain" — työläisylimystön huippujen — ostaminen ja lahjominen on kaikkein inhottavinta ja jossa käytetään erittäin julmia vainotoimenpiteitä työväenliikettä vastaan.

Yhdysvaltojakin, tätä rikkainta ja taloudellisesti mahtavinta kapitalistista maata, kriisi lyö vakavin iskuin. Toukokuun ensimmäisen päivän mielenosoitukset osoittavat, että tässäkin maailmansodan voittajamaassa, missä vallankumouksellinen liike on ollut kaikkein heikoin, kommunistinen puolue alkaa työntää juurensa syvälle työväenluokan keskuuteen, muuttuu joukkopuolueeksi.

Englannissa myöskin oli mielenosoituksilla joukkoluonne. 50 tuh. mielenosoittajaa Lontoossa, 20 tuh. Glasgovissa ja monet tuhannet useissa muissa kaupungeissa sodanvaara- ja interventiovastaisine taistelutunnuksineen todistavat, että Englannin proletariaatti muistaa mainehikkaan taistelunsa Neuvosto-Venäjän puolesta ja englantilaisten kapitalistien interventiota vastaan vuosina 1919-20.

Espanjassa oli toukokuun ensimäisenä päivänä tosiasiallinen yleislakko Madridissa, lakkoja ja myrskyisiä yhteentörmäyksiä poliisien kanssa Barcelonassa, Bilbaossa, Toledossa. Malagassa ja useissa muissa kaupungeissa. Proletariaatti osoitti suurin joukoin mieltänsä kommunistisen puolueen lippuja seuraten.

Suomessa tapahtui toukok. 1 p:nä Turussa kiivas yhteenotto kumouksellisten työläisten ja poliisien välillä. Työläiset vapauttivat poliisin pidättämiä tovereitaan. Kahakassa haavottui useita poliiseja. Mielenosoituksia ja mielenosoitusyrityksiä oli eräillä muillakin paikkakunnilla. "Jää alkaa murtua" Suomessakin, niinkuin SKP:n äänenkannattaja äskettäin totesi. Suomen työväki alkaa päästä siitä lamaannuksesta, johon se vuoden 1930 fasistikumouksen jälkeen voimistetun terrorin ja SKP:n silloisen taistelukyvyttömyyden vuoksi joutui. SKP:n johdolla, joka perusteellisen itsekritiikin avulla on käytännössä korjannut ja korjaa virheitään, se käy uusiin taisteluihin.

Nämä eri maissa toukok. 1:nä tapahtuneet mielenosoitukset, lakot ja yhteentörmäykset poliisien kanssa ovat todisteena kasvavasta, joskin epätasaisesta proletariaatin taistelun terävöitymisestä, taistelun, jota se käy vallankumouksen ulospääsyn puolesta koko kapitalistista maailmaa järkyttävästä talouskriisistä. Samalla ne olivat todisteena proletariaatin vallankumouksellisen taistelun voimistumisesta uuden sodan vaaraa vastaan.

RANSKAN PRESIDENTIN MURHA. Parisissa murhattiin t.k. 6 p:nä Ranskan presidentti Doumer. Murhaaja, Gorgulov, on venäläinen valkokaartilainen. Oman ilmoituksensa mukaan hän teki murhan siitä syystä, että tahtoi "aiheuttaa selkkauksen Ranskan ja Neuvostoliiton välillä".

Sen jälkeen, kun punainen armeija ajoi valkokaartilaisbandiitit pois Neuvostoliiton alueilta, on Pariisista tullut kaikkien Neuvostoliiton vihollisten keskus. Tuskinpa

on toista maata maailmassa, jossa valkokaartilaiset olisivat niin etuoikeutetussa asemassa, kuin imperialistisessa Ranskassa. Pariisissa toimivat julkisesti heidän sotilasjärjestönsä, jotka ovat yhteydessä ranskalaisten sotilasinstanssien kanssa aina pääesikuntaan saakka. Siellä ovat heidän akatemiansa ja sotakoulunsa. Siellä kehrätään neuvostovastaisten juonien langat. Siellä punotaan ja sieltä inspiroidaan kaikkia mahdollisia neuvostovastaisia provokatioita. Ranskan porvaristo on ollut ja on venäläisille valkokaartilaisille poikkeuksellisen vieraanvarainen ja suopea. Ranskassa valkokaartilaiset ovat kuin kotonaan. Heillä on siellä melkoisen laajat poliittiset järjestönsä, kustannusliikkeensä, sanomalehtensä, klubinsa jne. Ranskan hallitus on antanut alueillaan suojan provokaattorijoukkiolle, joka keskeytymättä ja kaikin voimin ahertaa vahingoittaakseen neuvostovaltaa, käyttäen siinä tarkoituksessa minkälaista provokatiota tahansa. Gorgulovin laukaus on erinomaisena todisteena siitä, kuinka pitkälle valkokaartilaisten julkeus todella on kehittynyt: he eivät epäilleet murhata Doumeriakaan saadakseen aikaan selkkauksia Neuvostoliiton ja Ranskan välillä.

Valkoisiin venäläisiin emigrantteihin nähden noudattamansa politiikan Ranskan porvaristo on nyt saanut maksaa presidenttinsä päällä. Näyttäisi siltä, että vastaavien piirien olisi nyt tehtävä vastaavat johtopäätökset, varsinkin kun, kuten edellä mainitsimme, murhaaja on avoimesti ilmoittanut murhatekonsa vaikuttimet. Mutta juuri tätä johtopäätöstä — että on välttämätöntä muuttaa politiikkaa venäläisiin valkoemigrantteihin suhtautumisessa — Ranskan imperialismi ei ole halukas tekemään, sen tähden että interventiosuunnitelmissa valkobandiiteille on annettu liian suuri osa.

Ensiksi poliisit, hämmentyneenä murhaajan edellämainitusta tunnustuksesta, yrittivät selittää asian niin, että Gorgulov on epänormaalinen. Mutta tämä selitys oli heti hylättävä, sillä se oli liiaksi epätodennäköinen varmistuttaakseen ketään. Silloin pantiin liikkeelle toinen selitys: Gorgulov on — "Kominternin agentti". Venäläiset valkoemigrantithan oli pestävä puhtaiksi keinolla millä tahansa. Siksipä saattoikin nähdä päivänvalon Havasin toimiston julkaisema sisäasiainministerin provokatoorinen tiedoitus, jossa tehtiin Gorgulovista "Kominternin inspiroima" "uusbolshevismin" kannattaja. Tämä tiedoitus tyysten vaikeni murhaajan tunnustuksesta ja koetti antaa asialle kokonaan toisen käänteen. Siinä kerrottiin, että Gorgulov on muodostanut "uusbolshevistisen luonteen omaavan yleisvenäläisen talonpoikais-kansanpuolueen". Varmistaakseen selityksensä sisäasiainministeri yritti nojautua "asiakirjatietoihin", nimittäin Gorgulovin julkaisemaan lentokirjaseen ja tässä kirjasessa esitettyihin "uusbolshevistisiin tunnuksiin".

Mitä "uusbolshevismi" merkitsee, sitä ei tiedoituksessa lähemmin selitetty. Mutta kun "uusbolshevismin" sisältö on, tiedoituksen väittämän mukaan, esitetty Gorgulovin lentokirjasessa, lienee mielenkiintoista pysähtyä viimemainittuun hieman seikkaperäisemmin.

Lentokirjasensa Gorgulov on nimittänyt "yleisvenäläisen talonpoikais-kansanpuolueen" eli "vihreiden" ohjelmaksi. Tämä "ohjelma" on asiakirja, joka ei suinkaan varmenna, vaan kumoaa Ranskan sisäasiainministerin koko selityksen, sillä se luonnehtii Doumerin murhaajan selväksi vastavallankumoukselliseksi ja neuvostovallan leppymättömäksi viholliseksi. "Ohjelmassaan" Gorgulov nimittää neuvostohallitusta "rosvojoukkueeksi", neuvostovaltaa "neuvosto-juutalaisvallaksi" jne, sekä kehoittaa lukijoitaan "tappamaan kaikki kommunistit" ja siirtämään kaiken vallan "venäläisille puolueettomille neuvostoille". Kirjasessa esitetään tunnuslause: "Alas kommunistit" ja sen lukijoita kutsutaan kukistamaan neuvostovalta jne.

Tähän sitten, Ranskan sisä-asiainministerin mielipiteen mukaan, sisältyy "uusbolshevismi"! Ja vielä Kominternin hyväksymänä, koska kerran ministeri yritti tehdä Gorgulovista Kominternin agentin! Selityksen kömpelyys oli niin ilmeinen, että osan porvarillisestakin lehdistöstä ja vieläpä itse Ranskassakin oli sanouduttava siitä irti. Mutta siitä huolimatta se on edelleenkin kierrellyt kaikenlaisten rosvojuttujen aiheena taantumuksellisessa ja

valkoemingranttilehdistössä sekä Ranskassa että muissa maissa.

Muuten Ranskan järjestyksenvalvojain tulisi kiinnittää huomiotaan toisenlaatuisiin tosiasioihin. On epäilemätöntä, että intervention valmistajain käskyjä täyttävät neuvostovastaiset provokaattorit ovat nyt suuntautuneet terroristiseen toimintaan ulkomaiden valtiollisia toimi-henkilöitä vastaan, siten aiheuttaakseen selkkauksia Neuvostoliiton kanssa. Sternin Moskovassa tekemän epäonnistuneen murhayrityksen jälkeen Saksan lähettilästä vastaan valkokaartilaisten keskuudessa alkoi valmistautuminen uusiin terroristisiin tekoihin. Pariisissa julkaisemissaan sanomalehdissä ja myöskin Pariisissa järjestetyissä Sternin kuolinmessuissa valkokaartilaiset avoimesti yllyttivät murhatekoihin ulkomaisia valtiollisia toimihenkilöitä vastaan Neuvostoliiton ja muiden maiden välisten suhteiden särkemiseksi. Niinpä heidän äänenkannattajansa Vozrozhdenie kirjoitti toukok. 2 p:nä: "Sternin laukaus on kuultu ja se tulee toistumaan... Sternin laukaus ei suinkaan ollut loppu, vaan vasta alku." Ja Kerenski ylisti aikakauslehdessään Sternin tekoa mm seuraavin sanoin: "Edessämme on kansan oikeuksien puolustuksen nimessä tehty vapaaehtoisen uhrautuvan terroristisen teon klassillinen tapaus. Stern on kuollut... ei turhaan... Stern ei ollut yksin. Heti tulee leimahtamaan yksilöllisen terrorin uhriliekki..."

Tämä avoin yllytys terroristisiin tekoihin, Neuvostoliiton hillitön parjaus, valkokaartilaisten rankaisemattomuus Ranskassa — siinä onkin se pohja, jolta kehkeytyvät neuvostovastaisten provokaattorien murhateot.

Neuvostoliiton ja koko maailman työväestön ja kaikkien työtätekevien on otettava tämä tapaus omalta kannaltaan tarkoin huomioonsa. Se osoittaa, että sodanlietsojat eivät väsy eivätkä pysähdy minkäänlaisten keinojen edessä. Sen vuoksi työtä sodanvaaraa vastaan ja Neuvostoliiton puolustamiseksi on tehostettava.

TERRORITEOT JAPANISSA. Toukok. 15 p:nä murhattiin Tokiossa Japanin pääministeri Inukai ja tehtiin eräitä muita terroristisia tekoja. Teot olivat fasistipiirien järjestämiä.

Tapaukset Japanissa todistavat ennenkaikkea Japanin kapitalismin yleisen taloudellisen ja poliittisen kriisin edelleen syvenemisestä. "Maailman talouspula on iskenyt Japania kenties voimakkaammin kuin useimpia muita valtioita" kirjoitti amerikkalainen talouslehti Annalist huhtik. 4 p:nä, "sillä Japani enemmän kuin muut maat on riippuvainen ulkomaan kaupasta."

Huomattavana tekijänä Japanin taloudellisen tilanteen huononemisessa on Japanin seikkailu Mandshuriassa ja Kiinassa. Tästä seikkailusta on ollut seurauksena mm, että tämän vuoden kahden ensimmäisen kuukauden aikana Japanin puuvillakankaiden vienti Kiinaan supistui yhteen kolmannekseen siitä, mitä se oli viime vuonna vastaavana aikana. Toiselta puolen on myöskin Amerikkaan viety näiden kahden kuukauden aikana vähemmän japanilaista silkkiä kuin samaan aikaan viime vuonna; tämä johtuu ei vain kriisin jatkuvasta kehittymisestä Amerikassa, vaan myöskin viimemainitussa maassa kasvavasta japanilaisvastaisesta liikkeestä. Tosin kyllä Japanin vienti Mandshuriaan on lisääntynyt, mutta Mandshuria, jonka osalle normaaliaikoina on tullut vain 36 % Japanin viennistä Kiinaan, ei tietystikään voi korvata suunnattomain kiinalaisten markkinoiden tosiasiallista menetystä.

Tämän ohella Mandshurian valtaaminen japanilaiselle pääomalle kehittyy melko hitaasti. Mandshurian "kehittäminen" japanilaisen pääoman avulla, josta toivottiin niin paljon, kohtaa vaikeuksia, jotka johtuvat finanssikriisin kärjistymisestä ja pääomien puutteesta. Toiselta puolen suunnitelma, joka edellyttää Mandshuriassa kehitettäväksi uusia teollisuusaloja, aiheuttaa itse Japanin teollisuuspiirien, jotka vaikertelevat raskaan kriisin puristuksessa ja näkevät uusissa mandshurialaisissa tuotantolaitoksissa tulevia kilpailijoita, keskuudessa tyytymättömyyttä. Ja kaiken lisäksi poliittinen tilanne Mandshuriassa jää Japanin imperialismin näkökannalta edelleen levottomuutta herättäväksi. Levottomuuden aiheena ovat partisaaniliikkeen laajeneminen ja uuden järjestyksen, jota

voidaan ylläpitää vain japanilaisten pistinten varassa, enemmän kuin todennäköinen lyhytikäisyys. Täten Kiinan-seikkailun tulokset jäävät Japanin imperialismille toistaiseksi kaikissa suhteissa epäkiitollisiksi.

Mutta ei vain Japanin ulkomaankauppa ole pahan kriisin puristuksessa. Kaikki konjunktuuriosoittimet todistavat, että kriisi tulee edelleen kärjistymään. Täysin katastrofimainen on tilanne silkkimarkkinoilla, johtuen se silkin ulosviennin jyrkän supistumisen ohella myös silkin hintojen tavattomasta laskusta omassa maassa. Tämä on aiheuttanut Japanin maataloudelle monien satojen miljoonien jenien tappion.

Jyrkästi on huonontunut myöskin Japanin finanssitilanne. Inukain hallituksen toimeenpanema inflatio ei ole sitä lievittänyt, vaan päinvastoin vain jyrkentänyt Japanin kapitalismin sisäisiä ristiriitoja ja kahdenkertaistanut sen päävaikeuden, sisäisten markkinain suppeuden, joka johtuu feodalismin jätteistä maataloudessa ja joukkojen erittäin alhaisesta elintasosta.

Finanssikriisiä ovat kärjistäneet osaksi myöskin Kiinan-seikkailun vaatimat suunnattomat kulungit. Näiden kulunkien todellinen määrä huolellisesti salataan joukoilta, mutta kuitenkin on tunnettua, että yksistään huhti-toukokuussa tarvittiin pelkästään vain Mandshuriassa olevien joukkojen ylläpitoon 60 milj. jeniä. Sota- ja meriministeriö ovat vaatineet koko vuodeksi lisäkäyttövaroja 285 milj. jeniä. Nämä numerot eivät kuitenkaan läheskään vastaa niiden kulunkien todellista määrää, mitä Mandshurian ja Shanghain retket ovat vaatineet ja vaativat.

Työttömyys kasvaa jatkuvasti. Virallisten tietojen mukaan maassa on työttömänä 480 tuh. henkilöä. Mutta yksinpä japanilainen porvarillinen lehdistökin on todennut, että työttömien lukumäärä on jo aikoja sitten noussut yli 1½ miljoonan. Tosiasiallisesti se lähenee kolmea miljoonaa.

Kriisin kärjistyminen, talonpoikaiston köyhtyminen, työväenluokan erittäin alhainen elintaso, pien- ja keskiporvariston tuhoutuminen ja loppujen lopuksi Kiinan intervention selvästi epätyydyttävät taloudelliset tulokset ovat kiertämättömästi johtaneet joukkojen tyytymättömyyden voimakkaaseen ja yhä jatkuvaan kasvuun. Olevien olojen epäkohdat heijastuvat toiselta puolen kommunistisen puolueen johtaman vallankumousliikkeen laajenemisessa ja toiselta puolen fasististen mielialojen kasvussa.

Japanilaisella fasismilla on sangen omalaatuinen luonne. Japanin kapitalismi on vielä kokonaisen esikapitalististen suhteiden verkon kietomana ja sen takia kaikilla maan fasistisilla ryhmittymillä onkin feodalinen vivahde.

Fasismi kehittyy Japanissa samanaikaisesti kolmea eri linjaa, jotka tietenkin ovat keskenään kanssakäynnissä.

Ensimmäinen niistä on suhteellisesti pieni, salaisiin yhdistyksiin järjestynyt terroristiryhmä, joka on suorittanut entisen raha-asian ministeri Inukain ja parooni Danan murhat. Viimemainitun-murhassa heijastui pikku- ja keskiporvariston voimakas tyytymättömyys ja kiihtymys suuria finanssitrusteja kohtaan, jotka keinottelevat japanilaisella valuutalla ja jotka tällä keinottelullaan ovat viime kuukausien aikana käärineet kokoon suunnattomia voittoja.

Kasvavan fasismin **toisena**, huomattavasti vakavampana väylänä on fasistiliike upseeriston keskuudessa. Kun toukok. 15 p:n terroritekojen teknillistä osaa esittävät ensimmäisen ryhmän edustajat, niin niiden innoittajina epäilemättä olivat tämän toisen ryhmän jäsenet. Japanissa vississä määrässä merkityksensä säilyttänyt, aateliston ja suurtilallisten kanssa kiinteässä yhteydessä oleva sotilasbyrokratia on jo useiden kuukausien aikana uhannut vallankeikauksella pyrkien saattamaan voimaan avoimen sotilasdiktatuurin. Tämän diktatuurin vaara on käynyt sitä reaalisemmaksi, kun sen järjestäjät —äsken eronneen hallituksen sotaministerin, Arakin, johtama aktivistien ryhmä — ovat osanneet viime kuukausina tunkea omia miehiään sotalaitoskoneiston korkeimmille paikoille.

Kolmanneksi fasistit ovat raivanneet tiensä myöskin laajemmalle poliittiselle näyttämölle. Seijukai-puolueessa on vai-

kutusvaltaisia ryhmittymiä, joilla on avoimesti fasistinen luonne. Minseito-puolueessa niinikään on samanlaisia ryhmittymiä, joita johtaa entinen sisä-asiainministeri Adatsi. Japanin sosialifasistisessa puolueessa tapahtui äskettäin, niinkuin olemme kertoneet, hajaannus, jolloin puolueesta erosi Akamatsun avoimesti fasistinen ryhmä. Tämä ryhmä käy avoimeen liittoon upseeriston ja fasististen pogromistien kanssa ja avoimesti harjoittaa terroria työväenluokkaa vastaan.

On aivan ilmeistä, että Japanin vallassaolevat luokat turvautuvat fasistisiin menetelmiin siinä tarkoituksessa, että siten voisivat pysähdyttää joukkojen vallankumouksellisten mielialojen ja tyytymättömyyden kasvun. Voimien keskittyminen toiselle — vallankumoukselliselle — navalle on osoittanut, että vallassaolevien luokkien laskelmat joukkojen radikalisoitumisen ehkäisemisestä sodan avulla ovat kärsineet tappion. Sota on edelleen kehittänyt Japanin työväestön ja talonpoikaiston luokkataistelua, edelleen nostattanut vallankumouksellista liikettä. Lakkojen ja talonpoikaisselkkausten luku kasvaa. Taloudelliset taistelut kasvavat poliittisiksi. Mielenosoitukset, joissa esitetään vallankumouksellisia tunnuksia ja jotka usein päättyvät tuimiin yhteentörmäyksiin poliisin kanssa, ovat käyneet jokapäiväisiksi ilmiöiksi kaupungeissa ja maaseudullakin. Kuva Japanista maana, joka on rajattoman uskollinen ja altis keisarilleen ja valmis uhrautumaan imperialismin minkälaisille seikkailuille tahansa, on enemmän kuin vanhentunut. Maassa päinvastoin ilmeisesti kasvaa vallankumouksellinen nousu, joka uhkaa porvarillis-suurtilallisblokin herruutta.

Fasisoimisen tiellä Japanin vallitsevat luokat etsivät ulospääsyä kriisistä ja pelastusta lähenevältä vallankumoukselta. Samalla fasistisen liikkeen kehittyminen ja sen toimintasuunnitelmat ovat määrätyssä yhteydessä Kiinan-seikkailun kanssa. Ei sattumalta Inukain murhan edellä japanilaisiin sanomalehtiin ilmestynyt artikkeleja, joissa moitittiin, että hallituksen politiikka Mandshuriassa ei ole "riittävän päättävää" eikä kyllin lujaa suhteessa Yhdysvaltoihin, ja joissa vaadittiin Mandshurian hallituksen viipymätöntä tunnustamista ja japanilaisen Monreo-opin Mandshuriaan sovelluttamisen hyväksymistä muiden valtojen taholta.

Japanin fasistien esiintymisten tarkoituksena on edelleen voimistaa Japanin hyökkäyspolitiikkaa Kiinaan nähden ja jouduttaa hyökkäystä Mandshuriassa ja Mongoliassa. Samalla ne ovat omiaan edelleen terävöittämään kansainvälisiä ristiriitoja ja erikoisesti tähtäävät Neuvostoliitto-vastaisen provokation laajentamiseen Mandshuriassa sekä Neuvostoliittoa vastaan suuntautuvan sodanvaaran syventämiseen.

Toinen toisiaan seuranneet Pariisin ja Tokion terroristiteot ovat aiheutuneet yhdestä ja samasta vaikuttimesta — kapitalistisen maailman toiveesta löytää sodan avulla ulospääsy kriisistä. Sellaisina ne jälleen kerran todentavat kapitalismin mädännäisyyden ja kansainvälisen ilmapiirin sakkautuneisuuden, ilmapiirin, joka on kyllästetty maailman taantumuksen Neuvostoliittoa vastaan valmistelemain sotain ja interventioiden myrkyllisillä kaasuilla.

TOIMITUSKOLLEGIO: J. K. Lehtinen (vastaava toimittaja), J. A. Lehtosaari, Y. Sirola, K. Rovio, V. Ojanen, V. Lattunen ja Y. Karppanen. Tekn. toim. P. Notko.

Отв. редактор: И. К. Лехтинен. Техн. ред.: П. Нотко.

„KIRJA" № 202 Jätetty kirjapainoon 29/V Kirj. painettavaksi 8/VI

Ленгорлит № 47385. 3 п. л. 65408 зн. на п/л пл. шр. кег. 10. Ф. б. 82x110
Заказ 1335. Тираж. 2120 экз.

Типография „Кирьяпая", Харьковская 9.

VALTION KUSTANNUSLIIKE KIRJAN

LENINGRADIN OSASTON

KUSTANNUKSELLA ILMESTYVÄT VUOTENA 1932 ALLAMAINITUT

SANOMA- JA AIKAKAUSLEHDET

	Ilmestyy	Tilaushinta				Irtonumerot
		1 kk.	3 kk.	6 kk.	12 kk.	
LEHDET						
1. Vapaus	5 kert. 6:ssa päiv.	1: —	3: —	6: —	12: —	—: 5
2. Nuori Kaarti	2 kert. 6:ssa päiv.	—: 50	1: 50	3: —	6: —	—: 5
AIKAKAUSJULKAISUT						
3. Neuvostonainen	2 kert. kuuk.	—: 20	—: 60	1: 20	2: 40	—:10
4. Valistustyö	»	—: 80	2: 40	4: 80	9: 60	—:40
5. Kommunisti	»	1: —	3: —	6: —	12: —	—:50
6. Kollektivisti	»	—: 30	—: 90	1: 80	3: 60	—:15
7. Puna-Vartio	»	—: 30	—: 90	1: 80	3: 60	—:15
8. Rintama	»	—: 20	—: 60	1: 20	2: 40	—:10
9. Kipinä	3 kert. kuuk.	—: 25	—: 75	1: 50	3: —	—:10

Jokaisen edeliämainitun lehden tilaukset on jätettävä postiin tai Kirjan konttooriin jokaisen kuukauden 23 p:ään mennessä.

Kirjan levitysosasto.

Hinta 50 kop.

ГОСУДАРСТВЕННОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО „КИРЬЯ“
ЛЕНИНГРАДСКОЕ ОТДЕЛЕНИЕ 1932